

Prof. Dr. Aug. Rohling

TALMUDSKÝ ŽID

S předmluvou Eduarda Drumonta
z francouzského vydání od A. Pontigny
opětne do němčiny přeložil

Carl Paasch.

Do češtiny přeložil C. Springer.

Editor *NVT* (2013)

Knihtiskárna a nakladatelství E. Dobrovolný v Přerově.

Předmluva.

Pan A. Pontigny praví k úvodu ke svému překladu talmudského žida, že pan prof. Dr. Rohling neučinil si žádné výhrady ohledně překladu a rozmnožení svého slavného díla. Užívám také tohoto srdečného dovolení mužného spisovatele a činím toto dílo, které v knihkupectví skoro vymizelo (neboť antikvární cena jest dnes asi 8–10 marek), německy mluvícímu publiku přístupným. Že jsem originální text v plné míře při překladu porovnal, nemusím snad ani uváděti. Talmudské citáty jsou opět pečlivě zrevidovány.

Také my, t. j. nakladatel a já, věříme v ideální snahu, jíž vděčí toto dílo svůj vznik, a nemůžeme jí lépe vyhověti než tím, že i my, nehledíce k materiálnímu zisku, uspořádáme laciné vydání, které zajišťuje dílu co možno největší rozšíření.

Pan Pontigny rozmnožil originální dílo Rohlingovo vhodnými větami, které jsou vyňaty hlavně z pozdějších děl tohoto spisovatele, jakož i pozoruhodným úvodem a konečným úsudkem.

Vzhledem na důležitost díla odhodlal se pan Eduard Drumont, světoznámý spisovatel díla »La france juive« a jiných děl, napsati předmluvu svým duchaplným a markantním způsobem.

Dílo má tudíž včetně této předmluvy celkem čtyři úvodní články. To se zdá na první pohled trochu podivným, avšak brzy poznáme, že úvahy, které činí Francouzi o díle Rohlingově, netoliko činí dílu všechnu čest, nýbrž také jsou hodny čtení.

Zatím co se A. Pontigny zabýval překladem a vydáním Rohlingova díla, připravoval se také Abbé Maximilien de Lamarque, doktor theologie a kanovník z Monte Giuliano, toto samé dílo po srovnání s originálními prameny, rovněž ve francouzském překladě vydati. Vydání Abbého de Lamarque, které stojí jen 1 frank, má nápis:

»Ten, kdo dokáže nesprávnost jen třeba jednoho v této knize citovaného talmudského místa, obdrží odměnu 1000 franků.«

Jak vidíme z Rohlingovy předmluvy, vypsál autor rovněž odměnu a to 1000 tolarů, pro podobný důkaz. Avšak ani v Německu ani ve Francii nepřišli si pro odměnu učení rabíni a pokřtění židé, kteří dílo Rohlingovo napadli a autora »velkým lhářem« jmenovali. To svědčí o přesnosti textů.

Že Rohling se nehonil za materiálními zájmy a nehoní se, víme; jaké pak byly pohnutky Abbého de Lamarque k překladu, jde najevo z těchto slov:

„Deset let jsem se namáhal toto dílo důkladně prozkoušeti, a když jsem je byl opět vypracoval a s prameny porovnával, doporučuji je znovu k úvaze všech křesťanů. Není to nenávisť proti židovstvu, co mne k této práci přimělo, nýbrž pouze a jedině soustrast se svými křesťanskými bratry. Studium náboženské literatury židovské a zkušenosti za čtyřicet let svého pastýřského úřadu daly mi poznati celý rozsah těch velikých nebezpečí, která přináší židovské jednání víře a zdaru našich křesťanských bratrů. Jsem stár a nemocen, připraven vejíti do lepšího života; avšak za největší útěchu bych považoval, kdybych si, dříve než tento život opustím, ve své hodině smrti mohl říci, že moje slova k tomu přispěla, přesvědčiti své křesťanské bratry o onom velikém nebezpečí, jimiž jest jejich víra, jejich život, jejich čest a jejich majetek židovstvem ohrožen.«

Těmto slovům křesťanského faráře necht' následují slova jednoho rabína o talmudském židovi. Dr. Bernard Fischer praví ve své knize »Talmudische Chrestomathie« (Leipzig 1884, 5, 230) doslova toto, což my vyjímáme s několika kritickými dodatky z Wahrmundova »Gesetz des Nomadenthums« (5. 246, Karlsruhe 1887):

»Neklamme se a doznejte to otevřeně, že všechna námaha, kterou bychom si dali, vnutiti talmudskému a pozdějšímu židovstvu entusiastickou lásku k vlasti, jest marnou. Židovstvo jest starým dosti a má dosti kalných zkušeností a namáhavých putování, aby se ještě s dojmavou lítostí cítilo vázaným ke hroudě, kde stála jeho kolébka (Palestina nebo Německo, nebo obojí?), aby se ještě této dětské přichylnosti ve velkém, jak bych lásku k vlasti pojmenoval, oddalo. Pokud jest židovský Bůh (který jí s Abrahamem telecí pečení atd.) absolutním bytím a nejvyšším morálním osvětovým pořádkem, filosofickou myšlenkou, která musí zaměstnávat každého myslícího člověka, a židovské náboženství učením mravnosti (Schulchan Aruch, obřezání, rituální košerování), bez nichž nemůže obstáti žádný národ a žádná zem (Řím obstál tak dlouho, pokud nepřišli Orientálové – a Polsko!), pak jest tam, kde tento Bůh jest myšlen a kde se vykonává toto náboženství, vlast židovského národa; a byla-li konečně jeho nábožensko-mravní učení prototypem dvou největších náboženství světa, křesťanství a islámu (křesťanství jest plnou negací a zvrácením židovstva), pak jest jeho dějinné žití v dějinách všech národů prototypem světového občanství.« (Jiní říkají: Jedné internacionální vykořisťovací a rabovací společnosti.) Dále prohlašuje tento německý rabín docela volně, se strany německého židovstva stal se prý **»celý náklad demonstrativní loyality a entusiastické lásky k vlasti« jen proto, aby se oslabily útoky profesora Rohlinga na talmud! Staví tudíž na prapůl svoje národní příslušníky jako vlastní nemající komedianty.»**

Žádné vysvědčení, jako toto poslední, nemůže nám dáti lepšího pojmu o ceně této knihy, o důležitosti, kterou jí židé sami přikládají, zároveň podává nám poznámka rabína výmluvný důkaz o součinnosti a iškarotismu všeho židovstva v Německu. Vzpomeňme jen patriotismu židovského koncem let 70tých a začátkem let 80tých a představme si, že toto celé bylo dle vlastního doznání jen inscenovanou prací rabínů nebo Alliance israélite universelle pro tuto jedinou knihu, a pochopíme významnost této knihy.

Máme-li toto před očima a něco ještě jiného, co nám praví Rohling v kapitolách své knihy, přijdeme ke zvláštním úvahám o patriotismu našich židovských bankéřů, na př. pana z Bleichröderů, který si nikdy nenechal vzíti v dřívějších letech, aby neokrášlil v den narození císaře Viléma I. sochu Fridricha Velikého (unter den Linden), nebo oněch židů, aby získali místa pro pomník císaře Viléma, že uspořádali zámeckou loterii v Berlíně, nebo barona Kohna v Dessau, který tamtéž zamýšlí postaviti pomník císaři Vilémovi.

K jakým úvahám jest příčinou ona skutečnost, že se znovu židovští dobrodinci a dobrodinkyně na armádu tlačí, ačkoliv jich nechceme?

Neupozorňuje nás četba talmudského žida na nebezpečí, které čeká ve válce německý národ, máme-li kromě židovských důstojníků, vojenských duchovních, dobrodinců a lékařů ještě obvyklé židovské bankéře, vojenské dodavatele, zrádce, špehouny, markytány a lupiče mrtvol?

Qui mange du juif en meurt!

V Lipsku, Vánoce 1890.

Carl Paasch.

Obsah.

Předmluva překladatele.....	2
Obsah.....	4
Soupis uvedených rabínských spisů	6
Předmluva od Eduarda Drumonta.....	8
Úvod. Talmudský žid: Pronásledování spisovatele. Důvod útoků. — Žid nechce, aby byl znám talmud. — Důkazy a příklady. — Talmudismus žije dále. — Užitek této knihy.....	13
Předmluva od prof. Dr. Aug. Rohlinga.....	20

1. kniha.

Základy.

I. Orthodoxe a reformace. — Oba způsoby reformy. — Inkonsequence. — Orthodokční. — Učení a vznik talmudu	26
II. Jméno talmud. — Vývoj talmudu. — Jeho složení. — Listiny rabínské, aby se tajilo jejich učení před křesťany. Rozličná vydání talmudu.....	28
III. Talmud jest u židů božskou knihou. Židé dávají talmudu přednost před biblí. — Neomylnost rabínů. — Slova rabínů jsou slova živého Boha. — Osel rabínův.....	29

2. kniha.

Zkažené učení talmudu.

I. O Bohu. — Co činí Bůh v nebi. — Leviathan a jeho žena. Hříchy Boha a jeho veliká lítost. — Lev z lesa Elai. — Příčina zemětřesení. — Stížnost měsíce. — Jiné chyby Pána Boha.....	32
II. O andělich. — Jejich původ. — Jejich zaměstnání. — Závist andělů k židům.....	33
III. O d'áblech. — Jejich původ. — Vztahy Adamovy k ženským a Eviny k mužským d'áblům. — Hlavní d'áblové. — Jejich povolání, jejich pobyt na světě. — Ořechové stromy, volské rohy, pohřby atd. — Talmud a magie.....	34
IV. Tajemství. — Stvoření Adama a Evy. — Král Og; jak je veliký a jeho dobrodružství s mravenci. — Jak zemřel a co Abraham o jeho kostech vypráví.....	36
V. O duších. — Jejich původ. — Rozdíl mezi duší židovskou a duší jiného člověka. — Putování duší a jeho účel	37
VI. Ráj a peklo. Ráj jest jen pro židy. — Co tam jedí a pijí. Peklo jest pro ty druhé národy	38
VII. O Mesiáši. Co židé tím slovem vyrozumívají. — Co daruje mesiáš židům a co se stane s jinými národy. — Vlastnosti pravého mesiáše	39

3. kniha.

Zkažené učení talmudského žida.

I. O bližním. — Bližním žida jest jen žid. — Ostatní lidé jsou jen zvířaty v lidské podobě. — Jsou jen osly, psy a prasaty. — Máme se jich štítiti, ale nedávati toho najevo. — Theorie dovoleného pochlebenství.....	40
II. O vlastnictví a světové vládě. — Bůh dal svět židům. — Od toho se odvozuje tento princip a to, že mají právo krást a rabovat. — Podivné užívání tohoto principu.....	43
III. Podvod. — Theorie procesu mezi židem a nežidem. — Co to znamená znesvětití jméno Boží. — Rabíni předcházejí dobrým příkladem. — Sabbath	44
IV. Nalezené věci. — Jest zakázáno gojovi je navrátiti. — Příčina tohoto zákazu.....	45
V. Lichvářský úrok. — Křesťanská theorie půjčky. — Falšování biblického zákona rabíny. — Jejich nepoctivost. — Příklad, jaký dávají rabíni. — Pochlebenství jejich učení. — Výchova židovských dětí vzhledem na lichvu.....	46
VI. Život. — Jest dovoleno nežidy zabít. — Jest to docela povinností, může-li se to učinit beztrestně. — Příklad o jamách a předepsané pochlebnictví. — Tyto týkají se křesťanů a jiných pohanů. — Historické skutečnosti ze židovských knih.....	48
VII. Žena. — Žid smí každou křesťanku zprzniti. — Manželství u křesťanů má se považovati jen jako soužití zvířat. — Význam snů. — O židovkách	51
VIII. Přísaha. — Přísaha žida nezavazuje vůči křesťanům. — Theorie křivopřísahy a duševní výhrada. — Pochlebenství židovské kasuistiky. — Prostředky obejití přísahu.....	54
IX. Křesťané. — Slova pohané, bezbožníci, cizinci atd. označují též křesťany. — Pochlebenství rabína Zevi. — Mnohé důkazy pro tento skutečný smysl a dosah těchto a podobných pojmenování.....	56
X. Exkommunikace. — Její příčiny. — Oba stupně kletby. — Znění veliké klatby	60

4. kniha.

Naše století.

Moderní žid. — Příklady, jak se učení talmudu zachovávají. Život, masakr ve Vilně, rituální vražda v 19. století. — Vlastnictví; Lichva, Alsas a jiné země, rumunská otázka. — Žena; příklad z Vídně. — Světová vláda. — Tisk, svobodné zednářství, revoluce	61
Konečný úsudek. — Úsudky Kantovy, Fichteho, Herderovy, Schopenhauerovy, Klüberovy, Menzelovy, J. Schmidta.....	70
Konečná úvaha. — Krátký přehled a rozřešení otázky	73

Soupis uvedených rabínských spisů.

Abarbanel, Don Issaak (1437-1508) psal komentáře k biblickým spisům, Maschima jeschuah a Rosch amanach.

Abodath hakkodesch od Meir ben Gabbai (nar. 1481).

Ammudeha schibba od Bezaleel Cobryn.

Arba turim od Jakob ben Ascher (zemř. 1340).

Bechai ben Ascher psal komentář k Pentateuchu a Kad hakkemah.

Beer heteb od Moses Frankfurter.

Ben Sira nebo Sepher ben Sira, skladatel nejmenován, 1519 poprvé tištěno.

Berith menucha od Abraham ben Isaak.

Beth Joseph viz Joseph Karo.

Edels Sam. (1565-1631) psal vysvětlení k talmud. traktátům.

Emek hammelech od Naphtali Hirz ben Jakob Elchana.

Hanhagath hachasidim veansche maaseh, skladatel neudán, tisknuto 1700.

Jad chasaka viz Maimonides.

Jalkut chadasch od Jacob Israels (zemř. okolo 1648).

Jalkut Rubeni od Ruben Höschke (zemř. 1673); rovněž J. R. gadol (veliký J. R.).

Jalkut Schimoni od Schimon Kara ben Chelba Haddarschau.

Jerucham ben Meschullam (okolo 1334) psal Sepher mescharim.

Kad hakkemach v. Bechai.

Kaphtor upherach von Jakob Luzzato (okolo 1580).

Karo Joseph (1488-1575) psal Beth Joseph a Schulchan aruch; tento spis jest od Mosesa Isserles dodatky (Haga) rozmnožen a jako zákoník nynějších židů všeobecně uznáván. Oba spisy sestávají ze 4 dílů a nazývají se: Orach chajim, Jore dea, Eben eser a Choschen hammischpat.

Leb arje od Abraham Löw ben Josua.

Leb tob od Isaaka ben Eljakim Posener.

Lipmann viz Nizzachom.

Maggen Abraham od Abrahama Perizol.

Maimonides, vlastně Mosche ben Maimon, »Orel synagogy« (1135-1204) psal komentáře k talmudu a Jad chasaka, Mozeh nebichim, Sepher mizvoth.

Markebeth hammischneh, komentář k 5. knize Mojžíšově od Abarbanela.

Maschmia jeschuah viz Abarbanel.

Meggaleh amukkoth od Nathana Spiry (zemř. 1633).

Menorath hammaor od Isaaka Aboab z Kastilie.

Menachem z Recanati (zemř. okolo 1290) psal komentář k Pentateuchu.

Midrasch, titul více starých výkladů starozákonných spisů na př. M. Mischle, »M. k příslovím Šalom«, M. Tehillim »M. k žalmům«.

Nischmath chajim od Menasche ben Israel (1604-1657).

Nizzachon. Jsou dvě díla toho jména rozdílná, »starý N.« a »Lipmannův N.« (toto od Lipmanna Mühlhausena okolo 1399).

Othioth Akiba od Akiba ben Joseph.

Pesikta rabbetha, zpracovatel neznám, asi okolo 846 ukončeno.

Pirke Elieser od Eliesera ben Hyrkanos (okolo 70 po Kr.).

Rabboth, komentář k více knihám starého zákona.
Raschi, vlastně Schelomo Jizchaki (1040-1105), psal komentáře k biblickým a talmudským spisům.
Reschith chochma od Elia de Vidas (16. stol.).
Rosch amanah v. Abarbanel.
Schaare zedek od Josepha Chiquitilla (poč. 14. stol.).
Schefa tal od Sabbatai Scheftel Horwitz.
Schene luchoth habberith od Jesaja Horwitz (zemř. 1629).
Schulchan aruch viz Joseph Karo.
Seder haddoroth od Jechila Heilprim (okolo 1750).
Sepher ben Sira viz Ben Sira.
Sepher ikkarim od Josepha Albo (zač. 15. stol.).
Sepher juchasin od Abrahama Sakkuto (okolo 1470).
Sepher mescharim viz Jerucham.
Sepher mizvoth viz Maimonides.
Sepher mizvoth gadol od Mose z Cony (okolo 1250).
Sohar prý od Simona ben Jochai (zemř. okolo 170 po Kr.).
Talmud Babli, bybyl. talmud, **T. Jeruschalmi**, jerus. (palest.) talmud. Je zmínka o těchto traktátech: Aboda sara, Baba bathra, Baba kamma, Baba mezia, Berachoth, Beza, Chagiga, Chullin, Derech erez suta, Erubin, Gittin, Jebamoth, Nedarim, Nidda, Pesachim, Rosch haschana, Sanhedrin, Schabbath, Schebuoth, Schekalim, Sebachim, Sopherim, Sota, Taanith.
Targum, aramejský překlad starého zákona.
Toldoth Jizchak od Isaaka Karo (okolo 1500).
Tosephoth, středověké dodatky k talmudu.
Tractat viz talmud.
Tub haarez od Nathana Spiry (zemř. 1667).
Zoena ureena od Jakobi ben Isaaka Ascrkenasi (zemř. 1628).
Zeror hammor od Abrahama Sabba (zemř. 1500).

Předmluva od Eduarda Drumonta.

Můj milý soudruhu v smýšlení!

Vaše myšlenka, sdělati nový překlad proslulého díla p. Dr. Rohlinga »Žid podle talmudu«, byla výborná.

Nemůže nyní býti nejmenší pochybnosti o pravosti textu, a sami židé, jak se domnívám, přestali kritisovati toto thema. — Máme tudíž před námi dokument nevýslovné ceny, který nám poskytuje možnost podívati se takřka do duše nebo spíše do mozku židovského, pocity vystihnouti, jaké má vůči nám a poznati jeho nazírání na všechny věci v sociálním jakož i morálním ohledu.

Skvostným osvětlením ozařuje tato studie každému myslícímu člověku temnoty a nesrozumitelnosti přítomného času. — Ona odhaluje, co bylo dosud neporozumitelné a konfusní, ona vysvětluje onu tajnou logiku skutečností, které byly dosud těžko pochopitelné.

Všechny revoluce,« řekl velice správně Proudhon, »jsou theologické revoluce; všeobecný nervosní stav, se kterým v tomto okamžiku zápasí celý svět, může se jedním slovem označiti: »Pomsta talmudu evangeliu«. Fráze vysokozvučné o filosofii, o lidských právech, obrodě lidskosti, které sloužily za prvních decenií tohoto století židům za štít, za kterým mohli hospodařiti, neklamou nikoho více; jsou to papírové okrasy, které se strhají a v kouskách odlétají...

Žid jeví se teď jako pán; on se více nenamáhá skryti toto panství; on opředl celý svět financemi, on řídí zákony výroby zboží podle stávajícího zájmu svých syndikátů; on skoupil všechny státníky, kteří byli na prodeji, a ty, které nemohl svést, odstranil z hodností a úřadů. On jest všudypřítomen a všude, kde ho potkáš, všemohoucí, tak mocný, že si více netroufáme na něho vésti útok...

Vzpomenete si toho hnutí, jakého se uchopila naše servilní komora tenkrát, když Laur měl smělost jmenovati náčelníka vyřídichů jménem a veřejně Rotschilda poznamenat?

Všichni tito tak zvaní liberálové, kteří stále všechno, co zaslouží úcty a vážnosti, všechno, co víru, ideál a obětování se znamená: Krista, papeže, kněze a milosrdné sestry zhaněli, všichni tito lidé třásli se jako vinní lokajové, při činu přistižení, při myšlence, že se někdo osmělil napadnouti jednoho frankfurtského bankéře, který zastává v jejich očích svatý úřad.

Před několika lety byli to jen někteří, kteří se mohli s sebou, pokud se týče těchto věcí, vypořádati; to byli pozorovatelé a jasnovidci. Dnes i množství to již vidí. Israel, jistý si spoluviny panujících, podniká své raubířské výpady za bílého dne; jednoho dne zničí a rozbije ze základů jeden finanční podnik, který byl vedle banky francouzské druhým národním institutem; několik měsíců později přijde jeden německý žid z rozkazu pana z Bismarcků a klidně řekne, že zamýšlí zavřít závody »Cail«, protože se odvážily vyrábět francouzské kanóny a proto jsou v cestě Kruppovým závodům. Role jsou dobře rozděleny. V tom okamžiku, kdy válka hned nebo později stává se neodvratnou, napadne jeden naší banku a druhý dílny naše na děla. První nám běře naše peníze, abychom nemohli táhnouti do pole a druhý zabráni tomu, abychom dostali děla, a aristokracie řekne: Všichni tito lidé jsou tak milí, oni nám skýtají takové pěkné společnosti...

Máme-li nějakého pána a chceme se ho zbaviti, jest nutno znáti jeho myšlenky. Němcům dala kniha od Rohlinga poučení, a její překlad učiní u nás totéž.

U židů jest panující, vůdčí myšlenkou nenávisť a pohrdání gojem, přesvědčení, že vůči goji, cizinci, nežidu, semenu hovada, všechno jest dovoleno, dále přesvědčení, že žid náleží přednostní rase, která je určena všechny ostatní národy do služeb si vzíti, takže ony pro Israel musí pracovati.

Každý prostředek jest dobrým vůči tomuto goji; ten v jejich očích není ani člověkem; vůči němu jest přísaha nezávazná, povinností každého žida jest, je-li při soudě, všechnu lest a každou lež upotřebiti, aby goje odsoudil, třeba tento ubožák měl stokrát pravdu.

Takto vyzbrojen, pověřen jakýmsi posláním a zbaven předpisy svých zákonů docela každé překážky, vrhá se žid na hlavní města, aby jich dobyl. On hraje na burse s výsledkem, on jest vlivuplným přispívatelem do novin, on jest Eugen Mayer, Arthur Mayer, Jacques Mayer, Všemayer, on jest Omnimayer, a došlo to dokonce tak daleko, že sotva zbývá jedna otázka, za kterou by Mayer nevězel...

»Talmud? ale vždyť my ani nevíme, co to je? My jsme z něho ani deset stránek nečetli« – odpovídají bursovní židáci, židé z Boulevardů a židé z koňských závodů. Jedinou v životě mluví zde pravdu! Už jsou ty časy pryč, kdy v tajuplné domácnosti, jak ji jistí spisovatelé líčí, patriarchální žid se svými vnoučaty otázku tu rozbírá, jestli má se sejmouti před zaříznutím zvířete amulet s ramene, jak to chce R. Jose bar R. Bun nebo amulet s hlavy, jak to Jose bar Naharai doporučuje.

Také ty časy jsou pryč, kdy, jak nám vykládá Jindřich Heine, se do Sioumu spojili, kdež pak jeden traktát z talmudu vášnivě byl čten, po němž společně jedli a požívali svatého pečiva. K čemu to má dnešní žid zapotřebí, studovat talmud? Talmud jest v jeho mozku následkem zákona dědičnosti vtisknut, on jest duchovním dědictvím nesčetných generací, které žily a umřely podle jeho předpisů a tato učení převzali v maso a krev. Židé jsou uhněti z talmudu, talmudem docela proniknuti, oni děkují mu nejen za blouznivou tu myšlenku, že jsou nad nás, nýbrž i tu úžasnou vynalézavost, úplný nedostatek mravního citění, žádného pochopení dobra nebo zla, což my u každého hebrejce nalézáme tak přirozeným a původním, že to považujeme odpustitelným.

Nejsou tito dva boulevarděři, jichž jména nedávno byla všude jmenována, dobří talmudisté! Nejsou tyto obě děti přítomnosti hodnými potomky lidí, kteří během staletí všechna darebáctví a vynalézavost knihy »Schulchan Aruch« vybudovali? Máme říci, že tito lidé neznají zacházet papírem, perem a inkoustem? Tušíme to, že dokument, než se pošle do světa, se desetkrát Bismarckovi, sultánovi z Cařihradu, císaři marockému, suverénu státu kongžského, předloží a že tento obchod řadou židy všech těchto států obohatí, jichž vlády totéž zařídí a aby toho dosáhly, všechny tajné fondy všech národů přinutí ke kontribucím.

To jest jaksi druhá strana k Pentateuchu, o kterém Schappira tvrdil, že pochází z časů Messasteina (asi 850 př. Kr.), a kterého britské museum za milion chtělo koupit, až se v posledním okamžiku ukázalo, že to byla stará roura sinagožní, která byla načerněna olivovým olejem a sazemi.

Jak se tito oba Tosaphisti mají rádi! Jak jsou volbou příbuzenství v rase a svazky »Kahal« sloučeny! Jak dojemná jest jednomyslnost bývalého sekretáře z Marcere a obhájce trůnu a oltáře! Jak obdivuje Jacques Arthura a jak něžným jest Arthur k Jacquesovi!

Jak to cítíme, že společně pracovali, aby tam goje nachytali! S jakou dojemností mluví Jacques o tom starém příteli, se kterým »pamětliv intimních obchodních spojení a denního přátelského styku nemohl příliš krutě nakládati«. S jakou starostlivostí vypočítává Arthur reportérovi »Matinu« všechny služby, které mu prokázal »před jeho nezdarem«. Kráští peníze druhému, to by znamenalo pro vás i pro mne nehodné darebáctví a přineslo by nám všeobecný odpor. Pro židy platí to jednoduše: »Nepodařilo se to, t. j. nás přistihli při krádeži.«

Podívejte se ostatně jednou, jak tento národ důstojně ze všech těchto časových případností vychází. Já jsem zažil, jak byli odsouzeni chudí vagabundi, jako na př. oni, co s pole dýni ukradli a ji z trapného hladu syrovou snědli. President zacházel s nimi jak se psy, a policie měla připravený vůz, aby je mohla, až opustí zasedací síň, zavřít. Pro takového bídáka však, jako Jacques Mayer, který kradl ne snad z nutnosti, nýbrž aby si mohl mládenecký byt za 50.000 franků najmouti a nevěstky vydržovati, měl president dost všelijakých zdvořilůstek a spěchal mu říci: My všichni ceníme vaši čestnost.

My jsme všichni již znali nešťastníky, kteří ve vášni, v okamžiku svrchovaného rozčilení nějaký malý hřích spáchali, kteří měli pochybnou partii ve hře a kteří ve vědomí tohoto přečinu trpěli celý život. Mluvte jednou k pánům z pravice o těchto ubožácích a uvidíte, jak mají tito pánové jasný pojem o cti!

»Má úcta... pane...« Zatím vítají ve svém domě kluka, který v souboji, strachem přemožen, svého soupeře zrádně bodl,¹ a nechají ho u hostiny sedět vedle svých synů. Musíte přiznati, že ten, kdo v kartách podvádí a na stůl hodí pochybného krále, vždy je spíše omluvitelným než člověk, který na místě souboje podvádí a zkouší zabít sobě rovného.

Toto měli ostatně říci páni z levice hraběti Maillé, který s tváří uraženého šlechtice vstoupil na tribunu a tvrdil, že pravice nemá nic s těmito nečistými židovskými kousky.

Jak? Vy tvrdíte, že nejste za nic odpovědným, a přece jest Arthur Mayer ústy a důvěrníkem vašeho prince, kterého vždycky povolá do »Scheen house«, kdykoli se jedná o důležité rozhodnutí, a »Gänlois« jest přece uznaným časopisem royalistů! Vy jste komediant...

Všechno toto, řekněme to ještě jednou, jest jedině následkem talmudského vychování a nejlepším důkazem toho jest, že takovéto nemravy zavládly v politice teprve, kdy jsou židé pány ve Francii.

Váš výborný překlad obsažné a svědomité práce pana Dr. Rohlinga bude na pomoc všem těm, kteří se interesují o tuto otázku, aby poznali princip, který je židům vodítkem, že jsou tak škodlivými a zkázonosnými, při čemž jim mnohdy sotva můžeme přičísti osobní odpovědnost za zlo, které počínají s jakýmsi usměvavým nevědomím.

Vy jste mne vyzval, ctěný kolego, vyložiti toto vašim čtenářům a vyplňuji rád vaše přání, neboť to, co podnikáte, zasluží povzbuzení. Vy jste jeden z těch, kteří vstoupili první do kruhu myslitelů, neinteresovaných vlastenců, kteří se bez osobní ctižádosti namáhají varovati tuto nešťastnou zemi a jí ukázati, kde vězí pravé nebezpečí pro Fran-

---

¹ Pan Drumont měl souboj s Arthurem Mayerem. Tento uchopil v souboji levou rukou florett Drumontův, zadržel a soupeři způsobil těžké poranění.

cii. Vy nám přinášíte vstříc enthusiasmus vašeho mládí a pomoc vaší znalostí všech těch věcí, které se týkají Německa. Já bych se docela odvážil říci, že jste jednal proti mé vůli.

Musím si ale skutečně dáti vysvědčení, že jsem nikdy se nepokusil strhnouti do toho boje mladé lidi, ač se mi vždycky zdá býti oprávněným. Všem těm, kteří ke mně přišli, jsem řekl: »Jste poněkud materielně neodvislým, jste rozhodnut zřít se všeho bezprostředního výsledku? Neklamte se, žid bude, jak řekl Disraeli, proti vám ve všem a všude pracovati, jen v nejnnutnějším případě vás zavraždí, avšak on bude házeti do vaší cesty kamení, abyste upadl, on vás zaplete do sítě svých intrik. On jest absolutním pá-nem tisku, ve fakultách, ve veřejných správách, v salonech: tomu, s nímž vězí pod jednou dekou, je všechno lehkým, obráceně musí ten, kdo se zdráhá před bůžkem mamonem na kolena kleknouti, překonati největší těžkosti.«

Tak je tomu skutečně. Naděje najíti pomoc u oněch, kteří by nás měli udržeti, ukázala by se čistou ilusí. Všichni žurnalisté z dobrého francouzského kmene zemřeli v bídě v nějakém koutku provincie, když čtyřicet roků obhajovali věc monarchie a Círky. Pokud se týče těch spisovatelů, kterých užíváme, zvláště v dobách voleb, poněvadž jich potřebujeme, tito budou přijati ráno od členů pravice. Oni přijímají příkazy jako dodavatelé. Jediný dopisovatel novin, ke kterému konservativci mají neobmezenou důvěru, jest žid. Syn vévody z Chartres má za sebou celou společnost židovskou na veřejných místech. Náš námořník, vévoda z la Rochefoucauld-Dondeauville, nafukuje dírky u nosu, když cítí pěknou vůni ghetta, věznice v Mazas a pochybného budoiru. On ssaje se zálibou tento parfum. Co se týče velikých dam, víme, že ty nejvznešenější se prou o přednost intimního poměru s dřívějším účetním »Blanche-D'Autigny.«

Všeobecně přináší tento židovský styk velikým pánům a vůdcům pravice jen nepřízeň a skandál; všichni najdou svůj Meyerling, zrovna tak, jako ten nešťastný arcivévoda Rudolf, který tak mnoho židy miloval. Avšak všechny tyto nepřijemnosti je nepoučí, a když jednou byla překonána první bariéra hanby, vracejí se vesele ke svému židovi. Ve skutečnosti jsme to my, jichž se oni štítí, protože tvoříme myšlenky, jichž šum ruší jejich siestu, poněvadž my také nenosíme plstěné boty jako oni »Bonjouriens«, kteří vykradou světnice, a poněvadž děláme šramot, když dveře otvíráme, protože my, majíce dosti na našich přátelích, je otevřeně a mužně pozdravujeme a lízání nerozumíme. Žid líže dobře, aniž by štěkal, nerozčiluje se, docela sladce. Laroche foucauld řekl kdysi 12 pairům: »Mayer není sice výtažek jemnosti, ale jest to přece pěkný pocit tak býti lízánu.«

Jsem rád, milý pane kolego, že mám příležitost s vámi veřejně si promluvit.

Naše mládež, ke které vy přináležíte, má jiné otázky řešiti než ty, co nám předkládá filosof jako na př. Bourget v předmluvě ke svému »Disciple«; ona se táže, nebylo-li by to možno v případě vypovězení války chopit se knížat israelských a je přinutit, aby nám vydali ony miliardy, které nám ukradli, tak že bychom mohli bojovati za příznivějších podmínek.

Tato myšlenka ostatně jest nás každého. Časopis jí nepřináší, ale všichni žurnalisté mluví o tom. Žádný republikánský poslanec by se neodvážil návrh tohoto způsobu učiniti s tribuny sněmovny, ale oni to vědí tak dobře jako my a jdou s námi ruku v ruce. Obchodník, ruinovaný monopolem velkých skladišť, malý ukladatel, který o svoje úspory byl připraven vyděrači bursovními, dělník, jehož ohrožuje osud, že bude německým židem, který vyrval akcie závodů »Cail« vyhozen na ulici grenellskou, považuje řešení této

otázky za jedině rozumné a praktické; oni jsou všichni toho názoru, že již dosti se žid nakradl a že jednou něco vydati musí...

Žid není jistě ještě přemožen, ale jest ho vidět, on nemůže již více vinouti se podzemními tajnými chodbami; vidíme, kterak jedná, vidíme ho pracovati; voláme na něho jménem, tážeme se ho přímo, víme, kde bydlí a kde ho eventuelně lze najíti, aby se vyřídily s ním jisté věci, dříve než docela zmizí.

Toto bude neklamně hlavní událostí na konci tohoto století. Žid je všemohoucí. Musí se to zdáti podivným nám, kteří rychlého výsledku státní služby, vyslanectví v cizině a akademické palmy se domáhají; ostatně jest žid již dosti nemocen, že by boj byl bezvýsledným pro ty, kteří jsou stateční a nezapomínají, že Talleyrand řekl: »Všechno se podaří«.

Vy patříte k těm posledním, můj milý kolego; při vašem řádném a metodickém založení počal jste moudře se začátkem; ukazujete nám v tomto způsobu quitesence talmudu, základnu práce židovské; musíte ještě později vyložiti, jak on, žid, prakticky užívá učení talmudu. Budoucnosti, a to budoucnosti, jak se domnívám, dosti blízké, bude vyhrazeno, aby nás poučila, jak toto všechno skončí...

Soisy-sous-Etoiles, 2. juillet 1889.

Eduard Drumont.

Úvod.

Žid podle talmudu: Pronásledování pisatele. — Příčina výpadů: Žid nechce, aby byl talmud znám. Důkazy a příklady. — Talmudism žije dále. — Užitečnost tohoto díla.

Od více než šesti století namáhají se četní učenci všech evropských zemí o závod vysvětliti tajuplné theorie a zákony talmudu svým současníkům. Avšak nikdy nebyla napsána kniha, která by tuto důležitou otázku tak důkladně vysvětlila jako »Žid podle talmudu«, která byla uveřejněna prof. dr. Aug. Rohlingem před několika lety.

Vynikající nadání autorovo, jeho důkladná znalost rabínské řeči, literatury a starožitností, jeho úctyhodná volnost a interes nově se probouzející pro věc, připravily jeho knize výsledek pronikavý, takže ji měli v brzku všichni. Israel však ulekl se rychlého a dalekého rozšíření a viděl, že jest nevyšší čas zbaviti se tak nepříjemného rozšiřovače pravdy, neopomenul ani jednoho prostředku, jemu běžného, aby dosáhl svého cíle.

Rohling byl nejprve celými roji pisatelů napadán, jichž v Israeli nikdy nechybí. Jedni tvrdili, že je nevědomcem, druzí s ním nakládali jako s padělatelem a osekávačem originálu a všichni dokazovali jasně a zřetelně a s velikou jednomyslností, že běží o židojeda, o spalovatele kacírů, fanatika plného závisti, člověka, jehož zaslepily středověké legendy, o člověka posedlého, zrozeného k hanbě devatenáctého století.

Vypravuje se, že rabín Josi, jednoho dne na cestě domů, když bezpochyby profit jednoho dobrého obchodu měl v kapse, byl přepaden bandou čtyřech set lupičů. Bez pomoci nebe byl ten svatý muž ztracen! Padl na kolena a byl následkem své modlitby obdařen s hořejška divotvornou mocí, pomocí které on rozšiřoval ze svého těla takové silné, nepojmenovatelné aroma, že oněch 400 lupičů upadlo na zem bez ducha a že zápach rozšířil se po oceáně a byl pozorován na všech lodích.²

Po této stránce zůstali si židé vědy věrni, a Rohling nabyt zkušenosti, že tento způsob obhajoby v rozepři s námi křesťany zůstal jejich nejmilejší a jedinečnou obranou.

Zkusíme-li nějakou historickou lež přivést do světla pravdy, pokusíme-li se o zdrženlivou záchranu cti své vlastní rasy a svých předchůdců, tvrdíme-li docela, že pochází z lidí, kteří nebyli choromyslnými, lupiči a vrahy, ihned se řekne, že paděláme dějiny, že nestoudně lžeme, že z nás mluví nevědomost a fanatismus.

Odvážíme-li se o pravdomluvnosti rabínů, kteří psali talmud a o filantropii židů, kteří talmud ustanovili zákoníkem, pochybovati, staneme se nehodným pronásledovatelem, hanobitelem nevinných obětí, apoštolem obscurantismu, tmářem a lhářem z duše.

Řekneme-li docela, že dnešní židé jsou dědici jejich předků a že jisté ochranné prostředky nebyly by na místě, tak je to ohavná zášť, která z nás mluví a nízká hrabivost, která nás tráví; jsme »hanbou století«, »vyvrhel člověčenstva«, »exkrement přírody«, a na hlavu se nám naleje nádoba s výkaly, kterou má v ruku každý spisovatel z Israele.

Zatím znepokojoval všechen ten pokřik Rohlinga velice málo, který o svém právu přesvědčen, pro vědu a pravdu hřmotnému nátlaku svých nepřátel vzdoroval. Tito pozorovali s bolestí, že s takovým nepřítelem jako Rohling není dobře jíst koláče, a poněvadž podle jejich povahy vždy jest očekávatelný zákeřný krok, zkoušeli jej také zas v tomto

---

² Seder Haddaroth str. 258.

případě. Svěřili se se svou starostí rakouské vládě, a protože tato jim nemohla ničeho odepřít, vzala Rohlingovi slovo a zapověděla mu odpovědět.

Israel maje tímto pravou ruku svázanu, sledoval zbraň svého soupeře, levou rukou já odsunul na stranu a bušil nyní klidně do muže zrádně odzbrojeného, vykřikuje bez přestání fanatismus a pronásledování a přísahaje, že jsme ho chtěli zavraždit.

Toto všechno způsobovalo ještě před krátkým časem veliký šum ve Vídni a v Německu. Než my chceme jedno naučení z této podivuhodné a poučné věci vybrati: totiž to, že Juda za žádnou cenu nedovolí, abychom jeho víru, jeho mravní naučení a zákonodárství osvětlili. Mezitím co všechny ostatní národy s vlajícím praporem se ubírají a své evangelium a své zákony veřejně ukazují, zahaluje se jedině Juda temnotou; žid hledá jenom tajemství; žid jenom dělá ze svého občanského a náboženského zákona tajemství, které nemá býti známo mimo jeho rodinu, a on sám činí si svatou povinností vždy a věčně všechny lidi jiných ras a zemí přelhávat.

Skutečně, talmud jest knihou par excellence zvláštností, osamocováním se, všeobecné nenávisti, nejenom proti všem náboženstvím, nýbrž proti všem národům lidské rodiny, proti jejich majetku, proti jejich společenské a národní existenci; bez bázně tvrdíme, že ani jediný, kdo toto dílo přečetl, nebude nijak o tom pochybovati.

Proto jest každý, kdo touží po věděni, aby strhl závoj, kdo ostře vidí pravdu a jest dosti smělý vyprávět, co viděl, nebezpečným člověkem, jehož se nutno zbaviti za každou cenu nebo nejméně za každou cenu umlčeti.

Z tohoto důvodu zasluhují nežidé, kteří studují talmud, a rovněž tak židé, kteří vyučují nežidy talmudu, podle zákona talmudu smrt.

Proto musí žid, který učení svých svatých knih sdělí nežidu, potrestán býti jako denunciant, t. j. zabit. Z této příčiny jest povinen žid, ptáme-li se ho po smyslu některého místa jeho svatých knih, falešně tento text vyložit, neboť předně jest zapovězeno znalosti cizince množit a za druhé zasluží smrt, prozradí-li tajemství zákona. Jedna rabínská kniha píše: Nežidovi něco o našich náboženských poměrech sděliti jest tolik jako zabít všechny židy, neboť kdyby věděli nežidé, čemu my o nich učíme, nezabili by nás? (Dibre David § 37.).

Z té příčiny učí rabínové, že má žid právo všemi přísahami potvrdit, že neobsahují svaté knihy židovské nic nepřátelského vůči cizincům.

Není tudíž divu, že všechny učiněné pokusy, aby byl osvětlen tento závažný předmět veřejnému mínění, vždy měl jen prostřední a nedostatečné výsledky. Skoro vždy jeví se v příhodném okamžiku židovská zloba a moc, dusí hlas autorův, knihu jeho potlačuje a docela často jeho samého odstraniti s cesty se pokouší.

Starý Eisenmenger musel se dožít, že jeho kniha byla nejdříve konfiskována, potom, když se objevilo, že jen on mluvil pravdu, že mu židé nabízeli 10.000 tolarů (suma pro tehdejší dobu, r. 1700, převeliká), když onu knihu nevydá.

Jiný učenec, Raabe, který Mišnu přeložil, dostal od jednoho žida z Mannheimu nabídku 3000 tolarů mimo krásnou villu na Rýně, potlačí-li svoji knihu.

Brassmann, jemuž vděčíme podivuhodná odhalení o rabinismu, zemřel takovým zvláštním způsobem, že nikdo nepochybuje, že byl podle talmudských zákonů otráven. Podobný osud stihl Dr. Pinnera, který byl překvapen smrtí, když byl přeložil první díl talmudu.

Des Mouseaux dostal v neděli dopoledne ortel smrti a zemřel náhle následujícího pondělí. Pokud se týče jeho knihy, ocitlo se první vydání zcela v boudě jednoho malého knihkupce v Rue Casimir-Delavigne, odkudž však více nevyšlo.

Nikdo neví, co se stalo s knihou Achilla Laurexta o vraždě pátera Tomáše v Damašku, která byla zatěžující sbírkou pro židovstvo a která není k nalezení.

Zcela v nejnovějším čase podnikla společnost učenců úplný překlad Schulchan-Aruchu. Šlo o čistě vědecké dílo, nikoli o antisemitský výpad; ale všichni velkorábíni Německa a ostatních zemí spěšně vysvětlovali, že jest to smrtelný hřích podporovati tento podnik a koupiti ono dílo.

Mezi nesčetnými událostmi tohoto způsobu zaslouží případ Dr. Brimana (Justus) a žida Elboga zvláštní pozornosti.

Briman podnikl rovněž úplný překlad talmudu; mimo to způsobila jeho oprávněná pověst jako jednoho z nejlepších znalců rabínské literatury, že Rohling ho vyzval, aby se vyslovil jako znalec o pravdivosti jeho spisů a napsal písemné dobrozdání. Právě toho času byl Briman pro urážku jediné dámy zažalován, o které se neprávem neslušně vyslovil. Této okolnosti užil Elbogen, aby se k Brimanovi připlížil. Měl s ním rozmluvu, jejíž zvláštnosti se všemi podrobnostmi uvádíme.

Toto Communiqué bylo diktováno, podle rakouského »Volksfreundu« (červen 1885), v domě a přítomnosti Dr. Pattaie slavnému vídeňskému orientalistovi prof. dr. Wahrmundovi Brimanem dne 9. ledna 1885. Zní takto:

Pátek, dne 9. ledna 1885, večer mezi 5. a 6. hodinou dostavil jsem se, byv pozván, (pozdání obdržel v 1 hod. odpoledne) do kanceláře Dr. Bedřicha Elboga (Vídeň, Teinfaltgasse). Tam jsem našel mimo Elboga Dr. Koppa a dva nebo tři mně neznámé pány. Při vstupu přijal mně Elbogen takto: »Pane Dr. Brimane, jsem vám za vaši návštěvu velice povděčen a sděluji zároveň s vámi, že jsem od delšího času obrátil na vás svoji pozornost, aniž bych byl docílil toho, abychom se byli přiblížili. Poněvadž jsem dnes ráno dojel z Inšpruku, kamž jsem cestoval s Dr. Koppem za účelem sbíratí materiál proti vám, který tuto vidíte ležeti na stole, našel jsem příznivou příležitost, abych vás k sobě pozval. Nejprve vezměte na vědomost, že jsem zmocněn vás stíhati soudně pro injurie, že jste slečnu N. N. nazval ..., za druhé rád bych se vás otázel, jste-li pisatelem těchto knížek »Židovské Zrcadlo« a »Talmudská moudrost«.

Odpověděl jsem: ano.

Ale prosím vás, jak jste se mohl rozhodati všechny nás vydati nebezpečí záhuby? I já jsem žid. Nemůže přece býti nic horšího než »Zrcadlo židovské«.

K tomu jsem odpověděl: Jestli vydání »Zrcadla židovského« mělo pro židy špatné následky, lituji toho velice, neboť neměl jsem žádného úmyslu pronásledovati židy. Psal jsem z té příčiny, aby každý čestný žid jakož i nežid se mohl přesvědčiti o talmudismu a jeho učení. Zajisté nebude mi nikdo vyčítati, že jsem v tom psal něco nepravdivého?

Elbogen: Proč jste vlastně antisemitou?

Já: Jste mi ještě příliš cizí, než abych vám mohl odpovědět.

Elbogen: Dobře, já již pozoruji, že jste Phantast. Chci s vámi otevřeně mluvit. Znáte Rohlinga?

Já: Ano.

Elbogen: Napsal jste mu jeho knížky?

Já: Nikoli. Jak bych k tomu přišel? Já jsem se v »Zrcadle židovském« dostatečně vyslovil.

Elbogen: Jak ale Rohling přijde k tomu, aby psal takové brožury? On tomu přece nic nerozumí.

Já: Zním Rohlinga velice dobře a mohu vás ujistit, že on tomu velice mnoho rozumí, třeba ne tolik jako učený rabín.

Elbogen: Psal vám někdy Rohling, abyste o něm podal dobrozdání?

Já: Ano.

Elbogen: Vy jste jistě dobrým přítelem Rohlinga a vždycky byste ho jen obhajoval?

Já: Nikoli, já se docela s Rohlingem hněvám.

Elbogen: Kdybyste byl pozván ohledně dobrozdání, byl byste pro nebo proti Rohlingovi?

Já: Já bych se tak zachoval, jak toho vyžaduje moje přesvědčení o pravdě. Neuhnul bych se ani čárkou od pravdy ani z lásky k mému příteli ani nepříteli navzdor.

Elbogen: Tedy, já chci říci otevřeně pravdu. Já a Kopp jeli jsme včera do Inšpruku, abychom překlad talmudu zmařili, včera večer v 6 hodin mluvil jsem s nakladatelem, který mne ujišťoval: Z talmudu nebude nic. Vy víte, že jsem zmocněn vás soudně stíhati a my bychom našli proti vám všechno možné, co by vás morálně a fyzicky zničilo.³

Stane se tak jen tehdy, když budete pokračovati jako dosud, neboť vy nás chcete zničit. Kdybyste však nyní proti Rohlingovi vystoupil, pak se postaráme, abyste obdržel dobrou pomoc. Co myslíte, že dostanete za talmud honoráře.«

Já: Pravděpodobně ještě 12.000 zlatých.

Elbogen: Tož my vám dáme oněch 12.000 zlatých, když překlad neprovedete. Jest to podivná sprostota od vlády, že takový podnik podporuje. Máte ještě ono psaní Rohlingovo ohledně dobrozdání?

Já: Ano.

Elbogen: Žádejte, co chcete, my vám to dáme hned, pak-li nám onen dopis vydáte.

Já: Lituji velice, že se domníváte, že bych něco podobného učinil.

Elbogen: Najmeme povoz, pojedeme k vám, abyste nám aspoň dal přečísti onen dopis Rohlingův. Chceme se státi dobrými přáteli. Prokážete-li mi tuto laskavost, pověsím celý proces té slečny na hřebík a kdyby vás snad ona obtěžovala, budu vaším obhájcem.

Omluvil jsem se tím, že mi není možno nyní domů jíti, poněvadž čeká na mne venku jeden z mých stenografů.

Elbogen: Tož udělejte mi to potěšení, že mně zítra zase navštívíte.

Já: O ano, proč ne?

Elbogen: V kterou hodinu smím vás očekávati?

Já: To ještě nevím, já mám totiž mnoho na práci.

Elbogen: Očekávám vás do 5 hodin večer (stiskl mi ruku).

Na shledanou! A tak jsem odešel.

---

³ Tento šlechetný úmysl měl Dr. Kopp proti Rohlingovi, což se dá svědky potvrditi; Kopp neřekl však Brimanovi, nýbrž jinde.

Tato scéna dává nám netoliko výborný obrázek židovského darebáctví v plném provozu, nýbrž zároveň podivuhodný příklad tvrdošijnosti, s jakou potlačuje žid pravdu, když mu vadí; tato scéna je zvláště toho schopna ukázat nám, jak velice talmudismus, o kterém myslíme, že je zastaralý, živě je znám vzdělaným židům a jak se provádí.

Učí-li talmudští rabínové a jejich žáci ve středověku, že nežid, který studuje jejich zákony, musí býti zabit, říkají tím snad něco jiného, než tento vrchnostenský úředník, který se vyslovuje, že Brimana morálně a fysicky zničí?

Učí-li totéž kněží, že židi nesmí nikdy proces prohrát, že musí podle židovského zákona vyhrát, je-li tento v platnosti, podle cizího zákona pak, když se nachází v cizí zemi, nebo obratnými intrikami, když nestačí židovský a cizí zákon; v čem liší se jejich postup od onoho postupu dnešních přívrženců talmudu?

Praví-li talmud: »Dostane-li žid políček, jest to zrovna tak zlým, jako bychom políčkovali božský majestát«; je toto jiná řeč než ta Elbogenova, který považuje neodvislé dílo svědomitého spisovatele za velikou zvrhlost, nebo ona řeč rabínů všech zemí, v jejichž očích každý, který žida prohlédne, jest ostudou století, hanbou lidstva?

Zásadně vysmívají se nám židé, přísahají-li, že jest talmud od staletí pochován.

Že z nich velký počet nezachovává některé pro dnešní čas a okolnosti nepohodlné náboženské předpisy, lze se domnívati, ale že oni knihy dříve uctívané spálili a jejich učení zapomněli, to nemůžeme přiznati.

Neboť kdyby nebylo více spojitosti mezi talmudským židem a židem moderním, pak by se tento tak bolestně dotknuta necítil, když se chystáme mluvit o tajemstvích onoho. Reformní žid spokojil by se říci: »Je pravda, naši předkové měli zcela podivné náhledy ohledně gojimů, jejich statků, jejich žen a osob a byli špatní, že z těchto náhledů odvozovali důsledky, když měli k tomu příležitost. Víme to velice důkladně. — Ale tito lidé jsou mrtví. Mezi nimi a námi jest mezera několika století, v nichž se svět změnil, rovněž jako my sami. Mluvte o nich, jak chcete, to se nás netýká a nezáleží nám na tom. To neplatí pro nás, neboť my jsme nesúčasně. Což pak se týče našich příslušníků, kteří lpí ještě na omylech zašlých časů, tož neznáme se k nim rovněž a jsme příliš pokročilí, filosofičtí, liberální, moderní a nemáme styků s touto společností. Hled'te sami, jak byste s nimi byli hotovi.« — To by bylo nejradikálnějším a nejlepším prostředkem nám dokázat, že talmud více skutečně se neposlouchá, že je pohřben. Ale židé se dobře měli na pozoru podati nám tento důkaz.

Nikdy více než dnes neukázal se spolek této solidarity pevným a trvalým.

Nikdy nezapíral pokročilý žid, reformní žid talmudismus dřívějších století a ten stávající jinak, než prázdnými frázemi a lžemi. Nikdy nenechal si reformní žid ujíti příležitosti, aniž by neuznal věc těch největších talmudských fanatiků za svou.

Nikdy nenapadlo »Alliance israélite«, aby nám řekla: »My nechceme míti u nás žádných talmudských židů, my nechceme žádných tvrdošijných fanatiků, kteří lpí ještě na starých zákonech.« Ona naopak otevřela své náruči obchodníkům lidmi, zdražovatelům z povolání a zločinným obětovníkům krve z Rumunska, Polska a ostatních jiných zemí s toutéž láskou, jako filosofům z akademie.

A pokaždé, když oni předchozí vyvolali nevěli národů, když byli přistiženi při špinavých a zločinných činech, pak tu byli nikoli oni špinaví židé z Polska a Orientu, kteří ochromovali rameno spravedlnosti, nýbrž byli tu Crémieux a Montefiore, ti filantropičtí a filosofičtí židé, kteří rozvířili celý svět, aby vinníky zachránili; oni docela veřejně svým

jednáním se vyjádřili, že potrestati vrahy mladých křesťanek, zabíječe lidského masa, velikonoční vrahy, by znamenalo: »moderní judaism smrtelně trefiti.«

Ostatně talmud tiskne se pilně vždycky ještě a rovněž tak se čte. Od časů slavného dekretu z roku 1254, jímž král francouzský rozkázal zabavit všechny exempláře této strašlivé knihy, neodpočinula si nikdy ruka rabínů a žádné století neprošlo, ani to naše, aby nevykazovala celou řadu nových traktátů a vydání.

Domnívám se, že kdyby katolická církev ze svého učení evangelium nebo epištoly Pavlovy nebo jenom pojednání pátera Gury by chtěla škrtnouti, že by toto zanechalo stopy v dějinách, že by byl zaznamenán nějaký papežský dekret neb usnesení některého koncilu, tudíž údaj, následkem kterého bychom věděli, že byla v tom nebo onom roce nebo na základě toho neb onoho rozhodnutí dotyčná kniha na vždycky z křesťanského učení a morálky vyloučena.

Tož, u našich židů vidíme generální synodu z roku 1866, ve které byla taková otázka projednávána. Bylo usneseno, že se má před křesťany, tudíž veřejně, Schulchan Aruch popírat, že však ve skutečnosti má každý žid ve všech zemích tyto zákony v každý čas dodržovati; tato resoluce byla podepsána 94 rabíny, 182 advokáty, 45 lékaři a 11.672 židy rozličných povolání.⁴

Tyto skutečnosti mluví, a jestli něco je dovede vyvrátiti, není to jistě slovo takových lidí, jimž ukládá jejich zákon za svaté povinnosti lež a křivopřísahu, když jde o to, zakrýti učení jejich mudrců.

Máme tudíž jistotu, že předkládající našim francouzským čtenářům věrný obraz talmudských židů, neoživujeme postavu minulých století, že neomlazujeme stařeckou figuru, a že nevykopáváme zbytky ze zašlých časů. Talmudský žid jest mužem doby nynější, právě tak, jako byl jím dříve, a ona německá legenda o »cestujícím židovi« označila velice případně svého hrdinu jako »věčného žida«.

Jest tudíž zcela nutným, abychom znali hlavní nařízení talmudského zákona, pokud se nás týkají, abychom mohli s jakousi přesností pochopiti jednání židů proti nám.

Talmud sám nás o tom může poučit; talmud sám může nám dáti možnost, abychom skutečnosti povážili a ocenili jejich následky; jenom talmud dovoluje nám výhled do budoucna, které nás očekává se smrtelnou jistotou, jestliže neprocitne národní cit a prostý pud sebezachování jako tenkrát, když francouzský národ se svými králi podnikl, aby žid byl odkázán do svých mezí.

Talmud, který byl již ve vzniku, když Ježíš Kristus přišel na svět, byl v prvních letech šestého století již sepsán a vypracován; nebylo to tudíž — mimochodem řečeno — tak zvané pronásledování středověké, které zplodila talmudského ducha, — neboť on již existoval před středověkem.

V tom čase, co přikročila Francie k obraně, učili v synagogách tisíce vykladačů talmudu, že Kristus anebo Francouz jsou jen zvířetem neb otrokem, že jejich život nemá více ceny než život mouchy, že jejich peníze a jejich majetek odedávna židům patřily a že jejich dcery jsou zde jen k uspokojení židovských chtíčů. Francouzi učinili dobrou věc, když se bránili; když se do toho vložili, bylo to jejich povinností, a my jsme jim vděční, že nám naši otčinu zachovali a zanechali; zrovna jako my, jak Bůh dá, budoucím Francou-

---

⁴ Vytisknuto ve Lvově v roce 1873.

zům totěž zachováme, odhalující moderní talmudismus a bojující s největším napětím, až naše zem opět bude osvobozena.

A. Pontigny.

Pan profesor Dr. Rohling, který své knize přeje co největší rozšíření, nevyhradil si ani právo překladu ani rozmnožení. Můžeme tudíž našim krajanům podati tuto pamětihodnou knihu, aniž bychom k tomu potřebovali dovolení tohoto odvážného a velkomyšlného učence, kterého by nám ovšem neodepřel, ale které by ho těžce kompromitovalo u jistých rakouských excellencí. Užívající tohoto dovolení, zvětšili jsme poslední vydání jeho knihy o několik pamětihodných míst, které jsme vzali hlavně z těchto děl:

1. Polemika a oběť lidská rabinismu od prof. Dr. Aug. Rohlinga. Paderborn. Bonifaciova tiskárna 1884.

2. Esther. Semitská nemorálka v boji proti státu a církvi, od C. Radenhausen. Leipzig. Thiele 1887.

3. Prof. Rohling a židovská otázka etc. od Abbé Clemens Victor. Leipzig. Th. Fritsch. 1887.

Předmluva od prof. Dr. Aug. Rohlinga.⁵

Božské a lidské stanovy – noví rabíni – obchůdek.

Ze všeho obyvatelstva na světě jest 53 ³/₁₀ procent pohanů, 30 ⁷/₁₀ křesťanů, 15 ⁷/₁₀ procent mohamedánů a – ³/₁₉ procent židů. Přece jsou židé první velmocí mezi národy, králi kapitálu, knížaty obchodu, panovníky tisku. Les Juifs rois de l'époque jmenuje se tudíž známá kniha o našich židovských současnících a nedivíme se, že mnozí z nich slaví naši dobu jako mesiášské stáří světa podle starých příslibení; rozplynuvše se v pozemském, nepohříživše se do otázky, proč jsou na zemi, zaměnili uboze mesiáše ze svatých knih s personifikovanou ideou, která znamená mezi lidmi bohatství a moc; před očima máme vyplněné slovo Mojžíšovo: nebudeš-li poslouchati hlasu Boha svého, zachovávatí jeho přikázání, potrestá tě Pán slepotou, že budeš tápat v poledne jako tápe slepý ve tmě a rozptýlí tě Pán mezi všechny národy od jednoho konce země ke druhému (Deut. 28.). Ovšem bude to ještě dlouho trvati, než massa Judova otevře své oči světlu pravdy. Přesvědčen, že bláznivý přítel temnoty se nikdy světlu nepřiblíží, a přesvědčen, kdo jest si vědom jasně hrůz temnoty, ve které žije, že bude osten svědomí cítit a nemůže sám před sebou skrýti tichou touhu duševní po osvobození vzdor všem pokusům zůstatí klidným nebo se jím zdátí; přesvědčen, že představa smrti mocně vzpružuje přání žítí: chci ještě jednou povznéstí svůj hlas a Judovi znova jeho poblouzení připomenouti, kterým on propadl od 18. století; co bylo řečeno třikráte, nechť se řekne po čtvrté, aby to vzdálení a blížící slyšeli a vzrušení ve svém nitru naučili se pohrdati tím, co je vzdaluje od pravdy, od církve Vykupitelovy. Neboť v pravdě, tak to jest: farisejství, jak se v talmudismu jeví, posmívání se Svatému a především ona zkažená morálka, která tam nezahalena vystupuje, ona jest jedinou překážkou obrácení židů. Neboť pravda vůbec a zvláště ona od Boha pozitivně zjevená, jest tak něžné povahy, že oslovuje jen ty, a jen u těch zůstává oblažujíc a žehnajíc je, kteří se odříkají všeho, co shledávají v mravním ohledu lží, pochlebenstvím, neprávem všech druhů. Dostačí to říci, abychom ony, kterých se to týká, v jejich srdci ranili, třeba že oni v mlčenlivosti setrvávají nebo hlučně křičí na fanaticismus. Neboť v hrudi každého člověka žije přesvědčení, jakoby vrozené poznání, že nemůžeme beztrestně přeslechnouti výstrahy vnitřního hlasu. Masu svědomí, pochybnosti duše, aniž bychom se od Boha a Božství nevzdálili; výraz tohoto přesvědčení jest to bloudění, nevolnost, divokost pohledu, odpornost bytosti tápající, se tázající, falešné bytosti, hrubost brutálního počínání vůči přímým a přátelům pravdy, kterou pozorujeme tak často při těch, kteří nohama šlapou lepší poznání, ať už tím chtějí obětovati pýše nebo Bacchovi a Venuši nebo zlatu. Tento bod rozhodne o osudech světa, on rozhodne o osudech židů. Co zvolal Kristus k farizejským, platí ještě dnes o jejich dětech, o talmudských židech: Proč nedodržíte přikázání Boží a zachovááte podání lidská? (Mat. 15., srov. Mk 7.). Odpověď na tuto otázku byla blížká, tak že ji Kristus nepotřeboval rozkládati; farizejské zásady talmudismu v ruce umírněného ducha jsou účinným prostředkem dosíci světové velikosti, moci a bohatství. Přestaňme tudíž velebiti krásy přítomnosti, zájmy rychle ubíhajícího času pod pláštíkem pěkných frází nebo v nahé postavě jako nejvyšší majetek a přestaneme rouhati se dílu Božímu; přestaňme z lásky k pozemskému přestoupiti

---

⁵ K čtvrtému vydání.

mravní zákon a nebudeme míti nutno chváliti špatnými prostředky nečisté učení jako čistou humanitu. Jako Mojžíš vás do klatby dal, že budete roztroušeni mezi národy nositi hanbu a že budete pořekadlem výsměchu mezi národy, že jste překročili jeho příkázání, tak jest také návrat k těmto příkázáním, jinými slovy: upřímné zanechání talmudského farizeismu jediným prostředkem k odvrácení klatby na vás lpějící, jediným vodítkem, abyste »hleděli na toho, koho jste probodli«, vašeho záchrance. V uvážení těchto okolností domnívám se, že jednám podle pravé lidské lásky k vám, vlastním dětem z domu Abrahama, když přibívám na pranýř jako před tím plnou, nezahalenou pravdu smutně zbloudilého rabinismu s jeho učením o dovolené lži, podvodu, vraždě a cizoložství oproti nežidům; naplňuje mne zvláštním zadostiučiněním, že vedle četných soukromých a veřejných souhlasů, na př. časopisu »Kreuzzeitung« a jiných berlínských, »Vaterland« a jiných vídeňských listů, bavorského »Brüderbote«, polského »Tygodnik katolicki«, »Linzer Volksblatt«, »Deutsche Reichszeitung«, »Kolnische Volkszeitung«, »Bamberger Pastoralblatt«, »Starkenburger Bote«, »Wiener Litteraturzeitung« atd. atd., že především muž, narozený v klíně rabinismu, ve spisech svých mudrců vychovaný, pak sám mistr v Israeli, domníval se, že musí má slova pro jejich nenatřenou lásku k pravdě svým starým židovským souvěrcům doporučiti. Pan Dr. Ephraim Epstein v Cincinnati, poslal mi totiž ze dne 3. října m. r. toto pozoruhodné přiznání: »Dovolte, abych vám nejupřímnější dík vyslovil za »Talmudského žida«. Pomocí boží zachráněn z bahna talmudismu a dvorního moderního nevěrectví, je mně váš »Talmudský žid« se svou nereservovanou láskou k pravdě jen milým a vítaným. Vroucně můžeme v pravdě Pána na kolenou prositi o vzetí k srdci vaší brožury« atd. Tyto veřejné hlasy, rychlý odbyt tří silných vydání, překlad »Talmudského žida« do angličtiny, francouzštiny a maďarštiny, tyto a jiné okolnosti ukazují zároveň ve vynikající míře, jak velice veřejné mínění učinilo předmětem své pozornosti židovskou otázku; ony jsou jasným důkazem, že svět je přesvědčen, že přijde den, ve kterém semitský oř, vysoko se vzpínající, bude zklácen na zem, kdy holomství v tisku a peněžní podvod ve východním kaftanu bude pohnán k účtu a kdy musí ona dlouho nestrádaná třaskavina vybuchnouti. Juda nechť pováží, že snad ještě je čas, co ho čeká; ještě má moc, ještě stojí ozbrojen pod ochranou liberalismu na jevišti a hraje si na velkého. Avšak nezůstane to tak, jeho opory padnou a nebudeme odkládati udělati pořádek s tímto cizincem na valný čas, kdy ve slepé zlosti sám na sebe shrabuje nenávisť národů. Kdo rozumí stavu věcí, pochopuje, že přijde chátra, která bude krvavě soudit o tomto velkém nepříteli společnosti. Náboženství Kristovo vyšle pak marně své služebníky, aby tyto hordy upokojili; my budeme kázati jako dnes i v těch těžkých dnech Judy, abychom na nesčetné vykonané neřesti láskou a odpuštěním odpověděli, a že nemáme ani vlasu židovi zkriviti. Avšak budeme vyslyšeni? Bude ten spolek banditů, který židovská péra sama vytvořila, bude ona smečka, která byla zbavena Israelem přímo nebo nepřímou mravností a víry, se starati o zákon lásky k nepříteli?

Nemyslím, že v této masse Judy není nikoho, kdo by si nevážil pohnutek dobrého ducha; že všichni, bez výjimky právo a pravdu ve slově a písmě hanobí a štěstí národů ničí satanskou oddaností talmudu, zvláště tomu mravnímu. Ne, jsou někteří, kteří se štítí netoliko talmudských nicotností, nýbrž pod vlivem křesťanství i jeho mravní učení zavrhují; mluví o lásce k bližnímu a provádějí ji namnoze. Avšak nemyslíte, proč vlastně jsou na tomto světě, dodržují mnohé učení talmudu ze všelijakých ohledů pozemského života a domnělých rozumových zákonů; nestvůrami farizejského učení opovrhují, avšak lpí na

tom, co dovoluje korumpované tak zvané veřejné mínění charakteru tak zvaného úctyhodného muže, majícího slušnost a tak zvané mravy; a přece tím utrpí četné rány mravního života, které již mnohým rozeným křesťanům vzal majetek jejich víry a které nedávají židovi dar této víry s jejím nevyslovitelným duševním pokojem, který ona poskytuje. Ti vzdělání mezi nimi vrhají se nezřídko do náručí krásné literatury a filosofii; avšak poněvadž upadají v ruce hlasatelům moderního pohanství, najdou jen potravu pro malého člověka, která znamená strádání a ducha naplňuje těžkomyslností a zádumčivostí, kterou pozorujeme u nich již v mladistvém věku. Neboť není-li účelem našeho života jediné Bůh a jeho velebení, jak učí křesťanství, pak účel tento v nás dríme, v našem prospěchu, v naší cti, v našem blahobytu, a nenahlížíme, proč bychom nemohli popíratí prostě Boha s věčností jeho pekelných trestů a podporovati vlastní zájmy všemi prostředky spravedlivě nebo falešně, čestně nebo podvodem a kdyby to bylo třeba, i krví lidskou. Je-li si člověk sám účelem, pak by bylo vyznání s jejími věčnými věcmi, jak Napoleon I. ve svém neštěstí doznal, bubákem a lidé učinili by peklo ze země a rdousili by se, jak on řekl, pro nejkrásnější ženu. Je-li člověk sám sobě účelem a nikoli jediné a výlučně životem podle vůle Boží, jeho učení ke cti Boží, proč by potlačoval nízké pudy a požitky, které přinášejí uspokojení? Proč by nemohl říci požitkář: Příroda toho žádá, poslouchám tudíž; a žízňivý: Příroda toho žádá, abych nestrádal; tudíž беру, co se mi hodí? Je-li člověk sám sobě účelem, pak jest namáhavý boj proti vášni nicotou, modlitba za pomoc Boží nesmyslem. Také lepší žid, který se nedostane následkem šťastné inkonkvence k tomuto antimonismu, k tomuto úplnému zavržení mravního zákona, tváří se ve většině případů uraženým, když ho odkážeme na tyto pravdy a tento vznik farizejského učebního systému; on se domnívá, že mu saháme mečem a ohněm na život. A přece bojujeme jen slovním mečem a mečem přesvědčení a zatracujeme dnes, jak to činili papežové minulých časů, každé bezpráví, které by se stalo židovi na jeho majetku, na jeho cti, na jeho životě. Nechme tudíž rozvažování o tom a považme bez ohledu na vnějšek, bez ohledu na panující mínění v rodinách, mínění, která mají jen platnost, poněvadž jsou v rodině odedávna, mínění, které nikdo nezkoušel, pokud se týče jejich vnitřní hodnoty, nýbrž přejal jako pouhé podání onoho úzkého svazku Judy a o kterém se neodvážil pochybovati; uvažujme mezi sebou samými a před svým svědomím, nejsou-li pomíjející zájmy země, mylné pochopení o určení člověka, jako kdyby byl sobě sám účelem, příčinou všech těch malých a velkých poblouzení Judy, příčinou zapadlé morálky talmudismu a příčinou hluboké nenávisti proti jménu Ježíše Krista. Jeden studovaný žid přiznal příležitostně, že ono prorocké místo o služebníkovi Pána, »že mu připraviti chtějí hrob u zločinců, ale že byl u boháčů ve své smrti« (Jes. 53. hebrejského textu), vzdor všem rabínským vytáčkám tak podivuhodně harmonuje se smrtí Ježíšovou a pohřbem — neboť jako zločinec odpraven, nebyl Ježíš s nimi zasypan, nýbrž pochován v dědičné hrobce bohatého Josefa z Rama — že on nic určitého proti tomu říci nemůže. Na moji otázku, proč on přece židem zůstává, mi otevřeně odpověděl, že by jako křesťan neměl dosti peněz; na moji odpověď, že pracovitý člověk lehce se živobytí dobude a v těžkostech že musí ostatně hledati útočiště u Boha, jehož prozřetelnost o všechny, zvláště o ty se stará, kteří z lásky k němu opustili bohatství a pohodlí, dostal jsem smutnou odpověď, že modlení dlouho trvá. Co se s ním stalo, nevím; on byl tím ve svém životě, co nazýváme čestným člověkem, ale láska k časnému měla ho v zajetí. O tom ať ti mnozí rozvažují, co se nacházejí v stejných poměrech; můj »Talmudský žid« nemá je roztrpčiti, nýbrž ponoukati k myšlení.

Oné pak bezbožné četě, která si libuje tónem vysoké nebo nízké luzy bez přestání v nejrzejším tupení Mojžíše a proroků a zbožňuje mloky a draky talmudismu a nestará se rozhodně o právo a svědomí, mohu jen opětovat, že výplody jejího způsobu nemohou býti dosti poznamenány a označeny, aby se čestní lidé měli na pozor. Kdykoli toto plémě z rodu Satanova a k němu se klonící, vykřikne a dělá hřmot, že jest pomlouváno, věřím mu to, milý čtenáři. Je mu odedávna vlastním, když některý jednotlivce, jakéhokoli jména a vážnosti, otevře rány Judovy, že počal uražen mocně lomiti rukama a zuřiti na intoleranci, nevraživost, podezřívání nevinných lidí; sotva však celá korporace, někdy na základě zeměpanského objednání, vyslýchá tyto křiklouny, ztichne hřmot pak se řekne: dříve sice zabývali se židé špatnými učenými, ale dnes jsou plni čisté lásky k lidu. Když profesor Eisenmenger napsal své veliké dílo proti židům, ovoce dvacetiletých studií, podplatili ministra, aby řekl císaři, že kniha ta jest proti katolickému náboženství a že musí býti zapovězena; stalo se, až neočekávaně poučil císaře Bedřich I. pruský, že ho hanebně podvedli. Bedřich I. pozval totiž university z Giessen, Heidelbergu a Mohuče, aby prozkoumaly, je-li některé místo profesora Eisenmengerova falešně citováno nebo znetvořeno; zároveň přinutil rabíny zkoušeti citáty Eisenmengerovy a udati, jestli a jakým způsobem něco v tom jest převráceno. Jednohlasně všichni prohlásili texty a obraty za zaručené a pánům rabínům zbyla jen možnost, nemohouce se proti třem universitám oddati vytáčkám, zkrátka lžím, přeslavnostně potvrdit jen čistou lásku lidskou panující u Judy; o tom však nebyli tázáni, ačkoli se mohlo tenkrát toto prohlášení spíše přijmouti než pozdní, kdy se talmudomýval z této pravdy a pak se opět Judova dnešní humanita tvrdila; neboť přísloví praví: Kdo jednou lže, tomu se nevěří, i kdyby potom pravdu mluvil. Rozsudek zmíněných universit a rabínů byl potom od mnohých znamenitých orientalistů, jako J. F. Buddeus, Q. G. Tychsen, C. B. Michaelis, Wolf a j., zase obnoven a výslovně upozorněno na důležitost tohoto díla pro vlády a rozhodčí collegie. V královském úředním soudě v Berlíně jest uloženo od roku 1787 toto posouzení zmíněného díla:

»Eisenmengerovy výňatky z klasických židovských spisovatelů jsou tak věrně podány a přeloženy, že ob stojí při každé zkoušce. Poněvadž u židů jest zločinem prohlásiti výroky rabínů nesouvislými, mohou si toliko sobě přičísti, když rozumní lidé nemohou při nejlepší vůli nadělati z jedu medu, z nesmyslu pravdy, z intolerance, z nepřátelství a zášti přátelství a lásky«; srovnej Pawlikowski, talmud, Řezno 1866, str. 230 a násl. Uvádím tuto věc Eisenmengerovu, abych ukázal, jakými prostředky chce Juda zastříti své černé body. Dnes to není jinak. Můj »Talmudský žid«, »na cestě právní« nedosažitelný, měl býti pochován spojeným úsilím dvou pamfletistů, a docela jeviště zdejšího letního divadla bylo voláno na pomoc. Zatím pravý opak nastal, tři silná vydání o více tisících exemplářů byla v krátkém čase rozprodána; neboť co moji protivníci uvedli poznalo a označilo se správně, ač trochu drsně, jako »seno, sláma, hlupáctví«. Považovali to také za dobré, třetího vydání mého spisu se nedotknouti; snad k tomu přispělo, že v tomto třetím chodu byla krmě v ceně 1000 dolarů připravena, kterou židovský žaludek nemohl shledati stravitelnou. Pro věčnou paměť budiž zde také zaznamenáno, jakým způsobem si chtěli moji kombattanti svou kůži spraviti; »ukaz mi zbraň tvého soupeře« řekl Gärres »a poznám, je-li čistá jejich věc«. Jeden židovský faun, který dvakrát anonymně za zakrytou mříží zakřikl, přišel po velikém hřmotu k objevu, že Schoppenhaurova Philippika proti nestoudnosti židů nezaslouží víry, poněvadž onen pán rovněž špatně mluví o kněž-

stvu. Jakoby v židovstvu »nepřátelé kněží« nebyli těmi nejnepodezřelějšími svědky pravdy! K literárnímu braku přidal se také jeden zdejší rabín, jménem Dr. Kroner. On se nazývá duševním správcem jedné náboženské obce, má titul doktora, pravděpodobně filosofie, jemuž láska k pravdě má být vlastní. Tyto tituly jsou důležité. Neboť když se děje na zdravém dřevě, co si Dr. Kroner předsevzal, co jest nám očekávati od dřeva suchého. Když pastýř a učitel zabývá se nepravdou a převrací zákony Mojžíšovy, co pak budou teprve dělati ovce a žáci? Můj citát, že podle rabínů bylo 600 tisíc lidí stvořeno, napadá Dr. Kroner, sděluje ona hebrejská slova pro toto číslo, schischim ribbo (t. j. 60 Myriad = 60 x 10 tisíc) a slavně překládá: »60 atd.« Proč toto »atd.«, asi pokoušeti se, aby čtenář ty »Myriady« za můj výmysl považoval? — Můj výraz »Synagoga věří« obšťastnil »doktor filosofie« moudrou poznámkou, že synagoga je přece dům z kamene a dřeva. Ovšem taková synagoga »byla by úplně zatvrdlou proti vši víře. — K Lev. 20, 10 jsem řekl, že talmud učí, že Mojžíš zde zavrhuje zneuctění ženy, »bližního«, t. j. židovky, nikoli však jiných žen. Dr. K. »s nevyslovitelnou smělostí« jemu vlastní, snad i odvážností, napadá to poznámkou, že jméno Mojžíš v dotyčném místě talmudu není obsaženo! Jako kdybychom správně nepsali: »Mojžíš praví«. Když je psáno: »v Lev. 20 se praví!« A více Dr. Kroner neostýchá se tvrditi, soudní pojem bližního (hebr. rea) omezuje plným právem talmud na židy, protože to samé činí bible; byl by to skutečně býval pěkný u soudu pořádek, kdyby božský zákonodárce jako Mojžíš slovu Exod. 20, 17 ku př. »Nepožádáš domu (rea) svého bližního« tak rozuměl, že toliko okradení žida židem, nikoli však zkrácení goje židem trestným by bylo. Opravdu, nemůžeme-li i dnes, jako Kristus tenkrát, říci: Vy ničíte zákony Boží lidským podáním! — K tr. Kalla 18 dovolil si Dr. Kroner tuto smělou výzvu: »Co míníte o tom, že traktát Kalla nemá vůbec 18 listů? Proto nemohu ono místo najít«. Dozajista, on má jen 1 list, ale přece má docela ve varšavském vydání z 1863 stránek 18; to proto, že je umístěn v řadě menších traktátů, které jsou běžně, nikoli pro sebe každý, označeny a on číslem 18 opatřen. Nebyl snad v modlitbě katolíků pro perfidis Judaeis onen predikát perfidie dle toho volen? — Profesora Eisenmengera označuje Dr. K. nepravdivě (Pawlikowski 1. c.) pokřtěným židem; tato nepravda, velice u Judy oblíbená, slouží mu za základ, E. nezaslouží jako »odpadlý« žid žádné víry — jako kdyby ku př. apoštol Pavel, který se jako žid narodil, a samo židovstvo prohlásil za zrušené, jeho mudrce a spisovatele nazval pochlebňiky a lháři, byl mohl získati těch nescíslných tisíců příslušníků Krista, protože tito tisícové byli neschopni posouditi pravou hodnověrnost! — Ano, Dr. Kroner jest toho náhledu, že rabín Rab a Vachman, když vstupující do cizích měst objednávali si některou ženu k souloži na několik dní, uzavřeli mojžíšský jako talmudsky přípustný sňatek, protože přece Mojžíš dovolil rozvod manželský! Jako by byl Mojžíš chtěl dovoliti spojení manželské, před nimiž již bylo ujednáno, že se rozloučí a to již po několika dnech. Vskutku, nezní-li to, »Boží slovo musí uhnouti před vaším podáním«, tak patří to zajisté k těm povzneseným »mrvním pocitům«, kterým jednou Dr. Kroner dal jedné křesťanské společnosti připíti! Ano, ten »duševní správce« v Israeli dozal s talmudem (srv. m. 2. A. S. 68), že slabý, pokušením dohnaný člověk, když má žádosti v skrytosti svého srdce, nemůže docela zhřešiti, že zlá příroda jest nepřekonatelná! Ve větě: »Měl-li kdo úmysl, smrtelnou ránu do srdce zasadit a rána zasáhla b e d r a , která jinak nezabila, a zemřel-li poraněný, jest onen beztrestným« (Talmud Sanh. 78, mischn. 2, 9), jest nesporně smrt poraněného zaviněna tím, kdo ránu zasadil a zároveň následkem účelné, třeba že neúmyslné rány do beder. Pan Dr. Kroner míní, ten

ránu dávající není úmyslným, úkladným vrahem! Neznamená to: Zatím co mikrologicky přesíváte komáry, polykáte v tom samém okamžiku velbloudy? To přesívání komárů vězí v našem docela bezvýznamném rozervávání »beder« a »srdce«, »velbloud« vězí v popírání úkladné vraždy. A nepatří to rovněž do rubriky »velbloudů a komárů«, když má za to Dr. Kroner, že bychom byli neviděli Cerfbeerovy důležité dokumenty o hrůzném vydírání židy v Elzasu, kdyby mi je nebyl dal jeden známý rytíř z Francie? Bylo by to bývalo věcí Dr. Kronera, Cerfbeera popříti. Místo toho se namáhá zjistiti, která že to vysoce postavená osobnost mi k té cti dopomohla, seznámiti se s Cerfbeerem. Neznamená to pátrati po »komárech«, aby »velbloudi« utekli?

Tím at' zmizí Dr. Kroner s jeviště. K třetímu vydání se mu uráčilo mlčeti; ani o těch tisíc tolarů, které jsem mu již od listopadu m. r. chtěl nechat vydělati, se podle mého vědomí nepokusil a jinak nic o sobě nedal slyšeti, vyjímaje snad, že jeden anonymní potupný článek v poznaňských židovských novinách od něho pochází: sloh svědčí o tom a bezptaní také okolnost, že se o oněch 1000 tolařech ani nezmínil. V tomto ohledu ozval se až dosud nesúčastněný zemský rabín p. Dr. Landsberger v Darmštatě. Za něho »duševního zástupce přes 100 židovských obcí« jak se on pojmenoval, vyslovil se jeho orgán »Die Mainzeitung,« že takové argumenty (s hotovými tolaři) hrubostí musí nahraditi pravé podklady. Hrozny nebyly snad kyselé, milý rabi? Obrana tohoto »zemského rabína« v »Mainzeitung« byla i jinak zajímavou. Dr. L. nečetl viditelně tirády Kronerovy; proto se stalo, že Kroner jistých míst ku př. Kalla 18 nemohl vůbec nalézt, které L. uznal, že zde jsou, ale myslel, že se musí jinak »vykládat«, než jsem toho já učinil. Kristus mínil, že satan nesmí belzebubovi odporovati, má-li jejich říše se udržeti; ovšem ale, podle talmudu jsou i místa »božských rabínů« sobě odporující, neomylným Božím slovem. Aby však Juda také pro příště věděl, že my nenakládáme s jeho »svatými knihami« lehkomylně, zaručuji se rád i pro toto čtvrté vydání k výplatě 1000 tolarů, když mu německá východní společnost podá rozsudek, že moje citáty jsou vybásněny, nepravdivy, vynalezeny.

V Münstru, v říjnu 1872.

Skladatel.

1. kniha. Základy

I. Orthodexe a reformace

Oba druhy reformy. — Inkonsekvence. — Orthodoxní. —
Učení a vznik talmudu.

Od několika let jest znatelným veliké duševní pohnutí mezi židy západu. Zatím co Juda v Orientě, nemnohé (t. zv. Karejce) vyjímaje, tak jako dříve více přísahá na talmud než na bibli, zaznívá v Evropě, zde více, tam méně, mezi syny Jakobovými výzva k náboženskému pokroku. Všichni chtějí se jmenovati orthodoxními, avšak ti staří orthodoxní uznávají tyto pokročilé jen jako špatné reformisty. Barva pokročilých je různá. Jedni »činí talmud« za všechny útrapy odpovědným, které Juda kdysi musil přetrpěti; jejich řeč jest: »Talmud byl vším, on musí se státi ničím«;⁶ oni volají starověrcům: Naše zachování se přežila, ona překážejí židovstvu, aby se stalo přijatelným;⁷ a: »Starý systém, jenž chce udržeti talmudské pobloudění, brzdí budoucnost židovstva a musí býti odstraněn«;⁸ oni jdou dále a prohlašují, že »přijmutí tří dogmat« — jednotnosti boha, jeho nesmrtelnosti a nesmrtelnosti duše — dostačí býti israelitní⁹ a připojují: — Každý z nás jest nejvyšším soudcem ve věcech víry¹⁰ a vyzývají »židy, křesťany, Turky, odložit vnější formy kultu a se spojití ve vyznávání jednotnosti Boha a všeobecné bratrské lásky«.¹¹

Ti druzí jsou rezervovanější. Oni už nenazývají talmud božským, ale úctyhodným; talmud není více pro ně »zákonník« Judy, ale »kniha hodná Judy«, a namáhají se před širokým publikem smýti s něho každou skvrnu,¹² mezitím co v učených spisech se přiznávají, že talmud obsahuje »vznešené a sprosté, židovské a pohanské vedle sebe a mnohé láskyprosté výroky« a ustanovení proti jiným národům a vyznavačům církví,¹³ oni nepopírají výslovně vlastního charakteru zjevení bible a označují »všeobecnou lásku k lidstvu« jako »židovskou ideu«.¹⁴

Obojí stanovisko je neudržitelné; druhé je polovičaté a zastaví se u prvního, které již skrývá, dříve či později mocí konsekvence. Obojí jsou z jedné krve a obojím provolává tudíž jeden orthodoxní hlas v Univers. israélité¹⁵ slovo: »Mojžíš a talmud nejsou více po vaší chuti«; »židovství není u vás více náboženstvím, nýbrž starožitná věc, věc mrtvá. Vy stojíte na půdě pohanské, místo abyste byli na strážní Jerusaléma«.

⁶ Archives israelites 12, 232; 1867.

⁷ Ib. 10, 448.

⁸ Ib. 12, 533; 1868.

⁹ Ib. 3, 118f.

¹⁰ Arch. Isr. 15, 677; 1867.

¹¹ Ib. 14, 628f; 1866.

¹² Krv. Kromer v »W. Merkur« č. 128 a 130 r. 1871 a jeho spis proti mému »Talmudskému židu«. Rabín, který ve veřejnosti chválí plnými ústy talmud jako knihy lidské lásky, dal mi svým kolegou sdělit, že to považuje nepřekným, že já zjevují lidem obsah tak otevřeně, který se ovšem nedá popřít.

¹³ Grätz, Dějiny židovstva 4, 410.

¹⁴ Kroner a. a. O. O. a jeho řeč, Mr. u Coppeur. 871.

¹⁵ 12, 563; 568; 1866.

Orthodoxní židovstvo rozeznalo správně, že živoucí božská autorita jest pro svědomí nutnou; že dané zjevení vyžaduje neomylného učeliště, které trvá až do konce ve všech generacích, aby vybuodovalo a vyložilo pravý smysl slova Božího a jeho vždycky správné upotřebení v nejrozmanitějších poměrech měnícího se života oproti soukromému úsudku jednotlivcovu, ohroženému vášněmi a předsevzatými domněnkami. Jako strážce víry stará synagoga přijala vedle řádného učeliště všeho kněžstva zvláštním způsobem proroky a nejvyšší kněz měl osobně božskou prárogativu, prostřednictvím »Urim a Tummim« ve věcech, které se týkaly obecného blaha theokratického, aby neomylně vůli Nejvyššího postihli. Synagoga po Kristovi podržela zásadní živoucí autority; ona však ji rozšířila stejnoměrně na osobu každého jednotlivého učitele a šla tak daleko, že docela ony obyčejné světské řeči a všechny, i ty sobě odporující věty z nich slovem Božím, pravým, neomylným prohlásila. Duší tohoto těžko pochopitelného učení byla nesmírná zpupnost, a jak se to stává, že vyslovená zpupnost pojí se s mravním úpadkem v theorii i praxi, čímž vytvořil rabinismus takové mravní učení, které sotva má rovného v morálce nejupadlejšího pohanství: toto učení tvoří systematický uzavřený celek, v němž jsou lež a podvod, krádež, vražda a cizoložství těsně spojenými články. Farizeové jsou otci tohoto hrůzu vzbuzujícího dítěte, a pochopitelně z toho rovněž dobře strašné pojmenování oněch lidí jako rodu zmijí, syčících hadů a dětí satanových ústy Vykupitele; a nepochopujeme, jak může myslící žid zapřít, že Israel, zavrhnuv Krista, pravdu samu tím zavrhl. To jsou úsudky, které vyplývají přirozeně pozorováním rozevřených, před námi ležících spisů židovských mudrců, a nahlížíme, že žid, když ním ono hnutí, které se zmocnilo jeho národa, nepohne k pravé církvi nazarenské, dospěje k popírání zjevení vůbec, také onoho starého způsobu, k neštěstí rationalismu (t. zv. rozumového vyznání).

Tyto poměry samy již to ospravedlňují, aby se otevřeným výkladem poblouzení rabinismu sáhlo Israeli, onomu správně smýšlejícímu, do svědomí. Namítne-li reformní žid, rabinismus není pro mne božským, pak odpovídáme: V synagoze chceš si způsobiti duševní blaho, po ovoci však pozná se strom; proto musíš se svými orthodoxními přiznati, že synagoga, protože chovala na svém klíně ony výplody pekla a je vychovávala, nemůže zajistit tvoje duševní blaho zrovna tak málo jako onen filosof, který zbožňoval nejdříve Herkula a pak tento idol, aniž by věčného byl našel, hodil do ohně s temito slovy: Teď, Herkule, učíš své třinácté dílo a pomoz mi vařit řepu! Neboť oba, filosof svým kultem bůžka a synagoga svojí zpohanštělou doktrinou ukazovali se chybnými, omylu podléhajícími autoritami a proto neschopnými, aby všude a vždycky, jak toho svědomí žádá, neposkvrněnou a nezkalenou pravdu skýтали. A pokračující, považovati se jako dříve i nadále za nejvyšší soudce blaha duševního, nepodnikají nic jiného než jejich idol, který hodili do ohně, aby jej zase pod novým jménem vztyčili; to nové jméno nazývá se humanita a ta vnitřní bytost tohoto jména jest celá ta mizerie toho »genus humanum«, oné soběstačné, sebe samu zbožňující a proto do otroctví omylu a hříchu zaprodané lidskosti. Ty musíš za druhé přiznati, že synagoga právě haněním Nazaréna propadla omylu, protože právě od tohoto času plodila blasphemické učení o víře a mravech, které nacházíme v jejích knihách. Dále však pozoruj, milý čtenáři, že si reformní žid praví, že pro něho talmud není zákoníkem, ale že kdykoliv má příležitost výslovně na tuto knihu jako na zákoník přísahá a přednost jí dává před biblí. Neztratíme také s očí, v jakých principech rabíni, ti duchovní vůdci Israele, jsou vychováni.

Talmud jest hlavním učebním předmětem v rabínských seminářích.

Mito to jest v našich městech veliký počet talmudských spolků, které za předsednictví a vedení rabínů členům obce dovolují čísti talmud a bezprostředně z pramene čerpati. Tak má na. př. Berlín od 36 let společnost tohoto tvaru, která své členy shromažďuje každý večer ke studiu těchto svatých knih.

Tímto způsobem máme veliký počet židovských obchodníků, kteří nikdy talmud neviděli a přece četnými bratry jsou v učení jeho zasvěcováni.

Tudíž, ptám se, k čemu slouží celé toto studium, ne-li, aby z něho vyšel užitek v praxi životní?

Neboť onen již zmíněný časopis francouzských reformních židů vyjadřuje se doslovně: »Co se týče talmudu, doznáváme jeho bezpodmínečnou superioritu nad zákon Mojžíšův«,¹⁶ a Dr. Kroner upadá skutečně rovněž do starého učení, že talmud stojí výš než bible, a opětně nachází v pořádku, co talmud v nejkřiklavějším rozporu s biblí tvrdí. Míjí přece, že poněvadž to talmud praví, platí před židovským soudem okradení nežida židem, znásilnění nežidovky židem za beztrestné a tvrdí u tohoto případu nad to o Judovi, že z toho vidíme, že talmudem se bible konservuje! Je to vpravdě krásné konservování, kterým pojem o bližním (který před Bohem a proto vděčen v každém ohledu podle zákona božího Mojžíšova každému člověku vůči každému člověku přísluší), náhle se omezí na židy, vůči židům, místo aby soud v případě goje sáhl židu na kapsu anebo docela na život.¹⁷ Zároveň v tomto jest důkaz, že jest nutným mezi lidmi neomylné, božské učeliště, aby se smysl bible ve věcech víry a mravnosti správně vykládal a před paděláním chránil. Bylo by mimo to zvláštním, kdyby měla dílo lidské střežiti dílo Boží v písmu svatém.

II. Jméno talmud.

Vývoj talmudu. — Jeho skladba. — Listiny rabínské, aby se jejich učení před křesťany tajilo. — Rozličná vydání talmudu.

Dnešní synagoga jest vlastní sestrou farizejské školy, právní dědičkou všech těch učení, které farizeové za časů Kristových a brzy potom mezi židy rozšiřovali. Aby tato učení před záhubou byla zachována, založil rabín jménem Juda okolo roku 150 po Kr.¹⁸ knihu o tom, která byla pojmenována Mišna. Mišna znamená opakovaný druhý zákon, poněvadž zákon (1.) pěti knih Mojžíšových v tom jaksi jest opakován, neboť Mišna má za účel těžkosti prvního zákona v pravém rozumu vysvětliti a domnělé prázdné prostory vyplniti.

Za následujících století byla kniha Mišna v palestinských a babylonských školách různými komentátory doplněna. Tyto výklady k Mišně jmenují se Gemara a jsou nazývány obyčejně s Mišnou dohromady, často také každá pro sebe, talmudem, tj. »učebnice« židovských pravidel víry a mravnosti. Komentáře, dokončené v Palestině okolo roku 230 po Kr., silný foliant, tvořící talmud jerusalemský; babylonská Gemara opět nazývána s Mišnou nebo bez ní babylonským talmudem, byla kolem roku 500 po Kr. hotova a obsahuje 14 foliantů. Židé zabývají se nejvíce babylonským talmudem; on je myšlen, když

¹⁶ Arch. isr. 25, 150; 1864.

¹⁷ Srov. doslov 2. vyd. 33, 36-38 a K. protispis 2, 40 a d.

¹⁸ Grätz míní 189, ale věc jest nejistou; viz G., Dějiny židovské, 4, 413.

se neuvádí výslovně onen jerusalemský. — Vezmeme-li k ruce talmud vytisknutý v posledních 200 letech, podíváme se, že najdeme množství listů, kde jsou celá místa bílá nebo vyplněná kruhem. Ve starých vydáních, na př. v Benátkách z r. 1520 a Amsterdamu z roku 1600, kterážto vydání byla upotřebena pro tuto knihu,¹⁹ jsou na těchto místech hanobení Krista, Marie a apoštolů; rovněž jsou tam vyjádření, že nežidy, zvláště jsou míněni křesťané, tam kde talmud na př. o gojích, o kacířích a pod. mluví. Když se křesťané toho dověděli a projevovali hlasitě svou nevělu, nařídila polská židovská synoda z roku 1631²⁰ příště tato místa prázdným místem nebo kruhem vyplniti a ony věci, na př. že křesťané jsou velice hříšnými a že se nesmí užítí spravedlnosti a lásky k bližnímu vůči nim, pouze ve škole ústně učit. Advokát Hartw. Radowsky (v novém Židovském zrcadle str. 174, Cannstadt, u Richtera) zaznamenává až na naše dny platnou zkušenost: »Před sto lety viděl zřídka někdo talmud, ale záhubné zásady talmudu rozšiřují ti, kdo je znají, mezi své souvěrce, jako božské předpisy, tito jim plně věří a příliš často jich skutečně užívají.«

III. Talmud jest u Židů božskou knihou

Židé dávají přednost talmudu před bibli. — Neomylnost rabínů.

— Slova rabínů jsou slova živého Boha. — Osel rabínův.

Židi považují odedávna, několik dissidentů vyjímaje, talmud všeobecně rovněž za božskou knihu, jako jest bible starého zákona. Vezmeme-li však věc přesně, staví jej nad bibli. U Isaiáše (36, 6), praví talmud,²¹ jsou již jeho různá oddělení popsána. Tentýž talmud píše²² o sobě: »Slova ústního učení jsou rovnocenna se zákonem.« A jinde²³ praví: »Bible rovná se vodě, Mišna vínu, Gemara vínu kořeněnému. Svět nemůže být bez vody, vína a kořeněného vína a boháč jest udržován všemi třemi; tudíž nemůže svět býti bez bible, Mišny, Gemary. Dále přirovnává zákon k soli, Mišnu k pepři, Gemaru koření; svět nemůže být bez soli atd.« A opět:²⁴ »Ti, kdož studují bibli, činí něco, co jest ctnost nebo nectnost; ti, kteří studují Mišnu, činí ctnost a budou za to odměněni; ti pak, kteří studují Gemaru, činí tu největší ctnost.« Dále:²⁵ »Kdo si neváží slov rabínů, je hoden smrti.« Rovněž:²⁶ »Když člověk od talmudských učení a stanov k bibli přechází, nemá více štěstí.«

---

¹⁹ Tyto absolutně úplné vydání jmenujeme krátce starým talmudem; nový jest v Amsterd. vydání od 1644. Chceme podotknouti, že jsme při psaní této knihy těchto vydání talmudu použili: úplné vydání talmudu v Benátkách, v Amsterdamě z r. 1644, které jest již na mnohých místech kráceno, pak vydání v Sulzbachu z r. 1769, Varšavy r. 1863, Prahy z r. 1839, všechny zkrácené. Ještě mladší vydání byla při důležitých místech, jak budeme viděti, srovnávána. Způsob citování jest pro všechna vydání tentýž, poněvadž všechny, docela i ty v čtvrtkách a osminkách v listech a stranách se shodují. Co není výslovně Ben. neb Amstr. ode mne označeno, najde se v novém, jakož i starém talmudu.

²⁰ Srov. sbírku aktů synody u Des Monseaux, le juif ex Paříž 1869, str. 100.

²¹ Tr. Schab. 31. c. 1.

²² Tr. Rosch. hasch. 19. 1.

²³ Tr. Soph. 13. 2.

²⁴ Tr. Baba m. 33. 1.

²⁵ Tr. Erubin 21. 2.

²⁶ Tr. Chagiga 10. 1.

A:²⁷ »Milejší jsou slova písařů talmudu než slova zákona.« Proto²⁸ »jsou hříchy proti talmudu těžší než ony proti bibli.«

S vlastním vysvědčením talmudu shoduje se vysvědčení ostatních rabínů nebo učitelů Judy. Tak se praví:²⁹ »Kdo má v ruce bibli a Mišnu, nemá však talmudu, s tím se nemáme zabývat.« A věhlasý Raši (zemř. 1105) praví s talmudem:³⁰ »Synu můj, dávej více pozor na slova rabínů než na slova zákona.« Jinde³¹ uslyšíme u místa ne samým chlebem živ jest člověk, že chléb znamená bibli a věta »všechno, co vychází z úst Božích«, všechny Halachotky, t. j. rozhodnutí a Aggady, t. j. povídky a bajky z talmudu. V jedné rab. knize z roku 1500 po Kr.³² jest věta talmudská zesilněna, kdo bez Mišny a Gemary čte bibli, podobá se tomu, kdo nemá Boha. A výslovně se učí³³ »na hoře Sinai dal Bůh zákon podle bible, Mišny a Gemary s Aggadami; talmud však zamýšlel Bůh dáti ústně jenom Mojžíšovi, aby, kdyby národy světa si Israel podmanily, zůstal rozdíl mezi Israellem a oněmi bezbožníky«; t. j. také³⁴ proto, »kdyby byl talmud písemně chtěl učiniti, míra jeho by byla delší země«.

Uvádíme-li k povznesení talmudu také rabíny, kteří sami talmud neseptovali, má to příčinu. Za prvé se ukáže, že talmud podle svého obsahu nemůže být slovem Božím, že v tom, podíváme-li se na věc důkladně, rabíni všech věků jsou sobě nerovni. Za druhé však stává výslovné židovské učení, že rabíni až do dnešního dne mají božskou vážnost; co mluví, jest slovem Božím. Veliký rabín Menachem³⁵ (zemř. 1200 po Kr.) poučuje nás s A., že Pán Bůh docela rabínů na zemi se dotazuje, přijde-li v nebi nějaká těžká otázka, pokud se týče zákonů, na přetřes. A talmud praví,³⁶ vykládaje přísl. 11, 25 obráceně, že zemřelí rabínové všech časů v nebi jiné vyučují. Židovská jedna kniha z roku 1590 praví:³⁷ »Ať víš, že slova rabínů jsou milejší než slova proroků.« Docela:³⁸ »Obyčejná rabínská rozmluva budiž vážena jako celý zákon.« A opět:³⁹ »Když ti soudce řekne, tvoje pravá ruka je levou a levá pravou; nebudeš se odchylovati od jeho slova; jak mnohem více, když k tobě promluví, že pravice je pravicí a levice levicí.« Maimonides (zemř. 1204), »orel synagogy«, praví:⁴⁰ »Bázeň rabínská jest bázní Boží.« Talmud sám⁴¹ prohlašuje všeobecně, docela jako bychom slyšeli mluviti pozdější rabíny: »Kdo svému rabínu nebo učiteli odporuje, s ním se hádá, proti němu mručí, činí totéž, jako by odporoval božskému majestátu, s ním se přel a proti němu se ozýval.« Jelikož se však stává, že si rabíni navzájem odporují, odstranil tento nedostatek již jmenovaný Menachem⁴² svým nepopi-

²⁷ Tal. Jer. Ber. Op. 1. násl. 3.

²⁸ Tr. Sauh. 88. 2.

²⁹ Kad. Hakk. F. 77. c. 3 (od Bechaie, slavného rabína okolo 1291).

³⁰ K trakt, Gittin 57. 1; tr. Erubin 21. 2.

³¹ Men. hammaor k deut. 8, 5.

³² Schaare zed. 9. 3.

³³ Tr. Berach, 5 a Rabboth par. 47 k Schem. 131. 2. (okolo 300 po Kr.).

³⁴ Sef. Juch. 160. 1. (1500 po Kr.).

³⁵ K Pent. Par. 28. 129. 3.

³⁶ Tr. Sanh. 92. 1.

³⁷ Kapht. Uph. F. 121.

³⁸ Midr. mischle 1. 3. (Ben. 1546).

³⁹ Raši k Dt. 17, 11; Lipmann. Niz. p. 176.

⁴⁰ Jad ch. I. Tr. Talm. Tora 5, 1.

⁴¹ Tr. Sanh. 110. 1.

⁴² K Exod. 20. 1 f. 98 par. 31.

ratelným tvrzením, že všechna slova rabínů, ať žili kdykoli a kdekoli, jsou právě tak jako slova protoků slovy Božími i kdyby si odporovala; protož, kdo jim odporuje, s nimi se pře, proti nim se ozývá, totéž činí, jako by to činil proti Bohu samému. Rovněž tvrdí jiné židovské knihy, že i ta sobě docela odporující slova a vysvětlení rabínů jsou z nebe, proto kdo se posmívá těmto slovům, potrestán bude vařícím pekelným kalem. Rabíni, kteří sdělali talmud, věří totéž, pokud se týče vět sobě odporujících. Tak vypravuje talmud zevrubně o věčných sporech domů Hillel a Schammai; ať běží o komára nebo o velblouda, o důležitou neb nicotnou věc, jsou náhledy obou škol vždycky protivné; přece praví talmud:⁴³ jest to obojí slovo Boží, co učí Schammai i co učí Hillel. V talmudu se vypravuje,⁴⁴ že rabín Choja kdysi přísahal Bohu, že rabín tak a tak mluvil; Bar Kappara však přísahal také Bohu, že onen řekl toho opak. A přece prohlašuje Raši⁴⁵ a talmud,⁴⁶ že oni dva rabínové říkali pravdu; neboť, praví tento, Bůh nepřipustí, aby se rabín zmýlil. Dále prohlašuje talmud,⁴⁷ že ani hlas z nebe nemá moci, aby popřel učení rabínovo. Vždyť sám Bůh jednou prohlásil,⁴⁸ když v jednom sporu dvou rabínů se na stranu jednoho přiklonil, že ho (Boha) odpůrce přemohl. Rabínovi se podle talmudu nikdy nemůže stát, aby konal něco nepravého, protože toho Bůh nepřipustí. Ba docela rabínovu oslu nemůže se přihoditi, že by snědl něco nedovoleného.⁴⁹ Abaje vždycky uctivě vstal, jak vykládá talmud,⁵⁰ jakmile jen uviděl špičky uší osla svého rabína.

Jindy opět odporují si znova náhledy, a na otázku, jak se pozná zákon, dostaneme odpověď:⁵¹ Bůh mluví všechna tato slova, zjednej si tedy uši podobné trychtýři a srdce, které by slyšelo, co je zakázáno a co dovoleno. To znamená bez okras: poněvadž všechno slovo Boží, proved', co tvoje srdce žádá, podle toho, je-li provedení možno. Pozdvihli-li by se šlechtný hlas v starém nebo novém času v klíně rabinismu pro právo a pravdu, není tím talmudský žid vázán, protože i protikladná učení rabínů rovněž jsou božskými. Nezahaleně a přímo říká proto talmud⁵² hřešiti jest dovoleno, avšak čiňme to potajmu.

Poněvadž tedy rabíni talmudští a ti po nich se stejně božskými považují, docela tímtež způsobem, rozumu na posměch, prohlašují křiklavé odpory za slovo Boží, budeme s nimi nakládati se stejným respektem a jedny jako druhé poslouchati, chystáme-li se některé hlavní ukázky z jejich učení o víře a mravnosti talmudu poznati. —

---

⁴³ Tr. Erubin 13. 2.

⁴⁴ Tr. Jeb. 32. 2.

⁴⁵ K tr. Jeb. 33. 2.

⁴⁶ Tr. Scheb. 26. 1. Tos.

⁴⁷ Tr. Berach. 59. 2; Tr. Erub. 7. 1; Tr. Pes. 114. 1. — Tr. Jeb. 14. 2; Tr. Baba m. 59. 2; Tr. Chul. 44. 2 atd.

⁴⁸ Tr. Baba m. 59. 2.

⁴⁹ Tr. Chul 7. 1.

⁵⁰ Tr. Kidd. 33. 1.

⁵¹ Tr. Chagiga 3. 2, přijatý do Rabboth k Bemidbar par. 14f 210. c. 4.

⁵² Tr. Chagiga 16. 1; tr. Kidd. 40. 1.

2. kniha. Zkažené učení talmudu.

I. O Bohu.

Co Bůh v nebi činí. — Leviathan a jeho žena. — Hříchy Boha a jeho veliká lítost. — Lev z lesa Elai. — Příčiny zemětřesení. — Stížnost měsíce. — Jiné chyby Pána Boha.

Talmud⁵³ praví: Den má 12 hodin; v prvních třech Bůh sedí a studuje zákon; v těch druhých soudí, v následujících třech vyživuje celý svět, ve třech posledních pak sedí a hraje si s Leviathanem, králem ryb.

A v noci přidává k tomu Menachem,⁵⁴ studuje talmud. Vysoká škola, ve které Bůh sám s anděly v nebi studuje, jest podle talmudu⁵⁵ také Ašmodaiu, králi d'áblů, přístupna, který denně vznáší se k firmamentu⁵⁶ a tam se učí. Co se týče Leviathana, o tom vykládá talmud,⁵⁷ že do jeho hrdla vejde se rýha 300 mil délky, že však Bůh pro tuto velikost Leviathanovi odňal ženu, neboť by jinak svět byl naplněn gigantskými netvory, kteří by všechno zničili; proto veliký Bůh samečka vyřezal, samičku zabil a nasolil pro stůl spravedlivých v ráji.

Hraní s Leviathanem však trvalo jen do zboření chrámu.⁵⁸ Odtud nehraje si více Bůh, netančí zatím více, jak tančil on před časy po prvé s Evou, když ji byl nastrojil a vlasy jí upletl.⁵⁹ Od zboření chrámu Bůh spíše pláče, neboť on se mnoho tím prohřešil.⁶⁰ Tento hřích obtěžuje jeho svědomí tak těžko, že on podle talmudu⁶¹ ve všech 3 oddílech noci sedí a řve jako lev a volá: Běda mi, že jsem dopustil můj dům zpustošiti, chrám spáliti, mé děti odvésti! On docela nemá již na světě, který dříve vyplňoval, více místa, než jen 4 lokte;⁶² a⁶³ když ho velebíme, musí trásti hlavou a říci: Šťastný král, který doma je chválen; co však náleží otci, který nechává své děti v nouzi? Abychom však velikou lítost Boží pochopili, vezme, že onen lev, podle jehož způsobu on řve, je z lesa Elai. Tohoto lva chtěl kdysi římský císař viděti; přivedl se tudíž, a když byl ještě od císaře vzdálen 400 mil, zařval, že všechny požehnané potratily a všechny římské zdi spadly; když byl ještě 300 mil vzdálen, zařval opět a vypadly lidem oční a postranní zuby, císař spadl s trůnu na zem a prosil o odvedení lva domů.⁶⁴

Vehnání židů do bídy lituje svatý Bůh podle talmudu⁶⁵ jako zvláštní věc pro sebe a prolévá každodenně dvě velké slzy do moře s takovým duněním, že můžeme ozvuk

---

⁵³ Tr. Aboda sara 3. 2.

⁵⁴ K Pent. p. 17 f. 93. 3; rovněž Targum ke Cant. 5. 10.

⁵⁵ Tr. Gittin 68. 1.

⁵⁶ Firmament — obloha (z lat., knižně). Pozn. editora.

⁵⁷ Tr. Baba 74. 1 a 2.

⁵⁸ Tr. Ab. s. 3. 2.

⁵⁹ Tr. Berach. 61. 1.

⁶⁰ Tr. Chagiga 5. 2.

⁶¹ Tr. Berach. 3. 1.

⁶² Tamtéž 11. 1.

⁶³ Tamtéž 3. 1.

⁶⁴ Tr. Chullin 59. 2.

⁶⁵ Tr. Brach. 59. 1; Tr. Chagiga 5. 2.

toho slyšeti od jednoho konce země ke druhému; docela zemětřesení vznikají pádem těchto slz. —

Dále dokázal měsíc svatému Bohu, že byl neprávem stvořen menším než slunce; a Bůh musil říci: obětujte tedy oběť smíření za mně, protože jsem učinil měsíc menším než slunce.⁶⁶ Také není Bůh jist před přenáhlením; překvapí-li ho zlost, jedná přenáhle ně.⁶⁷ Docela přísahu porušil svatý Bůh; neboť on veliké bezpráví stvrdil svojí přísahou, přísahaje, že Israeliti, táhnouce na poušť, nemají míti podílu na životě věčném; potom litoval přísahy a nedodržel jí.⁶⁸ Jiné místo v talmudu⁶⁹ však uvádí, že Bůh, přísahal-li nedobře, má zapotřebí, aby byl někým jiným přísahy zbaven. Neboť jeden mudrc slyšel jednou Boha zvolati: »Běda mě! Kdo mě zbaví mé přísahy?« A když to jeden rabín svým druhům v úřadě vypravoval, nazvali ho oslem, že on sám nezbavil Boha přísahy. Ostatně stojí mezi nebem a zemí mocný anděl, jménem Mi, který může svatého Boha všech jeho přísah a slibů zbaviti a sprostiti.⁷⁰ Jak Bůh zle přísahal, tak také podle talmudu lhal,⁷¹ aby smířil Abrahama se Sárrou, pročež, jak talmud uvádí, můžeme z důvodu pokoje lhát. —

Také je svatý Bůh příčinou hříchů pozemských, protože stvořil⁷² zlou povahu v člověku, protože nepříznivým osudem určil lidi k hříchu⁷³ a přinutil násilím židy, aby přijali zákony.⁷⁴ Takto pochopíme, že cizoložství Davidovo⁷⁵ a výstřednosti synů Elisových⁷⁶ nebyly podle talmudu hříchem.

II. O andělich.

Jejich počátek. — Jejich zaměstnání. — Závist andělů vůči židům.

Někteří andělé jsou věční, a tito byli stvořeni druhého dne; jiní zanikají a tito byli stvořeni pátého dne.⁷⁷ A do dnes a stále jsou tvořeny nové zástupy andělů; oni zpívají ke cti Boží, jak praví talmud⁷⁸ píseň a pak zanikají; veliký zástup andělů spálil Bůh svým malíčkem.⁷⁹ Vždyť každým slovem, které Bůh mluví, vzniká nový anděl.⁸⁰ Pro byliny jest určeno 2100 andělů, neboť tolik jest bylin na zemi.⁸¹ Jorkemo se jmenuje anděl krupobití, Michael jest vládce vody, Gabriel ohně a zraní plodů.⁸² Rovněž dobrá a špatná láska,

⁶⁶ Tr. Chullin 60. 2; Tr. Schebnoth 9. 1.

⁶⁷ Tr. Aboda 2. 2.

⁶⁸ Tr. Sanh. 110. 2.

⁶⁹ Tr. Baba 74. 1.

⁷⁰ Meg. amukk. 1. 4.

⁷¹ Tr. Baba m. 87. 1 a Zeena ureena f. 12. c. c. 2, a 3.

⁷² Tr. Berach 61. 1.

⁷³ Tr. Aboda 4, 2.

⁷⁴ Tr. Aboda 2. 2; Tr. Scbabb. 88. 1.

⁷⁵ Tr. Sahabb. 56. 1.

⁷⁶ Tamže 55. 2.

⁷⁷ Bechai K. Pent. par. 7 fol. 37. 4; Pirke EL cp. 4 a j.

⁷⁸ Tr. Chogiga 14. 1.

⁷⁹ Pesikta rab. 35. 2.

⁸⁰ Th. Chag.

⁸¹ Meg. amukk. 32. 4. 107.

⁸² Tr. Pesach. 118. 1. a 2; Saub. 95. 2 (Raschi); Ammudeha Schibha 49. 3.

přízeň a milost, bázeň a mír, ptáci a ryby, větry, divoká zvířata, léky, slunce, měsíc a hvězdy mají svého zvláštního anděla a rabíni znají jejich jména.⁸³ — Dobrými anděly jsou podle »orla synagogy« duše nebeských těles, mající rozum, chápají a poznávají.⁸⁴

Hlavním zaměstnáním jejich v noci jest lidem dělati spánek.⁸⁵ Jinak modlí se za člověka, a člověk je musí vzývat; avšak andělé nerozumějí podle talmudu syrsky a chaldejsky; pročez nesmí v těchto řečích israelit své přání jim doporučiti.⁸⁶ Neznalost tato má přece jednu výhodu; neboť židé mají jednu výbornou modlitbu, kterou se modlí chaldejsky, jak praví talmud,⁸⁷ aby výbornost této modlitby nevzbudla závist andělů. — Podle jiných⁸⁸ rozumějí andělé všem řečem, mají však proti oněm jmenovaným odpor, pročez si jich nevšímají.

III. O d'áblech.

Jejich původ. — Vztahy Adamovy k mužským a Eviny k ženským d'áblům. — D'áblové hlavní. — Jejich povolání, pobyt na světě. Ořechové stromy, rohy volské, pohřby atd. — Talmud a magie.

V pátek večer za soumraku stvořil Bůh d'ábly; poněvadž brzy potom začal Sabbath, nepřišel k tomu, aby jim udělal oděv, tělo.⁸⁹ Podle jiných⁹⁰ nedostalo se jim oděvu z trestu, protože nechtěli, aby člověk byl obdařen tělem. Bytí d'áblů jest rovno ohni a vzduchu;⁹¹ někteří jsou také z vody, jiní z hlíny utvořeni a duše jejich jsou z látky, která jest pod měsícem a k ničemu jinému se nehodí.⁹² Někteří d'áblové pocházejí od Adama, který se, proklet od Boha, zdráhal přiblížiti Evě, aby neměl dětí neštěstí; tu se objevily dvě ženy d'áblů a zrodili po něm nové d'ábly.⁹³ Podle talmudu plodil Adam 130 let s Lilith, vznešenou ženou d'áblů, jen duchy, d'ábly a strašidla noční.⁹⁴ Ostatně i Eva rodila po 130 let jen d'ábly, jsouc přinucena být ženou mužských d'áblů.⁹⁵ Podle talmudu⁹⁶ konečně jsou také d'áblové mezi sebou plodní; oni se množí jako lidé, jedí a pijí jako lidé a četní umírají jako lidé.

Čtyři ženy jsou proslaveny jako matky d'áblů; Salomo měl prý je v moci, nazýval je svými děvkami a užíval jich k svým službám.⁹⁷ Jedna z těchto žen vychází podle talmu-

---

⁸³ Berith men. 37. 1.

⁸⁴ Maim. more neb. f. 84 c. 2.

⁸⁵ Jalk. chad. 118. 4.

⁸⁶ Tr. Schobb. 118. 2. a Tos.

⁸⁷ Tr. Benach. 3. 1. Tos.

⁸⁸ Jalk. chad. 117. 3.

⁸⁹ Tamtéž 107. 1.

⁹⁰ Nischm. chajim. 117. 2.

⁹¹ Poznámka č. 39, v orig. textu č. 36, chybí. Pozn. editora.

⁹² Tub. haar. 9. 2.

⁹³ Jalk. Rub. 3 a Leda.

⁹⁴ Tr. Erubin 18. 2.

⁹⁵ Bechai K. P. par. 1. 16, 1. a 2. — Nischm. ch. 114. 2.

⁹⁶ Tr. Chagiga 16. 1.

⁹⁷ Menachem K. P. f. 33. 3 a mnoho rabínů.

du⁹⁸ v noci čtvrteční a sobotní se 180.000 d'áblů, kteří mají moc ničivou; tato žena a její dcera jsou při tom paními d'ábla Sammaela. — Lilith, také jedna z těch čtyř, byla neposlušnou Adamovi, svému muži; ona musila přijati trest, že 100 jejich dětí denně umírá, zároveň také přislíbiti, malých dětí, nad čímž má moc, při spatření tří andělských jmen neubíjeti.⁹⁹ Lilith naříká ustavičně, doprovázena 480 anděly zkázy; jiná z těchto čtyřech tančí bez ustání a vodí s sebou 478 zlých duchů.¹⁰⁰ Podobně jako za Adama vznikají také nyní pořád noví d'áblové; vypravovat o tom¹⁰¹ jest však příliš ohavným. Ostatně může člověk zabít takové d'ábly, jestli on ku př. velikonoční koláče peče a se při tom mnoho namáhá.¹⁰² Z těch smrtelných d'áblů vzal několik Noah do archy, aby jich při životě zachoval.¹⁰³

O přebývání d'áblů se dovídáme: někteří bydlí ve vzduchu a způsobují sny lidské; jiní jsou v hlubinách moře a zničili by svět, kdyby byli puštěni; jiní přebývají v židech a způsobují jejich hříchy.¹⁰⁴ Podle talmudu¹⁰⁵ tancují d'áblové také mezi rohy vola, který vystupuje z vody, a¹⁰⁶ mezi ženami, vracejícími se s pohřbu. Rádi, praví talmud,¹⁰⁷ zdržují se v blízkosti rabínů, protože suché pole žízni po dešti; rovněž na stromech ořechových,¹⁰⁸ pod nimiž spáti jest nebezpečno, neboť na každém listu jest d'ábel. — Dva slavní d'áblové Asa a Asael bydlí v tmavých horách proti východu; od nich se čarám naučili Bileam, Job a Jethro, a Salomo opanoval jimi ptactvo a všechny d'ábly a přinutil pomocí jich královnu ze Sáby, aby ho navštívila.¹⁰⁹

Kvůli d'áblům nemá nikdo sám na osamělá místa nebo při ubývání měsíce choditi; v noci, jak talmud praví, nikoho zdraviti, neboť ten pozdravený by mohl být d'áblem; časně ráno máme si umýti ruce, neboť nečistý duch sedá na nečisté ruce — a všelijakých bláznovství více. Máme celé knihy o pověrách a čarách židovských knih. Talmud, praví franc. profesor magie, žid Eliphaz Levi,¹¹⁰ jest základní knihou magie! Přidáváme nemnoho o některých velikých čarodějích talmudu. — Jeden ze zakladatelů talmudského židovství mohl podle talmudu¹¹¹ čarováním stvořiti člověka, kterého pak jiný rabín čarami zabil. S jedním jiným rabínem společně vytvořil každý večer tříleté tele a snědl je.¹¹² Rovněž byl schopen jeden talmudský rabín z dýní a melounů jeleny a srny udělati.¹¹³ Rabín Elieser mohl začarovati pole, že bylo plno dýní.¹¹⁴ Rabín Jannai proměnil vody

---

⁹⁸ Tr. Pesach. 112. 2.

⁹⁹ Seph. B. Sira 9. 1. a 2. Emek hommelech 84. 2.

¹⁰⁰ Jalk. Chad. 108. 3.

¹⁰¹ Sohar cc. 170. 171.

¹⁰² Hanhag. 17. 1.

¹⁰³ Nischm. ch. 115. 2.

¹⁰⁴ Bechai par. 17. f. 90. 1.

¹⁰⁵ Tr. Pes. 112. 2.

¹⁰⁶ Sch. Ar. Jore dea 348.

¹⁰⁷ Tr. Barach. 6. 1.

¹⁰⁸ Jalk. chad. f. 108. 2.

¹⁰⁹ Emek ham. F. 68. 1; f. 132. 3.

¹¹⁰ Histoire de la magie p. 46. Paříž 1859.

¹¹¹ Tr. Megilla 7. 2.

¹¹² Tr. Sanh. 65. 2.

¹¹³ Tr. Jer Sanh. cp. 7.

¹¹⁴ Tr. Sanh. 68. 1.

v škorpiony a jednu ženu v osla, na kterém pak jel do trhu.¹¹⁵ Praotec Abraham sám se čarami zabýval a jiné tomu naučil:¹¹⁶ na krku nosil drahokam, kterým mohl uzdravit všechny nemocné.¹¹⁷ Talmudští rabíni však neměli drahokamu, s nímž by bývali uzdravovali nemocné; jeden rabín vypravuje v talmudu,¹¹⁸ že jednomu hadu byla ukousnuta hlava; dotknutím kamenem zase oživila; docela nasolení ptáci, tímto kamenem dotknuti, oživili a uletěli.

IV. Tajemství.

Stvoření Adama a Evy. — Král Og; jak jest velikým a jeho dobrodružství s mravenci.
— Jak zemřel, a co vypravuje Abraham o jeho kostech.

Rabín Fabius z Lyonu praví ve své řeči na nový židovský rok 1842,¹¹⁹ že židovské náboženství má před křesťanským mezi jiným tu přednost, že jest bez mystérií; všechno v něm jest čirým rozumem, plně vysvětleným; u křesťanů však to zní: Rozume mlč, bláznovství mluv!

Talmud praví mezi jiným toto, při čemž dříve uvedené můžeme opakovati. Když byl Bůh snesl všechn prach světa, udělal z něho hromadu, z které se stal člověk, nejdříve dvojitý člověk s dvěma obličejí, kterého Bůh pak ve dva díly rozřízl, aby měl Adama a Evu.¹²⁰ Adam byl tak veliký, že jeho hlava se dotýkala firmamentu; a když se položil, měl nohy v nejzazším západu a hlavu v nejzazším východu.¹²¹ Zároveň učinil Bůh pro Adama díru, kterou mohl s jedné strany světa na druhou viděti. Když pak Adam zhřešil, to ho učinil Bůh malým, jako obyčejné lidi.¹²²

Og, král v Basanu, o kterém bible vykládá, dostal svoje jméno, protože našel Abrahama při pečení velikonočních koláčů (hebr. ugga).¹²³ Za času potopy byl zachráněn Og s jedním jednorožcem, jda vedle archy; voda totiž okolo archy byla studená, ta ostatní vroucí.¹²⁴ Ogovo denní jídlo bylo 1000 volů a rovněž tolik zvířiny, pití 1000 mázů.¹²⁵ Když ilsraelští přišli do Basanu, uslyšel Og, že tábor israelský je veliký 8 mil. Tu vytrhl ze země horu na tři míle a vzal ji na hlavu. Ale Bůh poslal na tu horu mravence, ti prokousali díru do ní, tak že hora spadla okolo krku Ogova; a jeho zuby rostly skrze čelist do té hory, takže nemohl hlavy více vytáhnouti. Tu přišel Mojžíš, vzal sekeru 10 loket délky, vyskočil 10 loktů do výše, uhodil Ogovi do kotníku u nohy a zabil ho.¹²⁶ Vzdor tomu při-

---

¹¹⁵ Tr. Soph 13. 2. a Tr. Sanh. 67. 2.

¹¹⁶ Tr. Sanh. 91. 1.

¹¹⁷ Tr. Baba 16. 2.

¹¹⁸ Tr. Baba 74. 2.

¹¹⁹ Offraude au Dieu de l'Unio. Lyon 1642.

¹²⁰ Tr. Sanh. 38, 1 a 2; tr. Berach. 61. 1.; Tr. Erubin 18. 1.

¹²¹ Tr. Sanh. 38. 2.

¹²² Tr. Chagiga 12. 1.

¹²³ Tr. Nidda 61. 1. Tos.

¹²⁴ Tr. Seb. 113. 2.

¹²⁵ Tr. Soph. 14. 4.

¹²⁶ Tr. Berach. 54. 2.

šel, podle talmudu,¹²⁷ Og živ do ráje. A přece praví talmud¹²⁸ opět, že rabín Iochanan našel jednu holenní kost mrtvého, podle kosti 3 míle běžel a přece na konec její se nedostal; kost ta patřila Ogovi z Basan.

Abraham jedl podle talmudu¹²⁹ tolik a též pil, jako 74 lidí dohromady; proto byl také tak silen, jako 74 jiných. Přece však byl malým proti Ogovi; neboť když jednou Ogovi vypadl zub, udělal si z něho Abraham lůžko. Avšak rabíni se přou, bylo-li to lůžko nebo židle.¹³⁰ Takováto tajemství nemají ovšem křesťané, ani věcně, ani obrazně, ačkoli i oni pocházejí z Orientu.

V. O duších.

Původ duší. — Rozdíl mezi duší židovskou a onou jiných lidí. — Putování duší a účel toho.

Všechny lidské duše, co jich bude do konce světa, byly stvořeny v těch šesti dnech stvoření světa;¹³¹ potom¹³² je dal Bůh do klenotnice nebeské, odkudž jsou, jak »všichni israelští mudrci učí«, dříve než matka člověka přivede na svět, vypouštěny.¹³³

Podle »všech židovských učenců«¹³⁴ stvořil¹³⁵ ale Bůh 600,000 duší židovských, poněvadž každý verš v bibli 600,000 krát vyložití se může, a každé vyložení se týká jedné duše, židovské duše mají tu přednost, že jsou částí Boha, v témž způsobu substancí Boha, jako syn pochází z bytosti otce;¹³⁶ proto jest jedna židovská duše Bohu milejší a příjemnější, než všechny duše jiných národů světa, jejichž duše pocházejí od d'ábla¹³⁷ a takovými dušemi jsou, jaké mají hovada a zvířata;¹³⁸ proto také talmud praví,¹³⁹ semeno cizince, co není žid, jest semenem hovada. V sobotu, praví talmud,¹⁴⁰ dostane žid druhou duši ke své první; tou druhou, praví Raši,¹⁴¹ rozšíří se člověku chuť k jídlu a pití.

Po smrti putují duše židovské do jiného těla, a duše umírajících předků oživují tělo dítěte, které matka mladší generace pod srdcem nosí.¹⁴² Kain měl 3 duše; jedna vjela do Jethro, druhá do Korah, třetí do toho Egypt'ana, kterého zabil Mojžíš.¹⁴³ Duše Jafetova vjela do Simsona, Tarahova duše do Joba, Evina duše do Isaaka, Rahabina duše do Heber,

---

¹²⁷ Tr. Derech erez suta 20. 3.

¹²⁸ Tr. Nidda 24. 2.

¹²⁹ Tr. Soph. 14. 4.

¹³⁰ Tamtéž.

¹³¹ Nischim ch. 70. 2.

¹³² Raschi k tr. Chag. 5. 1.

¹³³ Nischm. ch. 70. 1.

¹³⁴ Bodemschatz, Kirch Verf. 3, 135.

¹³⁵ Jalk chad. 155. 1.

¹³⁶ Schefa tal. 4. 2; Schene luch. hab 262. 3 a rabíni.

¹³⁷ Schefa tal 4. 2; Menachem par. 53. f. 221. 4.

¹³⁸ Jalk. chad. 154. 2 n. 7. T nesch.

¹³⁹ Tr. Jebam. 94. 2. Tos.

¹⁴⁰ Tr. Taanith 27. 2.

¹⁴¹ Tamže.

¹⁴² Nischm. ch. 159. 2; 160. 1., 2., 4. maam.

¹⁴³ Jalk rub. n. 9. Tit. Gilg.

duše Jaelova do Eli,¹⁴⁴ a Esauova duše, praví veliký Abarbanel,¹⁴⁵ vjela do Ježíše — Esauova duše, o němž talmud učí,¹⁴⁶ že to byl vrah a cizoložník. Bohapustí židé, ti ku př. co zabili Israelitu nebo od židovské víry odpadli, budou posláni po smrti do rostlin a zvířat, pak 12 měsíců v pekle trestání, pak znova opět stvořeny a putují nyní, aby se polepšily, nejprv do věcí neživých, potom do zvířat, potom do pohanů a konečně opět do svých příslušníků, do israelitů.¹⁴⁷ Toto putování jest však zařízením milosrdenství Božího, k tomu účelu, aby celý Israel měl účasti na životě věčném.¹⁴⁸

VI. Ráj a peklo.

Ráj jest pro židy. — Co tam jedí a pijí. — Peklo jest pro ty druhé národy.

V ráji, praví talmud,¹⁴⁹ voní to všude nádherně; neboť Eliáš posypal kdysi plášť jednoho talmudského rabína listy se stromů nebeských; a když onen rabín oblékl si onen plášť, zůstala vůně v plášti, pročez jej mohl za 12.000 dinárů prodati. V nebi, již jsme slyšeli, jedí spravedliví naložené maso ženy Leviathanovy; také maso velikého divokého vola, který spase denně 1000 hor, se tam podle talmudu¹⁵⁰ požívá; dále se tam připravuje veliký, chutný pták a čtvrté jídlo spočívá, jak talmud praví, v nesmírně tučných husách.¹⁵¹ Jako nápoj k tomu jest tam podle talmudu¹⁵² krásné velice staré víno, které jest tam uchystáno, od oněch šesti dní stvoření světa. —

Však jen spravedliví, t. j. židi, praví talmud,¹⁵³ přijdou do ráje, bezbožníci jdou do pekla. Tam jest hniloba a kal, pláč a tma, v každém obydlí 6000 domů, v každém 6000 beden, v každé bedně 6000 sudů se zlučí.¹⁵⁴ Peklo jest šedesátkrát větší ráje.¹⁵⁵ Neboť všichni neobřezaní, zvláště ale křesťané, kteří prsty sem a tam pohybují kříž dělají a i Turci, kteří si jen ruce a nohy, nikoli však srdce myjí, musí tam,¹⁵⁶ a věčně tam zůstat.¹⁵⁷

---

¹⁴⁴ Tamže 18. 24.

¹⁴⁵ U Jesaiáše f. 54 K. 3.

¹⁴⁶ Tr. Baba 16. 2.

¹⁴⁷ Emek ham. f. 16. 2. cp. 3 T. schaar tik. hat.

¹⁴⁸ Abodath hak. 48, 2; Nischm. ch. f. 163. 2. 4. maam.

¹⁴⁹ Tr. Baba m. 114. 2.

¹⁵⁰ Tamtéž b. 74. 2.

¹⁵¹ Tamtéž 73. 2.

¹⁵² Tr. Sauh. 99. 1.

¹⁵³ Tr. Chagiga 15. 1; tr. Erub. 19. 1.

¹⁵⁴ Reschith chochm. 37. 2.

¹⁵⁵ Tr. Taan. 10. 1.

¹⁵⁶ Zeror ham. 122. 2; Told Jizch. 23. 2; Bechai (P) p. 6. f. 34. 4. a p. 51. f. 220. 4; Abarbanel Maschm. Jesch. 19. 4.

¹⁵⁷ Tr. Rosch hasch. 17. 1; Bechai p. 38. f. 171. 3.

VII. O Mesiáši.

Co židé tímto slovem rozumějí. — Co daruje Mesiáš židům a co bude s jinými národy.
— Vlastnosti pravého Mesiáše.

Až přijde Mesiáš, praví talmud,¹⁵⁸ pak přinese země koláče a vlněný oděv, též pšenici, zrno této bude tak veliké, jako dvě ledviny největšího vola. Mesiáš vrátí židům královské panství, všechny národy budou jim sloužiti a všechna království budou jim poddána.¹⁵⁹ Pak bude míti každý žid 2800 služebníků¹⁶⁰ a 300 světů.^{161a)} Před tím přijde veliká válka, takže budou židé potřebovati 7 let k spálení dobytých zbraní.^{162b)}

Ale dříve Mesiáš nepřijde, dokud nepřestane ta nízká, mizerná říše křesťanská a tak se stane z tohoto důvodu: »Je-li Israel správným, musí se starati, aby panovníci jiných národů s vládního žebříku byli svrženi, tak aby vláda nade všemi národy připadla jenom židům. Neboť¹⁶³ všude, kam židé přijdou, mají se učiniti vládci nad jejich pány.« Pokud této vlády nemají, cítí se vypovězenými a zajatci. Jestliže i židé bydlí ve svých městech, ale nevládnou nad nimi, máme říci: Pustina, bída!¹⁶⁴

Zajatství židů bude dále trvati, pokud nebudou vládci národů nežidovských vyhlazeni.¹⁶⁵

Rovněž onen »orel synagogy«, Maimonides,¹⁶⁶ věří tomuto pozemskému ovládnání světa. Starým nepřátelům Israele budou pak z úst růsti zuby 22 loktů dlouhé.¹⁶⁷ Nežli tohoto účelu bude dosaženo, žije žid proto ve válce se všemi cizími národy.

Ode všech národů přijme Mesiáš dary, jen od křesťanů ne.¹⁶⁸ Židé nesmírně tu zbohatnou; neboť všechny poklady národů přijdou do jejich rukou; oni budou míti takovou klenotnici, praví talmud,¹⁶⁹ tak velikou, že bude potřebí 300 oslic, aby nesly klíče od bran a zámků. Všechny národy přijmou pak židovskou víru, ale křesťané nebudou této milosti účastni, nýbrž docela a zcela vyhubeni,¹⁷⁰ protože pocházejí od ďábla.¹⁷¹

Mezitím co mesiášská říše docela tak jako za časů Spasitele pozemským blouzněním jest znetvořena, zachází se s pravým Mesiášem tak, že to křesťan sotva může vypověděti. Jest přece mnoho, když může Israelit v zemích křesťanských veřejně Spasitele jako Paboha, narozeného v neřesti, narozeného v cizoložství,¹⁷² tupiti.

¹⁵⁸ Tr. Kethub. 111. 2; Tr. Schabb. 30. 2.

¹⁵⁹ Tr. Schabb. 120. 1; Tr. Sanh. 99. 1.

¹⁶⁰ Jalk. Schim. v Is. f. 56. 4; Bechai p. 37. f. 168. 2 a j.

¹⁶¹ a) Tr. Sanh. 101. 1.

¹⁶² b) Abarbanel Maschm. Jesch. 49. 2 a 3; 74. 4.

¹⁶³ Tr. Sanh. 104. 1.

¹⁶⁴ Beth Jos. orach chaj (ed. Wilna 1879 § 571).

¹⁶⁵ Sohar L. 29. 2.

¹⁶⁶ K tr. Schabb. 120. 1.

¹⁶⁷ Oth. F. Kib. 23. 4.

¹⁶⁸ Tr. Pes. 118. 2 a mnoho nab.

¹⁶⁹ Tr. Pes. 119. 2; tr. Sanh. 110. 1; Bechai p. 16. f. 62. 4.

¹⁷⁰ Tr. Jebam. 24. 2; Tr. Aboda 3. 2; Abarb. Mascom. J. 65. 3; Bechai f. 83, 3.

¹⁷¹ Zeror ham. f. 125. 2 a 3.

¹⁷² Fabius, Offrande etc. podle talm. (Ven. Amst.), tr. Kalla 18. 2; podle talmudu (Tr. Sanh. F. 43. a 107.) provozoval Kristus čarodějství a modlářství (tr. Soba f. 47. a tr. Schabb. f. 104). Srovnej také místa v Renanově »Životě Krista« (od žid. učence dr. Neubauera).

3. kniha. Zkažené učení talmudského žida.

I. O bližním.

Bližním žida jest jenom žid. — Ostatní lidé jsou jen zvířata v lidské podobě. — Oni jsou jen osly, psy a prasaty. — Máme se jich štítiti, ale nedávati toho najevo. — Theorie dovoleného pochlebnictví.

Israelité, praví talmud,¹⁷³ jsou Bohu milejší než andělé. Kdo vsadí Israelitovi políček, činí totéž, jako by dal políček božskému Majestátu, praví talmud¹⁷⁴ opět, ostatní rabínové to opakují, jak jsme nahoře ukázali, slovy, že žid je ze substance boží, jako syn z bytosti svého otce. Proto jest goj, který žida udeří, podle talmudu¹⁷⁵ hoden smrti. Kdyby nebylo židů, nebylo by, jak talmud¹⁷⁶ praví, žádného požehnání na zemi, ani jasu slunečního, ani deště,¹⁷⁷ proto by národy na světě nemohly býti, kdyby židů nebylo.¹⁷⁸ »Jest přece rozdíl mezi všemi věcmi.« Rostliny a zvířata nemohou býti bez ošetřující ruky lidské, a jako lidé stojí nad zvířaty, tak stojí židé nad všemi národy světa.¹⁷⁹ Vždyť praví talmud,¹⁸⁰ semeno hovada jest semeno cizince, který není židem. Cizí (nichrom) a nežidé jsou totéž, podle rabína Kronera.¹⁸¹ Cizím jest, praví talmud,¹⁸² kdo není obřezán, a cizinec a pohan jsou totéž. A talmud učí¹⁸³ opět, že hroby gojimů Israele znečišťují, protože židé jsou jedině lidmi, ostatní národové pak mají způsoby zvířecí. Ano, psi jsou talmudu¹⁸⁴ nežidy, když píše k 2. Mojž. 12, 16, o svatých slavnostech, že jsou pro Israele, nikoli pro cizí, nikoli pro psy. R. Mose b. Nachman opakuje to s variantou: »Pro vás, nikoli pro gojimy; pro vás, nikoli pro psy« jsou tyto slavnosti.¹⁸⁵ Rovněž Raši k 2. Mojž. 12, v benátském vydání co zatím v amsterodamském Pentateuchu komentář od Rašihovo přidavek »ne pro psy« vypouští. Jinde se učí, že nežid řadí se za psy. Na slavnostech smí se připravovati něco více jídla pro psy, ale ne pro nežidy,¹⁸⁶ neboť jsou povinni psy nechat jít, nikoli ale nežidy.¹⁸⁷ Nežidovi nesmí se darovati maso, nýbrž lépe jest je hoditi psům, protože pes jest lepším než nežid.¹⁸⁸ Jako psy jsou též nežidé osly¹⁸⁹ a Abarbanel praví:¹⁹⁰ vyvolený národ jest hoden věčného života, ti ostatní národové jsou rovni oslům. Osel jest

---

¹⁷³ Tr. Chullin. 91. 2.

¹⁷⁴ Tr. Sanh. 58. 2.

¹⁷⁵ Tamtéž.

¹⁷⁶ Tr. Jebam. 63. 1.

¹⁷⁷ Bechai v Pent. P. 34. f. 153. 3.

¹⁷⁸ Zeror. h. 107. 2.

¹⁷⁹ Tamže 101. 2.

¹⁸⁰ Tr. Jebam. 94. 2. Toš.

¹⁸¹ Srovnej Kroner. protispis 1. 47.

¹⁸² Tr. Berach. 47. 2; Tr. Gittin 70. 1 a Tr. Aboda 26. 2. Toš. Mění se goj a nochri jako synonyma.

¹⁸³ Tr. Baba m. 114. 2.

¹⁸⁴ Tr. Megilla 7. 2.

¹⁸⁵ V Pent. f. 50. 4. par. Bo.

¹⁸⁶ Schul. Ar. Orach. Ch. 512. 3.

¹⁸⁷ Tr. Beza 21. 2.

¹⁸⁸ Rasch v 5. Mojž. 14. 21.

¹⁸⁹ Tr. Berach, 25. 2.

¹⁹⁰ V Hos. 4. f. 230. 4.

pojmenováním nežida.¹⁹¹ Děti nežida nebo otroka nemají žádných vztahů ke svým rodičům, neboť jsou považováni za osly. Domy gojimů jsou domy zvířat;¹⁹² a Ben Sira odpověděl, když mu Nabuchodonosor dceru za ženu nabízel: Já jsem dítě člověka a nemohu se oženit s hovadem.¹⁹³ Menachem praví:¹⁹⁴ Vy Israelité jste lidmi, ostatní národy však lidmi nejsou, protože jejich duše pochází z nečistého ducha, duše Israelských však od svátého Božího ducha. R. Ruben¹⁹⁵ píše v tomtéž smyslu, israelity bylo by nazvati lidmi, bezbožníci však (k čemuž přirozeně náležejí také křesťané, protože vzývají »bůžka«), pocházejí od nečistého ducha a nazývají se prasaty. Slavný rabi Edels praví,¹⁹⁶ nežid jest roven nečistému lesnímu praseti. Paní, která přichází z lázně, má se opět umýti, když na poprvé vidí něco nečistého, psa, osla, blbého, nežida, velblouda, prase, nebo člověka s vyrážkou.¹⁹⁷ Abarbanel učí, že cizí žena, která není dcerou israelskou, že jest hovadem.¹⁹⁸

Bůh stvořil nežidy v postavě lidské ke cti židům, neboť nebyli oni stvořeni než ve dne i v noci sloužiti židům a nepřestali jim sloužiti. Není to však slušné pro prince (žida), aby ho obsluhovalo zvíře v podobě zvířecí, jest však slušným zvíře v podobě lidské.¹⁹⁹ Když zemře židovi (nežidovský) čeledín nebo služka, nemá přijímati projevy soustrasti jako při smrti člověka, nýbrž tak jako při zcepenění hovada, vola nebo osla.²⁰⁰ Stejně jest židovi zapovězeno ctnost nebo vzdělanost křesťana chváliti, vyjímaje, že to činí s tím úmyslem, aby uznal krásu a fysickou sílu nějakého zvířete, kterému se přece nežid rovná.²⁰¹ V souladu s tradicí udílel lvovský rabín Nathansohn,²⁰² který byl u židovstva ve velké vážnosti a teprve před několika lety umřel, nám radu, která by se zdála skoro neuvěřitelnou, kdyby nebyla předcházejícím potvrzena: že jest radno nechoditi do divadla, když hrají balet, poněvadž bychom mohli býti svedeni k dvěma hříchům, předně ke smyslůsnosti pro skrovné oblečení tanečnic a za druhé ke chvále pro jejich sličnost, což, protože jsou Akum, podle Schulchan Aruchu jest zapovězeno.

Podle těchto zásad musí lidé, kteří nejsou židy, především odpadlí židé, jako byl podle talmudu²⁰³ Ježíš, který odpadl k neznabožství a svedl mnohé: všichni tito musí se vzdáti toho, že žid je uzná za bližní. Vůči zvířeti neužíváme lásky k bližnímu. Tvrdošíjnému hříšníkovi patří docela trest. Pohan, který se nestane židem, a křesťan, který zůstane Ježíši věren, jsou podle stanoviska židovského nepřáteli Božími a nepřáteli židů. Talmud proto praví,²⁰⁴ slovo bible, že Bůh nezná zlosti (Is, 27, 4) platí o židech, a to druhé

---

¹⁹¹ Edels v tr. Makk. 23. 1.

¹⁹² Leb. fob. 46. 1.

¹⁹³ Ben Sira 8. 2.

¹⁹⁴ V Pent. Par. 1. f. 14. 1.

¹⁹⁵ Jalk. rub. god. 10. 2.

¹⁹⁶ V tr. Keth. 110. 2.

¹⁹⁷ Beer het v Schul. ar. Jore deah 198. 48.

¹⁹⁸ Mar. h. par. tavo.

¹⁹⁹ Midrasch Talpioth st. 255 (Varšava 1855). — Schul. ar. J. d. 377. 1.

²⁰⁰ Sch. ar. J. d. 151. 14.

²⁰¹ Schoel umeschib § 312.

²⁰² Tr. Aboda 26. 2. V.

²⁰³ Tr. Aboda 4. 1.

²⁰⁴ V originále jde o pozn. č. 197 na str. 53, která není uvedena. Pozn. editora.

slovo, Bůh se hněvá (Nah, 1, 2) platí o národech světa. Jméno Sinai, praví talmud,²⁰⁵ znamená, že nenávist snesla se na národy světa. Proto praví talmud²⁰⁶ »o všech národech platí: Neprokazuj jim žádné přízně.« A jinde:²⁰⁷ »Je zapovězeno smilovati se nad člověkem, který jest nerozumný.« Tak rovněž Levi u Gersona:²⁰⁸ Spravedlivému netřeba se slitovati nad zlým; a Abarbanel:²⁰⁹ »Není správné nepřátelům prokazovati milosrdenství.« Tak jest také spravedlivým přátelům a příbuzným Boha podle talmudu²¹⁰ dovoleno bezbožníky podváděti, neboť stojí psáno: vůči čistému ukaž se čistým a vůči převráceným převráceně. Jako mouřenín ode všech stvoření, praví ale rabín Elieser,²¹¹ rozlišuje se Israel od národů světa svými dobrými skutky. Jest tudíž, praví talmud,²¹² zapovězeno bezbožného pozdravovati; a jest drahokamem ten výrok, že člověk má býti vždy lstivým v bázni Boží;²¹³ protož pozdravme také cizince, který není židem, z důvodu míru, abychom se ukázali a neměli žádných nepříjemností.²¹⁴ Pochlebivostí, praví Bechai,²¹⁵ jest tímto způsobem dovoleno, aby se člověk t. j. žid proti bezbožnému (t. j. nežidovi) stavěl zdvořilým, jeho ctil a řekl mu, že ho miluje: toto jest dovoleno, praví Bechai, když člověk t. j. žid toho má zapotřebí a se bojí, jinak je to hřích; neboť talmud²¹⁶ učí: jest dovoleno pochlebovati na tomto světě bezbožným. Národy světa pak, všichni nežidé, jsou bezbožníci; neboť všechno dobro, co snad konají, všechnu almužnu, kterou dávají, všechno milosrdenství, které udělují, praví talmud,²¹⁷ znamená pro ně hřích, protože to oni jen činí, aby se vynášeli. Samozřejmě, neboť všichni neobřezaní jsou podle talmudu²¹⁸ pohany, bezbožníky, zlosyny, a obřezání Turků není podle talmudu²¹⁹ správným. Proto se učí, že žid může říci nežidovi: »Tvůj Bůh ti pomoz a požehnej tvoji práci,« při čemž myslí, křesťanský Bůh nemůže a žid tímto svým přáním křesťanovi se jen posmívá.²²⁰ Proto může žid bezbožníku dobro učiniti, jejich nemocné navštěvovati nebo mrtvé pochovávat, jak učí talmud,²²¹ ale jen z důvodu míru a pokoje, aby mu neuškodili. Z téhož důvodu přededšl Rabi Kahana nežidy těmito slovy: »Pán nechť má pokoj«; při tom myslel Kahana svého učitele, nikoli nežida.²²²

---

²⁰⁵ Tr. Schab. 89. 1.

²⁰⁶ Tr. Jebame 123. 1. pisk. Tos. 32.

²⁰⁷ Tr. Sanh. 92. 1.

²⁰⁸ V 1. král. 18. 40.

²⁰⁹ Mark. ham. f. 77. 4.

²¹⁰ Tr. Baba 123. 1; Tr. Megilla 13. 2.

²¹¹ Pirke cp. 53.

²¹² Tr, Gittin 62, 1, Tos.

²¹³ Tr. Benach 11, 1.

²¹⁴ Tamtéž a tr. Gittin 61. 1.

²¹⁵ Kad hak. 30. 1.

²¹⁶ Tr. Sota 41. 2.

²¹⁷ Tr. Baba b. 10. 2.

²¹⁸ Tr. Nedarim 31. 2; Tr. Pes. 92. 1.

²¹⁹ Tr. Aboda 27. 1. Tos.

²²⁰ Schulch. ar. I. d. 147. 5. Haga.

²²¹ Tr. Gittin 61. 1.

²²² Tr. Gittin 62. 1a Tos.

II. O vlastnictví a světové nadvládě.

Bůh dal svět židům. — Od toho se odvozuje princip a právo, že mohou krásti a rabovati. — Podivné užití tohoto principu.

Poněvadž Israel a božský Majestát podle talmudu totéž znamenají, patří tudíž, židům celý svět. Proto také výslovně praví talmud: »Když židův vůl trkne vola cizincova, jest žid volným; když však vůl cizincův trkne vola židova, musí cizinec jemu celou škodu nahraditi. Neboť písmo praví: Bůh stál a měřil zemi a odevzdal gojimy Israelovi; on viděl sedm přikázání dětí Noah, a protože jich nezachovávali, vstal a odevzdal jejich statky Israelitům.«²²³ Děti Noah jsou podle talmudu a rabínů všechny národy světa oproti dětem Abrahamovým.²²⁴ Proto také praví rabbi Albo s A., že Bůh dal židům moc nad statky a krví všech národů.²²⁵ A talmud²²⁶ vysvětluje: Dítě Noah, které odcizí méně než halíř, musí býti zabito; a: Dítěti Noah jest rabování zapovězeno; avšak je-li to po velikokněžsku, když dítě Noemovo sedm noemových zákonů studuje,²²⁷ přece nebude dítě Noemovo lépe před krádeží varováno, než když ho odpravíme.²²⁸ Naproti tomu Israeli-tovi jest dovoleno, praví talmud,²²⁹ gojovi učiniti bezpráví, neboť stojí psáno: Tvému bližnímu neučiň bezpráví, ale nestojí: Gojovi nečiň bezpráví. Okradení goje, praví talmud opět, jest dovoleno.²³⁰ A: »Neutlačuj nádeníka z tvých bratří; ti druzí jsou vyjmuti.«²³¹ Rabí Aši, praví talmud, uviděl révu s hrozny a pravil svému služebníku: patří-li gojovi, dones mi ji; patří-li židovi, nepřines jí.²³² Přikázání »nepokradeš« znamená podle »orla« Maimonidesa, že nemáme žádného člověka, totiž žida, okrásti;²³³ a jinde²³⁴ přidává, že můžeme okrádati nežida. Docela správně podle zásady, že židům patří celý svět: tu pak krádež není krádeží; a když proto jeden talmudský rabín praví, krást jest hřích, že musí vždycky myslet; žid nemůže krásti, on jen bere, co jeho jest — přirozeně, pokud je mu to možno, kam až sahá jeho moc. Rabín může říci: Goje a žida okrást je stejně nedovoleno; ale musí si myslet: jestli by byla možnou někdy řeč o okrádání goje. Neboť peníze nežida jsou majetkem bez pána, takže má žid plné právo si je přivlastniti.²³⁵ Tyto principie skýtají nám možnost poznati dalekosáhlost rozličných dokumentů, o kterých nás zpravuje jedna zajímavá kniha.²³⁶ Vidíme tam, jak židovské úřady nějakému židovi prodávají právo vykořisťovati majetek křesťanů, t. j. všech možných prostředků užití, aby se toho zmocnili, od kteréhož času nemůže jiný žid svých nároků na toto uplatniti. Takže

²²³ Tr. Baba K. 37. 2. f.

²²⁴ Tr. Megilla 13. 2; Tr. Schek. 7. 1; Tr. Sota 36. 2; Bechai v Gen. 46. 27 f. 56. 1; Kad. hak. f. 56. 4.

²²⁵ Seph. Ik. 92. 1. cp. 25; Jalk. Schim. v Hab. f. 83, 3, 563.

²²⁶ Tr. Jebam. 47. 2.

²²⁷ Tr. Sanh. 59. 1; Tr. Aboda 3. 1. Tos.

²²⁸ Tr. Aboda 71. 2. Tos.

²²⁹ Tr. Sanh. 57. 1. Tos.

²³⁰ Tr. Baba m. 111. 2.

²³¹ Tamtéž.

²³² Tr. Baba K. 113. 2.

²³³ Seph. miz. 105. 2.

²³⁴ Jad. chas. 4. 9. 1; a Raschi v Lev. 19. 11.

²³⁵ Schulch. ar. Ch. ham. 156. 5. Haga.

²³⁶ Calixte de Wolski, La Russie juive str. 119, atd.

ten statek, který byl dosud všeobecně, teoreticky majetkem Israele, stává se privátním majetkem žida, jakmile je smlouva podepsána. Tomuto zbývá jen ujmouti se požitku svého majetku. Tento majetek jest ovšem v rukách křesťanských, ale jen následkem bezprávního a chybného zařízení, které musí přestat, když žid tím neb oným způsobem křesťana vyraboval. Co pak se týče práva tohoto, o tom se vůbec neuvažuje; jest to fysická překážka, nic více.

Ačkoli křesťan a všechno, co má, výhradním majetkem jest žida, který zaplatil právo vykořistění, bývá to někdy i druhému dovoleno, aby se toho účastnil. Proto zní to doslovně: »Mnozí dovolují jinému židovi k tomu nežidovi jíti, jemu peníze půjčiti a s ním obchodovati, jej podváděti a vyssávati, neboť majetek nežidův jest jako majetek bez pána, a má každý právo k tomu, si tento majetek přisvojiti«.

Ale v tomto případě jest ten druhý žid povinen s prvním se rozdělit, neboť když dva židé v jednom obchodě jsou společníky, a jeden nežida podvedl, okradl a vyraboval, jest pak povinen svému společníku dáti z toho polovic.²³⁷

Pfefferkorn nezabývá se nepravdou, když píše: »Majetek křesťanů platí podle talmudu za opuštěný majetek, jako písek v moři; ten první, kdo si jej přivlastní, jest pravým majitelem.²³⁸

A rabinismus nevyčerpatelný v tomto předmětu, praví svým duchaplným způsobem: »Israel podobá se dámě v domě, které její muž peníze přináší; tak jest Israel bez práce a dostane peníze od národů světa«.²³⁹

III. Podvod.

Teorie jednoho procesu žida s nežidem. — Co to znamená, jméno Boží neodhaliti.

— Rabíni předcházejí dobrým příkladem. — Sabbath.

Talmud praví: »Goje smíš podváděti a olichvařiti ho. Když ale svému bližnímu něco prodáš, nebo od něho koupíš, tak nesmíš svého bližního podváděti.«²⁴⁰ »Když jest v procesu žid s nežidem,« praví talmud, »nech vyhráti svého bratra a řekni cizinci: tak tomu chce náš zákon (zde jest řeč o zemi, kde židé vládnou); jsou-li zákony národů židovi příznivy, nech rovněž svého bratra vyhráti a řekneš cizinci: tak chce Váš zákon; když žádný z těchto případů se nehodí, že totiž jsou židé pány v zemi, nebo že mají zákon na své straně, pak musíme cizí trápati nástrahami, až výhra připadne židu«; pak následují »Slova R. Ismaela«, podle nichž však Akiba učil, že jest nutno se postarati, abychom při aférách nebyli prozrazeni, aby židovstvo, židovské náboženství, neutrpělo.²⁴¹

Jest zajímavým viděti, jak rabínská literatura vysvětluje tuto poslední myšlenku. Židovství odhaliti tím, že jsme se dali chytiti při krádeži, při lži atd., značí jméno Boží znesvětiti.

---

²³⁷ Sch. ar. Ch. ham. 183. 7. Haga.

²³⁸ Dissert. philol. p. 11.

²³⁹ Jalk Schim. 75. 2.

²⁴⁰ Tr. Baba m. 61. 1. Tos; Tr. Megilla 13. 2.

²⁴¹ Tr. Baba K. 113. 1.

Tak, říká Raši,²⁴² je dovoleno nežidovského celníka vždy podváděti, s tou podmínkou, že nebude jméno Boží znesvěceno, a celník se nedozví, že žid přísahaje, lhal. Ted' však ptá se Rabí Ismael z Varbonny:²⁴³ Jak ospravedlníme ale tuto křivou přísahu vůči nežidu podle výroku Rabí Akiby, který nepřipouští těchto nástrah proti nežidovi pro svaté jméno Boží? On odpovídá, že i Rabí Akiba chce jen říci, že se to musí tak zařídit, aby se toho nežid nedověděl; tak také pojímá Raši, jak jsme nahoře viděli, výrok rabího Akiby; rovněž tak Šulchan Aruch.²⁴⁴

O rabínovi Samuelovi, jednom největším patriarchovi, vypravuje talmud, že on říká, goje podváděti jest dovoleno; on sám koupil od jednoho goje zlatou láhev za 4 drachmy, protože goj myslel, že láhev je mosazná, a jednu drachmu (7½ Sgr) mu ještě strhl. Rabí Kahana pak koupil od jednoho goje 120 sudů vína místo 100; třetí rabín prodal gojovi stromy palmové ke štípání a přikázal svému čeledínu: jdi, vezmi z těch kmenů něco pryč, goj sice zná počet stromů, neví však, jak jsou silny.²⁴⁵ Jest to jistě předpis svaté chytrosti, když Rabí Mose²⁴⁶ pravil: »Když goj účtuje a se zmýlí, pak řekne israelit, já nevím; ale zmásti goje, to nejde, poněvadž by goj mohl se úmyslně zmýlit, aby vyzkoušel žida«.

Obrácený rabí Brentz píše ve své knize:²⁴⁷ »Když židé celý týden proběhali a brzy zde, brzy tam křesťana podvedli, sejdou se v sobotu dohromady a honosí se svými uličnickými kousky a říkají: srdce máme gojimům z těla vytrhnouti a zabítí máme toho nejlepšího mezi křesťany« – přirozeně, když můžeme.

IV. Nalezené věci.

Jest zapovězeno je gojovi navrátiti. — Příčina tohoto zákazu.

Talmud praví:²⁴⁸ »Kdo gojovi to co ztratil navrátí, tomu Bůh neodpustí«. A:²⁴⁹ »Jest zapovězeno gojovi to co on ztratil, vrátiti«. Proto také učí R. Mose,²⁵⁰ kacírům, nezabohům a všem, kteří veřejně Sabbath znesvěcují, jest zapovězeno vrátiti, co oni ztrátili.

Šulchan Aruch²⁵¹ výslovně učí takto: »Když žid učiní udání na žida, který chce prchnouti, aby nemusil platiti dluhů, jichž nadělal u nežidů, nenakládáme sice s ním jako s denunciantem (kterého zabíjíme), protože onen žid skutečně peníze je dlužen, přece je to pro toho, kdo udání učinil, velikou bezbožností, neboť učinil něco takového, jako by byl ztracený předmět nežidovi vrátil. Udavač jest proto povinen tomu druhému židu nahradit škodu, kterou mu svým udáním způsobil.«

---

²⁴² K tr. Ned. 27. 2.

²⁴³ Schita mekubezeth.

²⁴⁴ Ch. ham. 348. 1.

²⁴⁵ Tr. Baba K. 113. 1.

²⁴⁶ Seph. miz. g. 132. 3.

²⁴⁷ Židovský vyprázdňený měch s hady str. 21.

²⁴⁸ Tr. Sanh. 76. 2. Tr. Baba. K. 113. 2.

²⁴⁹ Tr. Joma 88. 4. pske Tos. 62.

²⁵⁰ Totéž 132. 3.

²⁵¹ Ch. ham. 388. 12. Haga.

A Rabí Jerucham²⁵² praví: Má-li goj zástavu žida, na kterou mu goj půjčil, když ji goj ztratí a žid ji najde, nesmí to gojovi vrátiti; neboť ta obligace zaniká, když žid onu zástavu našel. Kdyby však nálezce řekl, já to chci pro svaté jméno Boží tomu gojovi vrátiti, pak mu řeknem: chceš-li jméno Boží světiti, pak to čiň tím, co ti náleží!«

Nyní musíme zjistiti, co rabíni tím rozumějí, jméno Boží světiti a jméno Boží znesvětiti. Jméno Boží znesvětiti znamená pověst Israele pokaziti, když se necháme přistihnouti při křivopřísaze, cizoložství, při krádeži. V židovských spisech najdeme pro toto lehce sta příkladů. Jméno Boží světiti znamená naopak jméno Israele ctíti vynášením ctností, jako dobročinnosti, humanity, všeobecné lásky k lidem atd.

Tyto předpisy platí z mnoha důvodů jako zákon. Proslavený Raši prohlásil:²⁵³ »Kdo gojovi ztracené navrátí, ten ho přirovnává k Israelitovi«, a »orel« Maimonides praví:²⁵⁴ »Kdo nežidovi ztracené navrátí, hřeší, neboť on sílí moc bezbožných.« A konečně praví Raši, že na takového žida se díváme, jako by goje miloval, a kdo goje miluje, ten nenávidí svého stvořitele.

V. Lichvářské úroky.

Křesťanská teorie půjček. — Falšování biblického zákona rabíny. — Jejich nečestnost. — Příklad, jaký dávají rabíni. — Pochlebenství jejich učení. — Výchova židovských dětí, pokud se týče vyděračství.

Zákon Boží poroučí bohatým vůči chudým tu almužnu, tu půjčku. Půjčka jest přenecháním spotřebitelné věci k spotřebě, a vypůjčující přejímá povinnost v určité době za spotřebovanou věc, věc stejného druhu a hodnoty vrátiti. Bylo by nesprávně, kdyby vypůjčující od vypůjčujícího, který spotřebou svůj majetek nerozmnožil, žádal jako ekvivalent více, neboť on nedal více, než to, co bylo spotřebováno, a jemu přináležejí jen to, co dal. Žádati zde více, jest tudíž vyděračstvím. — Avšak přihází se často, že má škodu půjčovatel, nemá-li ve vlastnictví vypůjčený předmět, nebo že se musí vydati v nebezpečí nebo se vzdáti zisku; toto přichází zvláště u věcí, které užitek přinášejí a k těmto přináležejí v našich časech peníze, které se obchodem a obratem množí a rostou. V těchto případech smí půjčovatel, kterého povinnost k almužně nenutí, více než ekvivalent žádati, protože více dal. Toto »více« jest spravedlivý úrok, pokud to stojí v poměru k tomu, co mohl půjčovatel škody, nebezpečí a ztráty skutečně utrpěti; jinak jest to vyděračství. Tak je to nesporně před Bohem vyděračstvím, když obchody ku příkladu 5 nebo 6 procent, jako obvyklý úrok mají, a přece za těchže okolností vyšší žádají; neboť půjčovatel žádá tu více, než by mu podle stavu trhovního přinesl kapitál, jeho požadavek převyšuje skutečnou sílu kapitálu a jenom ta zvláštní nouze bližního je to, která ho svým více žádáním obšťastní. — Za onen plus, který vypůjčovatel dal, směl žid vzíti odpovídající úroky od žida, jakož i od cizího. Zvláštní výjimkou, ospravedlněnou poměry bylo, že Bůh podle svého svrchovaného majetkového práva — jímž jim také poukázal Kanaan jako majetek — židům dovolil bráti plus nad ekvivalent za pouhé spotřebování věci, kde totiž mimo věc

²⁵² Seph. mesch. 91. 4.

²⁵³ K tr. Sanh. 76. 2.

²⁵⁴ Jad chas. IV. 31. 1.

nebylo půjčovateli žádné plus dáváno; při tom se rozumělo, že toto dispensí dovolené plus v poměru k zapůjčené věci, k vykonané službě a zdatnosti cizince musilo býti přiměřeno, jinak by byla využitkována nouze bližního. Co praví však rabinismus?

Mose dovolil, jak jsme ukázali, za pouhou spotřebu od nežida (samozřejmě ne laciný) úrok vzít: »Od cizího smíš úroky bráti«, Dt. 23. 20. Naproti tomu učí celá řada »neomylných« rabínů, že Mojžíš řekl: »Vezmi od cizího úroky!« »Orel« Maimonides praví: »Bůh nám poručil, od goje bráti lichvářské úroky a teprve tehdy mu půjčiti (když ty úroky chce dáti), tak že mu nemáme pomoci, nýbrž máme mu uškoditi, docela ve věci nám prospěšné, avšak nemáme toho činiti israelitovi.«²⁵⁵ Slovo Mojžíšovo Dt. 23, praví jiný rabí,²⁵⁶ jest slovo r o z k a z u j í c í . Rovněž píše talmud:²⁵⁷ »Jest zakázáno goji půjčiti bez lichvy; ale s lichvou jest dovoleno.« Levi B. Gerson²⁵⁸ a jiní to opakují. Od tohoto značného překroucení sv. písma byl jen krok k protiprávnímu zvýšení míry úrokové v případě pouhé spotřeby, jako v případě druhém, kdy dlužník půjčkou i plus dal. Pověstný Bechai ukazuje poznámkou, že se o tom dobře vědělo, že Mojžíš zavrhl nesprávný úrok, neboť Bechai píše:²⁵⁹ »Rabíni požehnané paměti řekli, že smí se vzít od goje jen tolik úroků, kolik vyžaduje živobytí židovo«; avšak posedlý duchem odporu a u vědomí své neomylnosti, prohlásil týž muž o odpadlém židu, tím také o nežidu, ke kterému se odpadlík přece přidružil:²⁶⁰ »Jeho život je v tvých rukách (o žide), tím více jeho peníze« — což neohraničenost úroků, docela krádež a rabování legitimuje, neboť tím je dáván v šanc majetek i krev. Talmud praví:²⁶¹ »Samuel řekl, že mudrci (učení rabínové) mohou půjčovati s lichvou. Proč, neboť vědí přece, že jest lichva zapovězena? Jest (úrok) darem, co jeden druhému dává (jako dík za půjčené). Samuel řekl v Aboth bar Ihi: »Půjč mi 100 liber pepře za 120 liber, neboť je to správně (jako dar co výraz vděčnosti). Rab Jehuda praví, že Rab řekl, že jest člověku (t. j. židu) dovoleno svým dětem a společníkům v domě půjčovati s lichvou, aby chuti lichvy mohli okusiti«. Místo ono nemluví o dovoleném úroku, neboť mluví o zákazu lichvy, který dal všem, nevyjímaje učitelů; mluví tudíž o nedovoleném úroku a to pro případ pouhé spotřeby, jak ukazuje příklad o pepři; za druhé o úroku, vyšroubovaném nad míru, jako ukazuje oněch 20 procent; místo ono obsahuje třetí hřích, spáchaný pochlebnou hrou s titulem darů, protože Mojžíš úrok z pouhé spotřeby mezi židy vůbec, tudíž také ze zdánlivých titulů, krátce, protože on zapověděl i zastřenou lichvu (tajné hřešení). Místo ono jest konečně perfidně vypočtenou výchovou k lichvě; neboť když rabín rabínovi, »protože je to správné«, nedovolený úrok nabízel, a to v oněch dřívějších časech, 20 procent, o kolik více budou hleděti dětem »chuť k tomu udělati, aby zvláště od cizích« v případech p o u h é s p o t ř e b y jako v oněch ostatních případech brali, nespravedlivý úrok, na příklad jak se jednomu ubožáku stalo, aniž by soudy byly mohly zasáhnouti, že za 70 tolarů 100 tolarů musel potvrditi a z těch 100 musil ještě 8 procent platiti. Poněvadž se rabí Kroner (jinde) utěšuje tím, že naši dnešní státníci mají jiný pojem o úroku, než jaký já jsem uvedl, nenalézá asi v uvedeném

---

²⁵⁵ Seph. mizv. 73. 4.

²⁵⁶ Pesikta rab. 80. 3. par. Teze.

²⁵⁷ Tr. Ab. S. 5. 77. 1. piske Tos. 1.

²⁵⁸ K Pent. f. 234. 1. par. Teze.

²⁵⁹ K Pent. f. 213. 4. par. Teze.

²⁶⁰ Tamže f. 214. 1.

²⁶¹ Tr. Baba m. 75. 1.

případě zvrácenosti a pochopíme tím spíše, jak Juda rozumí přijatému slovu z talmudu.²⁶² Dt. 23 o libovolně vysokých úrocích a tudíž překládá: »Ty můžeš lichvařiti nikoli úroky žádati.« To přešlo pak rabinismu tak v tělo a krev, že později na to ani Abarbanel nemyslí, když říká opět k zakrytí nespravedlivého týrání: Vždyť Thora dovoluje braní úroků. Neboť Abarbanel nezamlčuje, že židé svým zákonem myslí, zákon o libovolně vysokých úrocích, omlouvá se však touto poznámkou: »Cizími, které můžeme olichvařiti, nejsou rozuměni křesťané, kteří přece nejsou cizinci u nebeského otce« — a pak prohlašuje tentýž Veliký Abarbanel, bývalý španělský finanční ministr, že ovšem řekl ona slova, křesťané že nejsou cizinci, »jenom z důvodu míru a pokoje«, aby mohli židé mezi křesťany žít v pokoji, bez boje.²⁶³ Opravdu on studoval učení o dovoleném pochlebenství dobře! Jiný rabí píše pak opět bez obalu: »Naši mudrci viděli pravdu, neboť oni dovolili Israelitům od goje křesťana žádati lichvu.«²⁶⁴ Nemá tudíž obrácený rabín Schwabe pravdu, pravě:²⁶⁵ »Potřebuje-li křesťan peněz, zná ho žid mistrně oklamati; on připočítá lichvu k lichvě, až je částka tak velikou, že ji nemůže křesťan zaplatiti bez prodeje svého majetku; nebo: až částka dosáhne nějakých 100 nebo 1000, podle jeho jmění, a žid žádá počet a vyzývá vrchnost, aby byl dosazen do majetku křesťanova«.

VII. Život.

Jest dovoleno zabít nežidy. — Jest to docela povinností, když se to může provésti beztrestně. — Příklad o jamách a předepsané pochlebnictví. — Tyto předpisy týkají se křesťanů a ostatních všech pohanů. — Historické údaje ze židovských knih.

V Schulchan aruchu se učí, že když zabije židovský kněz některého člověka, že není více schopen uděliti zdvižením rukou kněžské požehnání, i tehdy, když se to stalo přehlédnutím a kdyby potom byl i učinil pokání. Dodatky odůvodňují toto učení tím, že se nesluší těmi rukami udělovati požehnání, kterými byl zabit člověk. Přece, dodává k tomu jeden, může udělovati požehnání, když zabil jen nežida, a docela když to učinil úmyslně. Vidíme již, že zabití nežida není vůbec hříchem; budeme však později ještě slyšeti, že je to docela dobrý, bohublý skutek.²⁶⁶

O národech »Akum« (nežidovských) stojí psáno: Jejich maso jest maso oslí a jejich semeno, semeno zvířecí a proto jsou svatí židé děti pravdy, kmen, který byl parfumován na hoře Sinai, následkem čehož z nich všechna špína spadla; oni všichni byli parfumováni, takže oni všichni vstoupili do svazku, aby byli ve dne i v noci dokonalí v každé příčině, zatím co s národů »Akum« se těžko špína smývá a docela až do třetího pokolení (když stane se Akum židem) trvá a proto jsme přijali učení: Zabij toho nejlepšího z »Akum«.²⁶⁷ Toto učení, dle kterého se má odpraviti ten nejsprávnější z »bezbožných« — rozumí se,

---

²⁶² Tr. Baba m. 70. 2.

²⁶³ Mark. hamm. 77. 4. Teze.

²⁶⁴ Maggen Abrah. cp. 72.

²⁶⁵ Židovský plášťík str. 171.

²⁶⁶ Or. ch. 128. 35.

²⁶⁷ Sohar III. 14. 3.

je-li to možným, pochází z talmudu²⁶⁸ Před tím se praví:²⁶⁹ »Když vytáhneme goje z jámy, do které padl, máme o jednoho bezbožného více.« Spadne-li goj do jámy, položíme na ni kámen, a Raschi k tomu podotýká:²⁷⁰ Všechny prostředky musíme zmařit, pomocí jichž by goj mohl vylézt a se zachránit. A »Orel« Maimonides praví²⁷¹ rovněž: »Jest zakázáno smilovati se nad bezbožným; proto vidíme-li ho v záhubě nebo topiti se v řece, nebo blízko smrti, nesmíme ho zachránit.« Tyto přísné předpisy odůvodňují rozličné příčiny; tak na př. praví se, že oněch sedm národů země Kanaan, které měly býti židy vyhubeny nezmizely docela, nýbrž rozptýlily se mezi ostatní národy světa, pročť jest podle Maimonidesa přikázáno každého nežida, jde-li to, zabít; neboť on může právě býti potomkem oněch sedmi národů, a žid tudíž přestupuje zákon, když nezabíjí, může-li; zákon vyhubení těch sedmi národů platí pro všechny časy.²⁷²

A Abarbanel s »orlem« praví: »Kdo kousek židovské víry zapírá, jest kacír a epikurejec a musíme ho nenáviděti, jeho si nevážiti, jeho zhubiti, neboť není řečeno: nemám nenáviděti těch, Pane, kteří Tebe nenávidějí?²⁷³ Kdo chce zabít z v í ř e , praví talmud,²⁷⁴ a zabije (přehlédnutím) č l o v ě k a , kdo chce pohana zabít (jiný smysl »cizince«) a zabije omylem Israelitu, jest beztrestným.

Bylo již často řečeno, že zabití žida jest nejtěžším zločinem; jest tudíž třeba, aby pro tento strašný čin byla nalezena pádná příčina. Jest dovoleno, praví talmud,²⁷⁵ zabití toho, kdo popírá víru. Padne-li kacír nebo zrádce do jámy, učí opět talmud,²⁷⁶ vytáhneme ho; jsou-li v jámě schody, vytáhneme je a řekneme: činím tak, aby můj dobytek tam nevlezl; byl-li kámen nad dírou, položíme jej opět na ni a řekneme: činím tak, aby můj dobytek mohl přecházeti atd. Jest správně, praví talmud,²⁷⁷ zabít rukama Mina t. j. kacíře. Kdo prolévá krev bezbožných (t. j. nežidů), pravili rabíni,²⁷⁸ přináší Bohu obět'. Uvidíme ihned, koho považuje talmud za bezbožného. Koho považujeme za »bezbožného«? Rabín Elieser praví: Tím rozumíme Ježíše a jeho přívržence. Rabín Jehoschua však dokazuje, že se tím nemyslí jenom Ježíš se svými přívrženci, nýbrž všichni goji.²⁷⁹ Poněvadž se samo sebou rozumí, že zamýšlený útok na Judu působí zvláště bezbožně, pochopíme, že můj život dvojité jest prohrán; jeden židovský anonymus psal mi poštovním razítkem z Hammu, že mám zemřít na šibenici jako Haman, a z Kreuzthalu poslal mi jeden žid vyhrůžku: »Považujeme to za bohubíý skutek, tebe odstraniti; našimi rukami budeš s této země odstraněn.« Později dostal jsem celé spousty takových psaní.

Přikázání, nezabiješ, praví »orel«²⁸⁰ Maimonides, znamená, abychom nezabili nikoho z Israele: — goji, děti Noemovi a kacíři nejsou však Israelity.

---

²⁶⁸ Tr. Aboda 26. 2. Tos. a Tr. Saph. 13. 3. Nen.

²⁶⁹ Tr. Aboda s. 20. 1. Tos.

²⁷⁰ K tr. Ab. 5. 26. 2.

²⁷¹ Jad chas. 1. 10. 1. f. 40. 1.

²⁷² Sef. Chinuk 98. 2. (Vídeň 1827).

²⁷³ Abarb. Rosch am. 9. 1.: Maim. k tr. Sanh. 121. 1.

²⁷⁴ Tr. Sanh. 78. 2.

²⁷⁵ Tr. Pes. 122. 2. Tos.

²⁷⁶ Tr. Aboda s. 26. 2.

²⁷⁷ Tamtéž 4. 2. Tos.

²⁷⁸ Jalk. Schim. f. 245. 3. n. 772; Bemidb. r. p. 21, f. 229, 3.

²⁷⁹ Tr. Sanh. 105. 1.

²⁸⁰ Jad chas. 4. 1. f. 47. 1.

A popírače, totiž přívržence Nazaréna, kteří popírají ústní učení (t. j. talmud) zabí-
ti, jest dobrým skutkem; když to však není možno, pak připravme jim smrt.²⁸¹
Všechno toto jest správným, neboť tak dlouho bude židovstvo v zajetí, dokud vládci ná-
rodů »Akum« nejsou vyhlazeni.²⁸²

Neboť oni židi, kteří zabili příslušníky ostatních národů, těch »Akum«, přijdou do
čtvrtého paláce v ráji.²⁸³

Kdo však jedinou duši z Israele zabije, praví talmud,²⁸⁴ tomu to bude tak počítáno,
jako by byl celý svět odpravil; a kdo jednu duši israelskou udržuje, jako by udržoval celý
svět. Proto píše talmud opět a »orel« Maimonides to opakuje: »Dítě Noemovo, které
klne, činí bezbožnosti, neb svého tovaryše (dítě Noemovo) odpraví, nebo které bylo u je-
ho ženy, jest svobodno, když potom přijme židovskou víru; zabilo-li však israelitu a sta-
ne se židem, zůstává vinným a odpraví se pro tohoto israelitu.²⁸⁵

Žid, který se nechá pokřtí, propadá téměř zákonům jako křesťan a nežid. On se může
ovšem dáti pokřtí v tom předpokladu, že není tento křest upřímně míněn, neboť: Mů-
že-li žid akumy klamati, že myslí, že on jest akum, pak je to dovoleno. Ale pokřtění, kteří
se dali pokřtí (pro forma) a pak se vmísili mezi akumy a slouží bůžkům jako oni, jsou
rovni těm, kdo se dali pokřtí, aby pohněvali Boha; naházíme je do jam a nevytáhneme
jich.²⁸⁶

Tato pochlebnická a barbarská učení najdeme ostatně také často na jazyku mo-
derních židů, kteří se nazývají židy reformními a jsou filosofy. Těmto učením rabinismu
dodává výrazu žid Graetz²⁸⁷ docela v německé řeči, ve svém Panegyriku na Börneho
a Heine, mluvě o těchto kněžích, kteří tyto židy křtili beze všeho důkazu, že nepožadovali
od těchto křesťenců upřímného vyznání víry, kteří se »sice oba«, jak dr. Graetz připomí-
ná, zřekli na venek židovství, ale jako bojovníci, kteří zmocňují se nepřítelova brnění
a praporu, aby tím spíše stihli a tím spíše důkladněji zničili. Poněvadž Graetz jest profe-
sorem na rabínském semináři ve Vratislavi, slyšíme, že pastýři Israele jsou k tomu urče-
ni, aby nakládali s křesťanstvím jako s nepřitelem, který se má důkladně trefiti a jistě
zničiti a že k tomu slouží prostředky tak zločinné.

Krvežíznivý charakter rabinismu jest skutečností ve světových dějinách. Saul²⁸⁸
táhl do války proti křesťanům vraždolačně. Dějiny apoštolů hlásají, jak podpichovali židé
ve městech, kam přišli, pohanské obyvatele proti křesťanům. Židé vyprávějí sami²⁸⁹ udá-
lost, jíž si historikové zřídka všimli, že rabíni zavínili v pohanském Římě smrt mnoha
křesťanů. Antonius Pius se obyčejně sprostuje všeho nepřátelství ke křesťanům. Ale již
Haffner popřel r. 1781 pravost onoho »Edictum Antonini pro Christianis« a ačkoli císař
(Euseb. IV., 26.) varoval několik měst před výbuchem zuření proti křesťanům, nevyluču-
je ono, co praví pramen židovský: Rabbenn Jehuda Nasi, který byl v přízni vládcově,
označil tomuto špatnost Nazarénu jako příčinu morové nemoci a prosadil to, že 3915

²⁸¹ Maimonides hilch. ab. s. Perek 5.

²⁸² Sohar I., 29. 2.

²⁸³ Tamtéž I., 3. 2.

²⁸⁴ Tr. Sanh. 37. 1.

²⁸⁵ Tr. Sanh. 71. 2; Jadch. 4. 10. f. 295. 2.

²⁸⁶ Schulch. ar. J. d. 157. 2.

²⁸⁷ Geschichte der Juden. 11. Band. Str. 368. (Lipsko 1870).

²⁸⁸ Dějiny apoštolů 9. 1.

²⁸⁹ Seder haddor. f. 127.

(t. j. 155 po Kr.) všichni Nazaréni v Římě byli povražděni. Dále se praví, že Marc Aurel, poháněn židy, dal zavraždit všechny Nazareny; konečně se praví, že židé 3974 (t. j. 214 po Kr.) v Římě přes 200.000 křesťanů a na Cypru všechny křesťany odpravili.²⁹⁰ Jiná židovská kniha²⁹¹ píše, že židé za času papeže Klementa I. v Římě a mimo Řím »jako pís-ku v moři« nesčíslné křesťany zavraždili, zvláště že Diocletian podle přání židů množství křesťanů zabil, mezi nimi papeže Caja a Marcellina, jakož i Cajova bratra a jeho dceru Rosu. Že našli židé přístup k srdci Neronovu, jest také jinak známo.

Vidíme tudíž, že nezůstal předpis mrtvou písmenou a že, když se udála příležitost, že byl Israel vždy po ruce.

VII. Žena.

Žid smí zprzniti každou křesťanskou ženu. — Manželství křesťanů jest považovati jako soužití zvířat. — Význam snů. — O židovkách.

Mojžíš pravil: »Nepožádáš manželky svého bližního« a »Kdo cizoloží se ženou svého bližního, jest hoden smrti.« Talmud²⁹² učí, Mojžíš zavrhuje u židů toliko cizoložství se ženou bližního, t. j. ženou žida, žena jiná, t. j. žena nežidů, jest vyjmuta. Tosephoth a Raschi podotýkají k tomu,²⁹³ z toho se učme, že nežid nemá manželství.

Tato hanebná zásada jest přirozeným následkem oné, která nepřiznává nežidovi hodnost člověka; neboť manželství, mravní institut, stává jen u lidí, co se týče zvířat, mluvíme pouze o oplození. Rabíni Bechai, Levi, Gerson a j. mají totéž, takže již víme z mnoha úst »mudrců«, že žid necizoloží, když przní křesťanku. Sám »orel«, jinak přece filosof, podotýká:²⁹⁴ »Žena nevěrcova může se potřebovati« (t. j. nežidovka); v některých vydáních jest toto vynecháno. Také najdeme jako příklad pro toto v pojmání jednoho rabína, který žil ve Francii v 13. stol. Rabbenu Tam, tak se tam praví, učil,²⁹⁵ že cizoložství s nežidem nebo s nežidovkou není trestné, neboť učení nechrání jejich dětí, a praví se, jejich semeno jest semeno koní. Z tohoto důvodu dovolil jedné židovce vdáti se za křesťana, který přešel k židovství, a se kterým ona již dříve žila. Ačkoli zákon zavrhuje manželství všech těch, kteří měli nedovolený poměr spolu, přece v tomto případě dovolil z té příčiny, neboť spolužití křesťanů se rovná spolužití zvířat. Tímto považuje její dřívější spolužití, jako by nebylo bylo.

Kdo ve snu, míní talmud, svoji matku (per coitum) hanobí, má podle přísl. 2. 3. (»matkou máš nazývati moudrost«) naději na moudrost; na znalost zákonů, kdo zasnoubenou (Dt, 33. 4.); na uznalost, kdo svou sestru (přísl. 7. 4.) a na věčný život, kdo ženu svého bližního hanobí.²⁹⁶ Přidává-li se v posledním případě, že se nemá večer před spaním ženy požadovati, jest přece na bíledni, že ono místo skutečně vychovává k rozkoši.

---

²⁹⁰ Tamtéž f. 125; 127.

²⁹¹ Seph. Juch. f. 108. (Amster. 1717).

²⁹² Tr. Sanh. 52. 2.

²⁹³ K 3. Mojž. 20. 10.

²⁹⁴ Jad chas. 2. 2. nn. 2, a 3.

²⁹⁵ Tr. Keth. 4. 2. Tos; Tr. Sanh. 74. 2. Tos.

²⁹⁶ Tr. Berach 57. 1.

Neboť mají-li ony hanebné věci takovou odplatu, jaká byla uvedena, bude člověk přece živě po těchto snech toužiti, což již neobstojí před rozumem; člověk bude snadno myslet, když má sen takové vyhlídky, tím více bude míti skutečnost a talmudsky rozmýšleje, přijde k úsudku: když nesmím tu věc požadovati večer, tudíž v jiné době. Filia 3 annorum et diei unius, praví se v talmudu,²⁹⁷ desponsatur per coitum; si autem infra 3 annos sit, perinde est, ac si quis digitum inderet in oculum (i. e. non est reus laesae virginitatis, cuius signaculum iudicatur recrescere, sicut oculus tactu digiti ad momentum tantum lacrimatur). Potom vypravuje talmud,²⁹⁸ že někteří z prvních mistrů, Rab a rabbi Nachman, veřejně volali, přišedše do jistých měst, nechtěla-li by některá žena býti jejich paní několik dní. Prorok Elias prohlašuje v talmudu,²⁹⁹ že on chce vzdor svátku smíření pohaněti mnoho panen, neboť hřích venku přede dveřmi srdce zůstane, vnitřek duše pak zlobami lidskými zůstane nedotčen. O rabína »Elieser« vypráví talmud,³⁰⁰ že nebylo ve světě k..., kterou by E. byl neměl; když o jedné slyšel, která žádala pytlík dinarů, vzal pytlík a cestoval za ní přes 7 řek (ostatní jest příliš ošklivé). Toto místo jest tím hroznější, že se na konci uvádí, že byl hlas s nebe při E. smrti, že vešel do života věčného; protože však krátce před tím se praví, že kacíři obrácení nenaleznou cestu života, tak jest z toho morálka: zůstaň jen zatvrzele židem, odpuštěno ti bude konečně všechno! O Akibovi, pojmenovaném v synagoze »Druhý Mojžíš«, praví talmud:³⁰¹ Akiba uviděl jednu ženu na palmě, chytil se stromu a lezl nahoru; ale byl to satan v podobě ženy a pravil: Kdyby se v nebi neříkalo, že se má s Akibou a jeho zákonem opatrně zacházeti, necenil bych tvůj život ani za 2 haléře. Podobné vypravuje talmud o rabínech Meir a Tarpon. Při tom musíme podotknout, že podle talmudu³⁰² jsou činy rabínů zachováváním zákonů. — Že talmud³⁰³ obsahuje mnoho věcí, které se jmenují u křesťanů nejšpinavějšími necudnostmi, řečmi k zlosti a hračkami, můžeme po tomto pachopiti; uvéstí jich však nelze. — Co k tomu však řekne židovská paní, když její manžel chodí k jiné, docela pod jednou střechou? Ona nemá podle talmudu práva něco říci: Když Jochanan určité, nejmenovatelné věci, zvláště ošklivého způsobu, prohlásil nemravností, křičelo se proti němu: Ne, tak není zákon, neboť mudrci pravili: Všechno, co chce muž se svojí ženou učiniti, smí učiniti jako s kusem masa od řezníka, které můžeme jísti pečené, vařené i dušené, nebo jako rybu od rybáře. Jako doklad uvádí se příklad, jak jedna paní si u rabína stěžovala, že muž s ní nakládá sodomsky a jak soudce odpověděl: Dcero, nemohu ti pomoci, zákon (samozřejmě talmudský) tě nechrání. Toto hanebné učení nalézáme nejenom ve starých, nýbrž i v nových vydáních talmudu.³⁰⁴ A na jiném místě³⁰⁵ se věc v těchže vydáních krátce opakuje s rovněž hanebným přídavkem, spočívajícím na mylném výkladu bible, že žid může v této příčině jednati, jak se mu líbí. Noachid však, t. j. nežid, smí jen sodomsky nakládati se ženou jiného nežida. Veřejné modlitby v synagoze vyžadují dále podle talmudu³⁰⁶ pří-

---

²⁹⁷ Tr. Nida 47. 2.

²⁹⁸ Tr. Joma 18. 2.

²⁹⁹ Tr. Joma 19. 2.

³⁰⁰ Tr. Aboda 5. 17. 1.

³⁰¹ Tr. Kidduschin 81. 1.

³⁰² Tr. Berach. 62. 1; Tr. Chaziga 5. 2.

³⁰³ K tr. Sanh. 22. 1; Tr. Schabbath 149. 2; Tr. Nasir 23. 2; Tr. Sota 10. 1; Tr. Moed K. 18. 1. atd.

³⁰⁴ Tr. Ned 20. 2.

³⁰⁵ Tr. Sanh. 58. 2.

³⁰⁶ Tr. Meg. 23. 2.

tomnost deseti mužů; devět mužů a milion žen netvoří shromáždění úplným, přítomnost Boží chybí, neboť žena jest ničím.³⁰⁷ Když tudíž židovská paní musí se poddati sodomství, nemá zajisté práva si stěžovati, když manžel jde za gojou, neboť pohanění goji nebo nežidovky nikdy nemůže býti pro žida cizoložstvím. Neměla tudíž církev již na základě židovských spisů plné příčiny, aby zakázala křesťanským dívkám u židů sloužiti? A nenalézáme ještě nevysvětlitelným to časté zneuctění křesťanských panen mladíky židovskými? Poznámka rabína Kronera, že Juda neposkytuje dosti dětí illegitimních pro statistiku, docílí nyní neméně pravé její ceny. Zatím co talmud totiž dovoluje zdánlivé manželství à la Rab, přece však příslušnost rodinná se ctí, jest sodomstvo talmudsky dovoleným prostředkem, vyvolenou à la Rab, je-li židovkou, před dětmi, rodinu před cizinci uchrániti. Tento na židovské straně a u nežidů zděděný odpor smíchat se se židovkou, vydává důležité příčiny, pročez statistika málo mluví o illegitimních dětech židovských. Žid ví, jak má židovku před mateřstvím uchrániti a děti, které goja, t. j. nežidovka dostala od žida, nezaznamenává statistika na jméno židů. Známe židy, kteří ze své osobní zkušenosti mohou tyto věci potvrditi. Dále by se dalo z uvedených míst dovoditi, že mravnost nežidovské ženy proto nemůže býti židovkou zastíněna, protože mluví se zřídka o illegitimních porodech židovek; neboť podle talmudu a proto, že podle reformního rabína Kronera talmud docela má konservovati bibli, nemá židovka také na venkově a v provinciích příčiny její rod vyvyšovati nad rod nežidovského obyvatelstva. Skutečně dokazuje to život našich velkých měst, pro jejichž hříšná zákoutí židovka dodává relativně největší kontingent a jeví se veřejně takovou, jakou jest. — Neboť jeden israelitický časopis dnešní doby píše:³⁰⁸ »Od 25 let a déle již pozorujeme, že mezi nevěstkami velikých měst evropských více jest židovek než křesťanek. V Paříži, Londýně, Berlíně, Hamburku, Vídni, Varšavě, Krakově vidíme z tak zv. Deminondy na veřejných místech a ve veřejných domech prostitute v poměru k obyvatelstvu více židovek, než křesťanek. To je velice smutným, ale pravdivým.« Než postačí podle toho samého časopisu zůstatí israelitickým, abychom měli právo na odpuštění. »Slečna J. F. dala se k divadlu; její exequie byly israelitickými, jako byla vždy její duše, a jestli jako mnohé dámy, lákáním podlehla, která lpí na její kariéře, přece si zachovala klidně domácí ctnosti« atd.³⁰⁹

Najdou-li tato odhalení vysvětlení v posledně jmenovaných výrocích talmudu, pak jest ono přesvědčení, býti z krve vyvoleného národa, schopno vysvětliti prohlášení Cerfberrovo: »Židovka zapírá méně než jiné ženy povahu svého rodu.³¹⁰ Ona jest pánovitou, slabou, lehkověrnou, hádavou, pomlouvačnou. Ona nenávidí hluboko křesťanky a haní židovky. Ona jest jemnocitnou a vznešenou; láska jest ctnost, kterou se více zabývá, než pokorou a poslušností. Je-li příslušnicí prvních rodin a byla pečlivě vychována, pohybuje se v saloně s řídkou vybraností, s duchem a vážností;« »na plese a večerní společnosti«, přidává k tomu jeden židovský list,³¹¹ »vyznamenávají se israelitické dámy, princezny z kmene Davidova, bohatstvím a leskem jejich toilett.«³¹²

³⁰⁷ Drach, de l'Harmonie entre l'Eglise et la Sonogoque II. 335. (Paříž 1845).

³⁰⁸ Arch. israél. 15. p. 711; 1867.

³⁰⁹ Tamtéž 2, p. 523; 1868.

³¹⁰ Les Juifs str. 49. Paříž 1846.

³¹¹ Univers. israel 7. 295. 1867.

³¹² Arch. isr. 15. pros. 1866.

VIII. Příklad.

Příklad židova jest vůči křesťanu nezávaznou. — Theorie křivé přísahy a duševní výjimka. — Pochlebenství židovské kasuistiky. — Prostředky obejít přísahu.

Israelité si opětovně stěžovali, že pohlížíme nedůvěřivě na jejich přísahu nežidům a jednotliví křesťanští učenci přiklonili se k mírnějšímu pojmání. Bylo by mi milo, kdybych je mohl následovati; avšak moje přesvědčení jest bohužel jiného rázu.

Vezmeme-li věc především principiálně, nemá spolehlivá přísaha v systému rabinismu místa vůbec. Neboť co s přísahou zvířeti? Jest to nicotnost; neboť přísaha jest posledním prostředkem urovnání hádky mezi lidmi. Musí-li talmudský žid pro nebo proti křesťanu přísahati, tak ho nutíme k nesmyslu, který by sám o sobě nečinil, my ho nutíme mluvit, co on považuje za prázdnou frázi, za lichý zvuk a co proto nemá následků pro jeho svědomí! Dále. Když talmud prohlašuje nežidův všeliký majetek za majetek židů, jak se může nežid se židem o mém a tvém přítí? Žid má podle rabinismu právo vzít, co může. Je to jeho majetek. Jak pak já mohu přísahati nebo jen jednoduše prohlásiti: moje jest tvoje, jsem-li o svém majetkovém právu přesvědčen? Nutí-li mně kdo takového prohlášení nebo docela takovou přísahu složit, pak, nebude-li moje síla vůle slabší mého úsudku, řeknu, raději zemřít, než bych nesprávnosti této se dopustil! Prohlásím-li však ze slabosti, dávaje přednost bázni před škodou mísito pravdě, žádanou přísahu, budu přece mysliti: Peníze patří přece mně, vezmu je tam, kde se to dá, *guia res clamat domino*. Proto jest ona přísaha, ono prohlášení ničím.

Také nalézáme v talmudu více příkladů těch nejváženějších rabínů, které musí platiti za skutečné učení talmudskému židovi. Rabbi Akiba skládal přísahu a v srdci si myslel, že jest neplatnou.³¹³ Rabbi Jachanan přísahal jedné vznešené paní zachovati tajemství: Bohu israelskému — nezjevím toho, t. j. tak jak ta ona paní musila pochopiti pro vševědoucnost Boží, která nepotřebuje poučení, pro Boha chci to podržeti v tajnosti; a myslel si při sobě: ale svému národu to zjevím.³¹⁴ O tomto zničení přísahy v myšlení činí rabíni zásadou, že jest dovoleno, jsme-li k přísaze donuceni.³¹⁵

Přidrží-li tudíž křesťanská vrchnost talmudského žida k přísaze, nemůžeme vzhledem na zmíněné principie jinak než mysliti, že žid necítí se pro donucení povinným říci pravdu. Příklad-li král, praví ta posledně zmíněná kniha,³¹⁶ přísahati a říci o jiném židovi, jestli zhřešil s jednou gojou a mohl býti smrtí potrestán, uzná se tato přísaha za vynucenou a musí její smysl býti zničen. Jiný rabín³¹⁷ praví: Nechá-li kníže žida přísahati, že nemá vyjít ze své země, má si žid myslet: Dnes (nechci jít); když ale kníže jasně žádá, že nemá nikdy vycházeti, má si žid myslet: pod tou a tou podmínkou. Výslovně se pak dále učí:³¹⁸ »Toto všechno platí jen, když můžeme přísahy nedodržeti, aniž by se toho dověděl bezbožník; kdyby se toho však bezbožník mohl dovědět, pak jest pro znesvěcení jména Božího zapovězeno; proto byl také Zedekias potrestán, protože přísahu

³¹³ Tr. Kalla 18. 2.

³¹⁴ Tr. Aboda s. 28. 1; Tr. Joma 84. 1.

³¹⁵ Schul. ar. Jore d. 232. 12; 14.

³¹⁶ Tamtéž 252. 12; 14.

³¹⁷ Jak. Weil, Scheel. utheschuboth. 25. 2.

³¹⁸ Sch. ar. J. d. 199. 1. Haga.

složenou Nabukadnezarovi přestoupil, ačkoli to byla přísaha vynucená.« Odvolává-li se žid někdy na věrné dodržování své vojenské přísahy, mohli bychom ho podle tohoto upomenouti, že »bezbožník« by se mohl snadno dovědět o porušení této přísahy; vyžadují přece všeobecně rabíni, že tajné hřešení jest dovoleno, musíme se však strýci býti objevenu, aby nebylo zesměšněno židovské náboženství a židovstvo při této aféře.³¹⁹ Nebo jak oni v jejich apoštolské řeči praví, aby nebylo znesvěceno svaté jméno Boží. Ve skutečnosti se praví:³²⁰ Znesvěcení, zneuctění nenastává, když goj nepozoruje, že žid lže; dále³²¹ není to znesvěcení jména, když na př. žid lživě řekne dědicímu gojovi: »Já jsem to dal tvému otci a on umřel,« poněvadž neví jistě goj, že žid lže, neboť svědek umřel.

Tato učení docela zvláště označují pochlebnou šalbu židovskou.

I vůči vládci můžeme křivě přísahati, žádá-li něčeho, co mu podle židovských zákonů nejsme dlužni, ale musí se dáti pozor, aby pravý stav věci se neobjevil, aby nebylo znesvěceno jméno Boží. Kradl-li žid gojovi a gojimský soud ho přiměje přísahati, že on nekradl, pak ho musí druzí židé přinutiti, aby se s oním gojem vyrovnal a nesložil křivé přísahy, čímž by jméno Boží bylo znesvěceno (t. j. kdyby se později pravý stav věci objevil). Nejde-li to ale (t. j. nemůže-li nebo nechce se s gojem vyrovnati a bude přinucen složit přísahu, pak může pak-li nebude při tom jméno Boží znesvěceno (t. j. když se to nikdo nedozví), křivě přísahati a tuto přísahu v srdci zničití.³²²

Dále učí celá řada židovských knih, že žid pevně věří, že mu budou o svátku smíření všechny hříchy odpuštěny, také ty nejtěžší a mezi nimi i křivé přísahy, aniž by při tom bylo řeči o nějaké povinnosti restituce;³²³ také křesťan věří odpuštění hříchů, ale ví, že nezbytnou podmínkou jest restituce majetku a očištění poskvrněné cti bližního.

Abychom označili plně chování židů u soudů, můžeme připojiti, že židům není dovoleno: svědčiti proti židovi a že on spíše dvacet křivých přísah může složit než by zatížil jednoho žida. Tak se učí,³²⁴ že žid, který ví svědectví k prospěchu nežida, které by bylo židovi k neprospěchu a on je udá u soudu proti židovi, má se dáti do velké klatby.

Na základě těchto předpisů dovolil Chatham Sopher, otec nedávno zemřelého krakovského rabína a poslance na říšské radě, Schreiber, jednomu vídeňskému židovi, jehož paní s jeho vědomím ukradené zbraně koupila, přísahati, že on tyto zbraně nikdy nekoupil, při tom ale myslet: nýbrž paní.³²⁵

Toto se zvláště učí: Smí se a má se falešně přísahati, když se nežidé nás ptají, stojí-li něco v našich svatých knihách proti nim; pak máme přísahati: nikoli, a to proto, aby nebyli rozčileni, kdyby se z toho něco dověděli.

Jmenované momenty ovšem nezbavily pochybností našich křesťanských učenců, jen navrhovali složit obvyklou přísahu synagogní se strašnými kletbami, protože by to přece zdržovalo ony poněkud citlivé od křivé přísahy. To se dá skutečně poslouchat. Ale konsekventně musím si přece říci: Kdybych skutečně měl to učební stavení rabinismu za

³¹⁹ Tr. Chag. 16; Tr. Kidd. 40; Jad chas. 4. 11. f. 31. 1. a j.

³²⁰ Raschi k tr. Baba k. 113. 1.

³²¹ Tentýž k tr. Baba k. 113. 2.

³²² Sch. a. J. d. 239. 1. Haga.

³²³ Midr. Achill. k žal. 15. f. 13. 2. Jalk. Schim. (žalmy) f. 94. 4. n. 665; Jalk. Chod. f. 121. 1. 3. n. 1 a 11; Kad hakk. 43. 4; Seph. chas. 7, 8, 4, n. 20.

³²⁴ Tr. Baba K. 113. 2.

³²⁵ Prof. Rohling, die Judenfrage, str. 66.

božské, tu bych myslel, následkem toho jednal, docela bych se cítil já povinen, donucenou mně tuto přísahu v duchu zničit. Neboť kdo má právo ode mne přísahu žádat, můj dům není můj dům? Urazil bych Boha lží, kdybych to připustil; a protože bych jako rabínist podle příkladu Akibova, onoho »druhého Mojžíše«, mohl si vymínit duševně co nejvíce, tož přísahal bych, jak bylo žádáno a myslel bych opak. Nebo běží o největší majetek, o život, to bych mohl přísahati, jsa obviněn jako talmudský žid vraždou nežida, že nebyl zabit člověk, a při tom si mysliti: zvíře bylo zabito. Takovéto přísahy, ať jsou již složeny slavnostně nebo privátně, neznamenají nic pro soudného, konsekventního člověka.

O některých jiných bodech zmíním se jen povrchně, protože dostačí to, co jsme uvedli. Tak mají israelité tuto zvláštní modlitbu na svátek smíření, rozdílnou však od onoho generálního zmíněného odpuštění. »Všechna příslibení a závazky« — praví se v modlitbě — »tresty a přísahy, které my od tohoto svátku smíření až k následujícímu slibujeme, přísaháme a připovídáme, ty necht' jsou zrušeny, odpuštěny, zničeny, bezmocny a neplatny. Naše předsevzetí ať nejsou předsevzetími a naše přísahy nepřísahami.« Tento akt provádí se slavnostním způsobem v předvečer svátku; přednosta, doprovázený dvěma prvními rabíny, modlí se zmíněnou modlitbu, mezitím co všichni tři se zvýšeným hlasem odříkávají solenní úvod ve jménu Božím.³²⁶ Mimo to, může israelita vždy, přísahal-li a je mu toho líto, k rabínovi nebo ke třem obyčejným mužům dojíti a bude své přísahy sprostěn.³²⁷

K tomu podotýká více židovských spisů, že tato obě cvičení vztahují se na přenáhlené sliby a přísahy, pokud se týče vlastní osoby, nikoli jiných. Tomu bych rád přisvědčil. Avšak ona veliká oslava o svátku smíření mě přinucuje pochybovati o pravdivosti tohoto výroku. A k tomu, že obrácení židé tvrdí až dodnes, že omluva jest planou výmluvou. Obrácení na víru těchto mužů nemůže býti přece příčinou, abychom jim nevěřili, naopak musíme uznati, že jest to jejich povinností vůči společnosti, aby odkryli zásady, které odporují zhoubně jejich náhledům. K nim patří Jan Schimide a připomíná, že rabíni v talmudu myslí, že mohou samého Boha sprostiti jeho přísah. Tak také píší Brenz a naposled onen obskurně haněný, avšak nadaný a učený³²⁸ Drach.³²⁹

IX. Křesťané.³³⁰

Slova »pohané, bezbožníci, cizáci« atd. značí také křesťany. — Pochlebenství rabína Zevi v této příčině. — Mnohé důkazy pro tento skutečný smysl a dosah těchto a podobných pojmenování.

Židé stále se utíkají k obratné výmluvě, spočívající v tom, že drze tvrdí, že nikoliv nejsou tím křesťané míněni, když se mluví o gojimech, akumech, bezbožných atd. a že tudíž všechna ona pravidla chování se k těmto žádným způsobem neplatí pro křesťany.

---

³²⁶ Machsor Prag I., 63. 1.

³²⁷ Schul. ar. J. d. 228. 1.

³²⁸ Rosenthal, Convetitenbilder 3, 1. str. 48.

³²⁹ Lettre 2 e d'un rabbin p. 82., Paris 1827.

³³⁰ Nahoře řečené o bližním svědčí s dostatek, že zásady platí proti nežidům jako křesťanům; tento 4 oddíl má to jen potvrditi.

Jest pravdou, že má žid právo podle libosti volně nakládati s majetkem, se ženami a životem bezbožných a cizinců; ale, praví, křesťané nepřijdou v úvahu, neboť nejsou pojati do těchto kategorií.

Těž »Archives israélites« rozhorlují se proti křesťanům, bez rozpaků vztahují ono na křesťany, co očividně platí jen pro bezbožné.

Viděli jsme, že žid může odpřísáhnouti a že docela musí odpřísáhnouti, že jeho svaté knihy nic proti nám neobsahují, aby pravda nás proti němu nepopudila; víme také, že jest mu vždy dovoleno k vůli míru lháti, a my se v následujícím přesvědčíme, že tyto předpisy jsou věrně zachovávány, jak apoštoly reformního židovstva, tak fanatiky talmudskými.

Poněvadž Ježíš Nazaretský podle židovského učení nebyl Bohem, nýbrž tvorem, jen člověkem, jsou křesťané v očích židů nezbytně pohany a modláři. Neboť modlářství záleží v tom, že prokazujeme tvorbu božskou úctou; ač jsou rozličné druhy modlářství, podle jejich stupňů rozdílny, jedny čistější druhých, staré perské modlářství na př. daleko méně ohavné než semitské, přece není možno nenazvat náboženství, které prokazuje tvorbu božskou úctou, pohanským, modlářským. Z toho stanoviska pochopí každý, že křesťané nejsou vyjmuti, když se všeobecně v židovských knihách, jako v těch již uvedených případech mluví o gojimech, t. j. pohanech, jakož i ono zakryté pojmenování křesťanů jménem pohanských národů, kteří již vůbec neexistují, jest v podstatě židovského náboženství odůvodněno. Tak se vypravuje o onom starém rabínovi Zevi, že chtěl křesťanům namluviti, když byl marně jim popřel skutečnost, že jsou ode dávna a stále gojimy atd. nazýváni, že goj není žádnou nadávkou; tento pokus byl brzo odstraněn tím, že jsme na prvního žida na setkání volali goj; israelit však tomu rozuměl a zapověděl si s největší nevolí toto pojmenování.

Stojí také za povšimnutí, že nejnovější varšavské vydání talmudu (1863) pomíjí nápadně slovo goj starších vydání a nahrazuje je jiným.

Slovo Akum jest skrytý způsob, aby se označili nejenom nežidovští národové, nýbrž docela zvláště také křesťané, neboť jest řečeno:³³¹ »Modlí-li se žid a potká-li Akuma, který drží kříž v ruce a žid v modlitbě přijde k místu, kdy se má poklonit, nemá se poklonit, i kdyby jeho úmysl směřoval k Bohu.«

Akum s křížem v ruce jest zřejmě křesťan.

»Orel« Maimonides prohlašuje s upřímností, která má daleko do dokonalosti, že mezi křesťanem a modlářem není rozdílu; píše totiž:³³² Věz, že tento národ Nazarénů, který bloudí za Ježíšem, třeba jsou rozličná jejich dogmata, přece jsou modláři a musí se s nimi zacházeti jako s modláři.

Goj znamená rovněž křesťan. Neboť židé, kteří se teď dávají pokřtiti (běží zde očividně o upřímné obrácení na víru, neboť jsme viděli, že ta jiná jsou dovolena), vmísí se mezi gojimy a neříká se o takých: »Ať žije tvůj bratr s tebou«, nýbrž jest přikázáno shoditi ho do jámy.³³³

---

³³¹ Sch. ar. Or. ch. 113. 8.

³³² K tr. Aboda s. 78. 3.

³³³ Viz str. 111.

Min, Minim (kacíř) znamená rovněž křesťana. Neboť když jednou Ben Dama byl kousnut hadem a křesťan ho ve jménu svého Pána Ježíše chtěl uzdravit, nepřipustil to rabbi Ismael, protože se nesmíme nechati léčiti Minem.³³⁴

Že křesťané patří k Minum, vysvětluje z tohoto:³³⁵ Akiba pocítil jednou hořkou lítost proto, že se radoval z přiléhavé poznámky jednoho křesťana; tato radost byla právě již »přiblížením k Minuth (kacířství) křesťanskému«.

Křesťané jsou mimo to jako Nochrin označováni. Rabbi Jakob, nazvaný jménem Rabbena Tam, žil ve 12. století ve Francii a jak nás učí židovské knihy, nashromáždil tam lichvařením veliké jmění; on tvrdil, že je dovoleno cizince olichvařiti, a poněvadž Francouzi, které obral, každým způsobem byli křesťany, vztahuje se jeho výraz Nochrin na ně.³³⁶

Ačkoliv talmud³³⁷ křesťany od ostatních pohanů jednou rozlišuje, jako nahoře pokud se týče Peršanů a Kanaanských a toto ještě v dodatku ve století 12. opakuje,³³⁸ jsou mu přece jistými a pravými gojimy, pohany, modláři. Tak praví talmud,³³⁹ ke svátkům modlářským patří také první den týdne, den Nazaréna, t. j. křesťanská neděle. Že Nazarén, v talmudu se jmenuje³⁴⁰ »Syn tesařův«, shoduje se s pojmenováním, které Pán za svého života dostal od židů podle Mt. 13. 55. Že dále jeho jméno v talmudu³⁴¹ jest zkomoleno ve slovo, které značí: »Jeho jméno a památka budiž zničena«, shoduje se s dřívějším učením talmudu, že žid, může-li, má vyhubit kacíře, kteří židovské jméno opustili; jméno a památka Ježíšova nemůže však býti vyhlazena bez vyhubení křesťanů. Že talmud³⁴² jmenuje Krista bůžkem nebo modlou, má za následek, že křesťané jsou modláři, poněvadž kladou si to za velikou čest, Ježíšovi věrně sloužiti. Že pak sám Kristus provozoval podle talmudu³⁴³ čarodějství a modlářství, činí křesťany dvojnásobně modláři; že se Kristus nazývá bláznem,³⁴⁴ shoduje se zacházením s Pánem u Herodesa, jako že byl od svých současníků pojmenován čarodějem, když prohlásili, že je ve spolku s ďáblem. Že talmud Krista³⁴⁵ nazývá bezbožníkem a bohaprázdným, dokazuje, že křesťané jako ctitelé bezbožníka neméně jsou bezbožnými. Protože tedy jest řečeno o tom nejlepšímu gojimu, že se má zabít (můžeme-li), pak víme, že křesťané k tomu jsou veskrze; Raschi³⁴⁶ jmenuje také bez okolků dítě pravým jménem: »nejlepšího křesťana musíme zardousiti«. A aby talmud svým hlukobo vtiskl, že on myslí křesťany, praví na jiném místě: goj, který studuje zákon, jest hoden smrti.³⁴⁷ Neboť zákon jest mu jen tehdy dovolen, když se stane obřezáním židem. Každý však ví, že křesťané od počátku zákon Moj-

---

³³⁴ Tr. Ab. s. 27. 3.

³³⁵ Tamtéž 17. 1.

³³⁶ Seder hadd. 157; Tr. Baba m. 70. 2. Tos.

³³⁷ V tomto oddílu jest myšlen starý talmud.

³³⁸ Tr. Chull. 13. 2. a 2. 1. Tos. Tr. Aboda s. 1. 1. Tos.

³³⁹ Tr. Aboda 2. 1. a 6. 1.; 7. 2.

³⁴⁰ Tamtéž 50. 2.

³⁴¹ Tamtéž 17. 1.

³⁴² Tamtéž 27. 2.

³⁴³ Nahoře 1. c.

³⁴⁴ Tr. Schab. 104. 2.

³⁴⁵ Tr. Sanh. 105. 1.

³⁴⁶ K exod. 14. ed. Am. 7. 1. v ed. Ven. se praví »mezi kacíři«.

³⁴⁷ Tr. Sanh. 59. 1.

žíšův studovali. Namítá-li několik rabínů, že talmud³⁴⁸ také praví, že goj, studuje-li zákon, jest roven veleknězi, tak prohlašuje talmud³⁴⁹ sám, že tím rozumí se zákon 7 přikázání Noemových, nehledě k tomu, že odpory talmudu jen dokazují, že věřící podle talmudu smí dospěti cíle, jak mu napadne. Výslovně pak praví se opět v talmudu:³⁵⁰ »Křesťané jsou modláři; přece jest dovoleno, v jejich svátek, první den týdne, s nimi obchodovati.« Několik listů dále³⁵¹ zmiňuje se o křesťanských bohoslužbách, o kněžích jako »ostříhaných«, 10 svíčkách a kalichu a všechno se nazývá modlářstvím.

Dále³⁵² ptá se, může-li žid pohanům, mezi nimiž žije, pronajmouti domy a odpovídá: »ano, neboť oni nepřinesou svého bůžka do domu k trvalému pobytu, nýbrž toliko, když někdo umírá«, nebo »je-li³⁵³ někdo nemocen«, a výslovně se u toho praví: »všechny národy bez rozdílu jsou modláři.«³⁵⁴ Později rabíni nemyslí jinak. Raschi³⁵⁵ praví: Ten jest Nazarémem, který přijme bludy onoho č l o v ě k a , který předepsal, aby světili první den v týdnu. »Orel« Maimonides³⁵⁶ píše: »Křesťané, kteří bloudí za Kristem, ačkoli mají rozdílnost v učení, jsou všichni modláři a musíme s nimi, podle zvláštního prohlášení talmudu, zacházeti jako s modláři.« »Orel« praví tedy čestně, co skutečně stojí v talmudu. A jinde praví:³⁵⁷ »Edomitští (= křesťané) jsou modláři, první den v týdnu je u nich svátkem.« Proslulý Kimchi ví docela, proč speciálně křesťané v Německu patří k tomu nejhoršímu druhu pohanů, ke Kanaejským. »Obyvatelé Německa,« praví,³⁵⁸ jsou Kanaejští; neboť když Kanaejští utíkali před Josuou, odešli do země Allemania, která se nazývá »Německo«; »a nazývají se Němci Kanaejskými až podnes«. A jinde³⁵⁹ praví: »Křesťané jsou modláři, poněvadž padají před křížem.«

Dále jmenuje talmud³⁶⁰ Krista odpadlým židem. A »Orel« píše:³⁶¹ Jest přikázáno zrádce Israele a kacíře (Minim), jako Ježíše Nazaretského a jeho přívržence (některá vydání: jako Zadok a Baithos a jejich přívržence), rukou odpraviti a do jámy zkázy uvrhnout. Učení Ježíše z Nazaretu, praví také nový talmud,³⁶² jest kacířstvím; Jakob, jeho učeník, jest kacíř, praví se opět³⁶³ a jinde též v novém talmudu jsou nazývána evangelia knihami kacířů.³⁶⁴ Křesťané, učí Abarbanel, jsou kacíři, protože věří, že Bůh jest tělo a krev.³⁶⁵ Kdo říká, Bůh vzal na sebe tělo, jest kacířem též podle »Orla«.³⁶⁶ »Kacíři praví,«

---

³⁴⁸ Tamtéž.

³⁴⁹ Tr. Aboda s. 3. 1. Tos.

³⁵⁰ Tr. Aboda s. 2. 1.

³⁵¹ Tamtéž 14. 2.

³⁵² Tr. Aboda s. 21. 1.

³⁵³ Tamtéž 83. 4.

³⁵⁴ Tamtéž 26. 2.

³⁵⁵ K trakt. Aboda s. 6. 1.

³⁵⁶ K tr. Aboda s. 78. 3. Amst.

³⁵⁷ Jad Ch. hilch. abod. s. 9. 3. ed Ven. 1550.

³⁵⁸ K 1. 20.

³⁵⁹ K Jes. 2. 18. 20.

³⁶⁰ Tr. Gittin 57. 1.

³⁶¹ Jadch. hilch. ab. s. I. cp. 10. n. 1. f, 40, 1.

³⁶² Tr. Aboda s. 17. 1.

³⁶³ Tamtéž 27. 2.

³⁶⁴ Tr. Schab. 116. 1.

³⁶⁵ Mark hamnisch. 110. 3. k Dt. 32, 21.

³⁶⁶ Hagg. Maim. Meir Hilch. Seschufa c. 3.

píše starý Nizzachon str. 47, že Num, 17, 8 (čeho jsme zatím užili), týká se Charjy (stercus), to jest — jak to tam výslovně stojí — týká se Marie, která byla pannou, protože porodila Ježíše; ať pukne její duch. A str. 70, učí totéž. Kniha Jer. 31, 31: »Zde říkají kacíři, prorok, že to předpověděl o Ježíšovi, který jim zařídil hanebný křest místo obřezání a první den v týdnu místo Sabbathu.« R. Lippmannu Nizzachon praví (76): »Třetí druh kacířů učí, že Bůh má tělo a postavu.« Tak také mnoho rabínů. Má-li žid moc, praví jeden židovský zákoník,³⁶⁷ má kacíře veřejně usmrtiti, jinak pod záminkou; násilnou rukou, praví talmud,³⁶⁸ smíme je zabít. Mluví-li talmud o nejohavnějších hříších jako vraždě, smilství, päderastii a bestialitě, předhazuje je a to všeobecně nepopíratelně také křesťanům:³⁶⁹ to souhlasí ovšem s talmudským rozsudkem, že jsou křesťané prostě bezbožníky.

X. Exkomunikace.

Její příčiny. — Oba stupně klatby. — Znění velké klatby.

Zákon talmudského žida jsme poznali. Poněvadž jest na vůli každé společnosti, zvláště náboženské, v zájmu jejího udržení, vyloučiti neposlušné členy, kteří nechtějí zákonu sloužiti, má také konservativní židovstvo talmudu a rabínů svojí klatbu. Právě v těchto dnech, kdy nemůže se dosti namluviti liberální a židovský tisk o exkomunikaci církve katolické, stojí za to poznati druhy židovské církevní klatby v jejich hlavních rysech.

Mezi příčinami,³⁷⁰ pro něž upadneme do klatby, zasluhují zmínky tyto. Proklet bude, kdo si neváží rabína, a kdyby to bylo i po jeho (rabínově) smrti; proklet bude, kdo si neváží slov rabínů a zákona; proklet bude, kdo zdržuje jiné od zachování zákonů; proklet bude, kdo své pole nežidovi prodá; rovněž ten, kdo před nežidovským soudem svědčí proti svému souvěrci atd.

Kletba má však tři stupně; ten třetí mezitím přišel již dlouho z užívání a proto popisujeme ony dva první, jež se nazývají Niddui a Cherem.

Nejnižší stupeň Niddui³⁷¹ způsobí, že daný do klatby musí žít odděleně od jiných, že se musí vzdalovati od jiných na čtyři lokte, s výjimkou ženy, dětí a domácích příslušníků a nesmí se po dobu klatby stříhati a mýti.

Deset mužů tvoří, jak bylo dříve řečeno svatou obec; sejde-li se jich jen devět, nesmí ten proklatý být desátým; přijde-li do shromáždění svatě desítky, musí seděti odděleně ve vzdálenosti 4 loktů. Zemře-li v klatbě, položí soudce kámen na jeho rakev, aby naznačil, že byl zemřelý hoden ukamenování, protože nečinil pokání a byl vyobcován. Proto netruchlíme po něm, a nezúčastníme se pohřbu, ani jeho vlastní rodiče. Tuto klatbu, která může býti podle okolností zostřena, může docela privátní osoba vysloviti. Trvá

³⁶⁷ Arba tur. Jore deah 4. 158. f. 35. 4, a Chosch. ham. 138, 1. 2.

³⁶⁸ Tr. Aboda s. 4. 2. Tos.

³⁶⁹ Srov. Aboda s. 25. 26. 1; A. s. T. Jerus. 40. 3, Tos. K Abod. s. 2. 1. initio; 14. 2. med.; 21. 1. fin. 81. 4. med.; 83. 2. fin. Raschi k Aboda s. 15. 2. a A.

³⁷⁰ Schulch. a. J. d. § 334.; sr. Choschen ham. § 28.; Talm. Tr. Baba k. 113. 2.

³⁷¹ J. deah.; Choschen ham. § 11.; Jad chos. hilch. talm. tora c. 6. 7.; Reschith chokhma c. 7.

30 dní a prodlouží se v případě nepolepšení na 60 a dále na 90 dní; nejeví-li se ani potom obrat, pak nastává veliká klatba, jménem Cherem.

Zatím co dovoluje Niddui ještě pobyt do klatby daného s jinými ve vzdálenosti 4 loktů, zapovídá Cherem každou společnost. Do klatby daný nesmí se s jinými učit, ani vyučovat; nesmí s nikým jíst a pít; nikdo mu nesmí sloužit, nebo se dáti obsluhovat; jenom jídlo můžeme mu prodati, aby neumřel. Cherem se vysloví nejméně deseti osobami. Věc se započne velikými oslavami: rozsvítí se vosková světla, troubí se na plechové nástroje, a strašně se zlořečí hříšníkovi; je-li jednání u konce, zhasnou se světla, aby se naznačilo, že zločinec jest zbaven světla nebeského. Forma klatby Cheremu³⁷² zní takto: »Podle rozsudku Pána Pánů budiž v klatbě N. syn N. v obojích stolicích, v dolní a vyšší, v klatbě vyšších svatých a v klatbě Serophimově a Ophaninově a konečně v klatbě velikých a malých obcí. Ať na něho přijdou veliké těžkosti, veliké a těžké nemoci. Dům jeho jest obydlím draka. Necht' se jeho souhvězdí v mracích zatmí; ať je vůči němu hněvivým, ukrutným a zlostným. Jeho mrtvola budiž předhozena divým zvířatům a hadům. Ať se radují nad ním jeho nepřátelé a protivníci. Zlato jeho a stříbro dá se jiným a jeho synové necht' jsou v moci jeho nepřátel. Jeho potomci budou se děsiti jeho dnů. On bude zlořečen ústy Addirirona a Achtarilla, ústy Sandalphona a Hadraniela, ústy Ausisiela a Patschiela, ústy Seraphiela a Sagausaela, ústy Michaela a Gabriela, ústy Raphaela a Mescharetiela. Budiž proklet ústy Zaphzavifa a ústy Hafhavifa, který jest veliký Bůh a ústy 70 jmen třikrát velkého krále, konečně ústy Zortacka, velkého kancléře. Necht' je pozřen jako Korah a jeho tlupa. Jeho duše necht' z něho vyjde se strachem a bází. Spílání Boha necht' ho usmrtí. Ať jest zardousen, jako Achitophel. Jako vyrážka Gehaiova budiž jeho vyrážka. Necht' upadne a více nevstane. Nesmí se pohrbíti na hřbitově Israele. Jeho žena bude dána druhým a v jeho smrti necht' se jiní nad ní sklánějí. V této klatbě budiž N., syn N. a to budiž jeho údělem. Nade mnou pak a nad celým Israelem necht' Pán rozprostře mír a své požehnání. Amen.«

4. kniha. Naše století.

Moderní žid.

Příklady, jak se zachovává učení talmudu. — Život, masakr ve Vilně, rituální vražda v 19. století. — Majetek: lichvaření, Elsas a jiné země, rumunská otázka. — Žena: příklad z Vídně. — Světová vláda: tisk, svobodné zednářství, revoluce.

Proslulý Gerson nazýval talmud velikou pouští, v které pod několika málo dobrými bylinami bydlí všelijaká divá a nestvůrná zvířata. My jsme procestovali nyní tuto poušť plnou bestíí. Naše století jest stoletím pokroku. Pochoval pokrok bestiální povahu talmudského žida? Mnoho židů, jako Bail, Cremieux a j. mluvili o židovské ideji. Philantropie, čistá láska k lidem, humanita, znělo to, jest ta židovská idea.

---

³⁷² Srov. Buxtorf, Lex. chald. talm. et rabb. (cherem).

Generál Ségur vypravuje ve svém spise o té veliké armádě v roce 1812, že 20.000 Francouzů, mezi nimi 300 důstojníků a 7 generálů, nemocni, poranění, vysílení zůstali ve Vilně. Litevští, které jsme opustili a dříve v neštěstí uvrhli, tak vypravuje on, přijali některé z nich a pečovali o ně, ale židi, které jsme chránili, odmítli ty ostatní.

Oni učinili i více: divadlo tolika neštěstí a bolesti vzbudilo jejich hrabivost. Kdyby se jejich bohaprázdná chtivost tím byla spokojila, že prodávali svoji slabou pomoc za zlato, považovaly by to dějiny snad pod jejich ctí, své stránky tímto ohavným záznamem poskvrniti; že však oni tyto nešťastné nemocné a raněné zdánlivě z pohostinství vlákali do svých domů, aby je vydrancovali a že potom při pohledu na Rusy tyto ubohé umírající zcela nahé ze dveří a oken vyhodili, aby tito ukrutně zhynuli zimou a sněhem, že tito prodajní padouši mimo to v očích Rusů z toho chtěli si zásluhu získati, že trápili tyto oběti, takovéto hrozné zločiny musíme nynějšímu a příštímu věku udati.³⁷³

Tak mluví francouzský generál, který zažil tento příběh a musíme doznati, že jeho svědectví poněkud odporuje tvrzení takových židů jako Bail a Cremieux, které překypují filantropií, čistou láskou k lidem a humanitě judaismu.

Abych se ihned zde s kapitolou »vražda« vypořádal, podám krátkou zprávu o smrti kapucínského pátera Tomáše v Damašku r. 1840. Jako mnohé jiné byl tento zločin již jmenovaným rabínem Fabiem z Lyonu docela jesuitům přičten.

Achille Laurent podává obšírné vylíčení. Druhý svazek jeho díla obsahuje akty o vraždě pátera Tomáše, případ Ibrahima Amaraha, rovněž případ Achmeda-Arbcha, Turkai Bassana a veliký počet pamětihodných papírů.

Tato válečná leť rabínská není ostatně nic nového, jest velikou zchytralostí židovskou, stále jesuity místo sebe jmenovati a svěsti na ně své zločiny. Mluví se ještě o jezuitské vynalézavosti, o jezuitské kasuistice atd., jako by stávalo ještě horších, prohnáních moralistů, všemi mastmi mazaných kasuistů a ještě nesvědomitějších překrucovatelů než jsou talmudisti a rabínové. Židovský nikoli jezuitský má se říci, máme-li věc správně nazvati a pravdy se držeti. V této knize máme pro toto dvacet důkazů a v tomto rabínském dovedném kousku poznáváme tutéž vychytralost, která byla příčinou, že Josef svůj pohár skryl v kapse Benjaminově.

Laurent dal ve své knize,³⁷⁴ která podivuhodně skoro zmizela, — toto zmizení nazývá fama tajemství — z aktů, uložených u ministerstva zahraničí v Paříži, doslovně celý proces otisknouti. »Páter Tomáš«, píše dále, »byl zároveň lékařem. Pátého února 1840 byl viděn, když se ubíral se svým sluhou do židovské čtvrti; šestého měl obědvati u lékaře pašova. Nepřišel a klášter již po něm marně pátral. Francouzský konsul uchopil se této věci a vypátral především, že holič židovské čtvrti byl povolán za tmavé noci k židovskému kupci Harari. Dále se vyšetřilo, že tam nalezl pátera Tomáše na zemi svázaného a byl vyzván, aby ho usmrtil; on se zprvu zpěchoval, nechal se však strhnouti, hrozbami donucen, že se při vraždě účastnil. Harari zasadil první ránu, jiný druhou, jichž následkem byla smrt; pak bylo maso s kostí obráno, kosti rozbity a vhozeny do stoky; tam se našly s kusem čelisti a vousem, kusem kůže s hlavy, který měl znamení tonsury, s čepičkou páterovou červeně ovroubenou, známou každému v Damašku. Také sluhu odpravili, aby nebylo žalobce. Ze zatknutých přiznalo se 7 obchodníků k zločinu a vypovídali, že

³⁷³ Histoire de Napoléon et de la Grande-Armée pendant l'année 1812, livre XVII. chap. III. p. 264. f. (Bruxelles 1825).

³⁷⁴ Relation historique des Affaires de Syrie. 2 svazky. Paříž 1846.

nadrabín několik dní před tím prohlásil, že se má zaopatřiti křesťanská krev pro blízké svátky velikonoční. Při tom jest důležité podotknouti, že obžalovaní byli drženi v samovazbě, že zvláště byli vyslýcháni a v nejmenších podrobnostech se shodovali. Israelité celého světa se hnuli, aby trest smrti byl zrušen a bylo dosaženo osvobození. Stěžovali si trpce na obvinění, že by dnes ještě mohl stávati kult, který by žádal lidské krve. Avšak, považovali-li ty židovské bratry v Damašku za nevinné, proč nedokázali jejich nevinu? Proč pak nabízeli všem členům francouzského a rakouského konsulátu spousty peněz a drahocenné dary? Kdo má pravdu, nepotřebuje podpláceti. — Kancléři franc. konsula nabízeli židé 200.000 piastrů, jednomu advokátovi 500.000 atd. Protože bylo všechno marným, cestoval Cremieux s velkým doprovodem do Orientu a od Anglie podporován, dosáhl od Mohameda Aliho tento ferman: Ze žádosti Cremieuxa a delegátů všech evropských vyznavačů mosaismu jsme seznali, že si přejí osvobození zajatých; a proto, že by bylo nevhodným, žádost tak četného obyvatelstva (Evropy) nevyplniti, nařizujeme propuštění zajatých. Tento ferman nemluví o dodatečně prokázané nevině, nýbrž o vůli suveréna na základě proseb četného obyvatelstva Evropy a to proseb o propuštění, nikoli o projevení nevinu. Proč netrval Cremieux na revisi procesu, aby se ukázala nevinost před celým světem? Celý Orient jest o vině židů přesvědčen; ale násilí a zlato židů jsou mocnými.

O Laurentově knize se židovský tisk dosud nezmínil. — O potřebě křesťanské krve ve staré době se mnoho napsalo a mnoho nalhalo; historicky jsou zde rozličné akty, k čemuž se suo loco vrátíme.

V dřívějších stoletích psalo se mnoho o užívání křesťanské krve při rituálních obřadech. Dějinně dokázaných příkladů jest zde takové množství, že jen absolutní nevědomost může omluviti pochybnosti. Pawlikowski a mnozí jiní jakož i církevní annály uvádějí příklady ze všech století. Často dovedou se židé soudnímu rozsudku vyhnouti; avšak co to znamená, když známe, co zmůže korupce. Co jsme nezažili v tomto ohledu v procese pátera Tomáše!

Jeden proces v Petrohradě o zabití dítěte vojína ukázal 1831 mezi jiným toto: a) dva soudci považovali vraždu provedenou hebrejci k jejich pověrečným účelům za dokázanou; b) jeden soudce označuje hebrejce za úplně usvědčené, chce však zmírnění trestu, protože hebrejci vykonali čin v domnění, že slouží Bohu; c) jeden soudce považuje obžalované za usvědčené, chce však také zmírnění trestu; d) pátý jest v uvážení odhalených okolností přesvědčen, že jsou mezi hebrejci pobloudilci, kteří mohou i dnes spáchat takové zločiny, soudí však, že důkaz v tomto případě není proveden, mezitím co vrchní prokurátor přisvědčuje oněm dvěma prvním.³⁷⁵ Jest zločinem, bez přísných důkazů vysloviti třeba jen podezření, a my stojíme pevně na tom, »vzdor velice značnému počtu mužů, žen a dětí, kteří v jistých velikých městech Evropy na vždy se ztrácejí k největší hrůze jejich okolí, aniž by stopy po sobě zanechali.«³⁷⁶

Aniž bych chtěl mluvit o onom pověstném případě Tisza-Eszlar a před nedávnem provedeném pouštění žilou ve Vratislavi a několika krvavých činech, jež byly v tomto

---

³⁷⁵ Anklagen der Juden in Russland wegen Kindermordes atd.; Lipsko 1846. Stobbe podává zprávu, že byli propuštěni. Říšská rada rozhodla totiž, že nejsou »positivně usvědčeni«. Stobbe musil spíše říci všechno, poněvadž v předmluvě děkuje za pomoc židovskému semináři ve Vratislavě.

³⁷⁶ Des Mousseaux Le Juif p. 186. Paříž 1869.

roce (1889) hlášeny z Uher:³⁷⁷ proces v Damašku a přiznání velkého množství židů, kteří upřímně ke křesťanství přestoupili, oni všichni potvrzují, jak velice zbožný žid a zvláště rabín jest blázen po křesťanské krvi, která jim okrašluje jejich velikonoční p ř i j í m á - n í .

Nejlepší rada, kterou tedy můžeme dáti, nikdy sám nejít mezi židy; vzpomeňme si, co jsme řekli v jednom předešlém oddílu o životě židů.

Že ostatně existuje mezi dnešními židy zbožňování vrahů a sebevrahů, což jest cizím křesťanským zásadám, ukazuje: »Das jüdische Volksblatt« v Lipsku, jež 1855 oslavuje dvanáct subjektů jako »židovské« mučedníky, »že oni 12 vormských radních, kteří chtěli něco podniknouti proti židům, nožem z cesty odklidili, a pak v zoufalství o svůj osud po této vraždě sami si život vzali«.

Nejvíce žalob v tomto století týká se majetku. Žid Bail doznává 1816:³⁷⁸ »Mezi 12 krádežemi nebo podvody, které byly souzeny v Lipsku, bylo spácháno 11 židy.« Bail chce tímto přiznáním doporučiti emancipaci; neboť dodává: Francie dala židům svobodu a tam jest žid poctivým člověkem. Ale Cerfberr³⁷⁹ podotýká však: »Statistika obsahuje lehce pravdu. Odsouzení vydalo ve Francii míru dvojitou, vrchovatou u židů.«

Israelští zločinci nejsou rolníky, ocitnuvšími se neúrodou v neštěstí, nejsou rovněž nešťastnými dělníky, které přinutí obchodní krize k nucené půjčce v nejbližším pekařském krámě, nejsou také bojovnými lidmi, které zákon trestá ranami a údery; jsou-li mezi nimi někteří z těchto posledních, kteří na př. užili násilí při provinění proti mravnosti, jest jejich počet malý, jejich vášně mnohdy ani tam nedosahují. Musíme říci, že nejsou právě často vrahy; neboť vyžaduje to trochu odvahy spáchati takový zločin, dáváme-li při tom svůj život v sázku.

Co padá na váhu u dokázaných židům zločinů, jest, že se vykazovaly mnohem hlubší podlostí, poněvadž byly výsledkem předchozího zralého uvážení: podvodné bankroty, lichva, penězokazectví, všechny druhy lstivosti a podvodu mají tuto značku. Zároveň musíme povážiti, že jejich chytrost, jejich tak zvané duševní výhrady, které činí každou přísahu ilusorní, jejich celá povaha činí, že největší část těchto zločinců unikne ramenu spravedlnosti, takže ti, co jsou pod zámekem, jistě jsou méně trestuhodnými.

O Alsasu podává zprávu Cerfberr:³⁸⁰ »Lichvou dostali židé hravě půl Alsaska do rukou; to jest to největší soužení naší doby. Malý majetek jest pohlcen touto rakovinou, která rozhlašuje všechno. Bylo by třeba celé knihy k popsání hanebných a perfidních prostředků, jimiž židé půdu a všechno na sebe strhují; oni provádějí na venku lichvaření tak nestydatě jako beztrestně a jsou to především rolníci, kteří sténají následkem těchto zločinů. Také v Německu není lépe; německý žid jest pyšný a mstivý³⁸¹ a neztratil nic z chyb svých otců.« A osvícené jméno, které německý národ vyzdobil vavřínem, není ma-

³⁷⁷ Zvláště oné mladé Anežky Markusovy, kterou dva židé, když jí byli nejdříve krev odebrali, znásilnili a pak ji jako mrtvou ležeti nechali; tento zvířecí čin volá již tři roky po pomstě.

³⁷⁸ Les Juifs au 10. siècle p. 24. Paris 1816.

³⁷⁹ Jinde p. 2. 3. 39.

³⁸⁰ Jinde p. 39.

³⁸¹ Svou výchovou k nenávisti k národům určen, píše Delamare, Traité de la police 1. 279, jest žid pln pomsty; je však trpěliv, čeká, více než kdo jiný, až uhasil nenávist úskoky a hanebnými lžemi; před několika lety promluvil žid A. v Münsteru ke křesťanu mezi čtyřma očima: »Křesťanské náboženství jest nobl, protože poroučí i nepřátele milovati; ale židovské jest praktičtější, že dovoluje, abych vám, třeba po letech, ze zadu ublížil, že jste mně dnes šlápl na nohu.«

lou autoritou v naší otázce: Pan z Bismarcik-Schönhausen mluvil s nevolí na pruském zemském sněmu 1847 slova: »Znám kraj, kde jest na venkově mnoho židovského obyvatelstva, kde jsou sedláci, kteří nejsou vlastníky ničeho na jejich celém pozemku; od postele do lopatky ke kamnům patří celý mobilář židům; dobytek ve stáji patří židu a žid prodává sedlákovu zrna na chléb, k setí a ke krmení po měřicích.«³⁸² Ministerstvo spravedlnosti předložilo témuž zemskému sněmu tuto statistiku: Podle tab. 37, byl 1839 v celku každý 135. obyvatel proviněným a z těchto byl každý 135. křesťan a 84. žid; 1834 byl každý 166. provinilcem a z těchto 162. křesťan, 82. žid. Největší část židovských zločinů směřovala proti majetku a to ze zjištěnosti a ziskuchtivosti.³⁸³

»Nejsoudnější muži,« píše Meinhold, »shodují se v tom, že nejlepší, co se týče půdy, pruská provincie, zadní Pomořany, jest zadlužena hlavně následkem židovského tlaku a lichvy. Zde se to hemží židy a čím vzdělanější, tím jsou často nebezpečnějšími. Nespokojí se 10, 12 procenty, nýbrž mohl bych příklady uvést, kdy se jim při úplné jistotě zástavy 100 procent i více musí upsati, jen aby vypomohli okamžité nouzi. Všechno dělá, podniká, provádí žid; služby, čeledíny, statky, docela manželky nabízí a dodává. Mnohdy, zvláště krátce před trhem, na vlnu běhá žid v hejnech s ručním vozíkem (tak zv. Desmerne), v němž podle výroku jeho souvěrců bylo nalito olova, aby mohl sedláka ošáliti. V městě S. sotva s 12.000 obyvateli, jest skoro každý z četných židů bankéřem a zabývá se, zvláště u bohatých sedláků, výnosným obchodem státními papíry. V jiném městě zatlačili židé všechny křesťanské obchodníky až na jednoho, a ten jde jistě svému úpadku vstříc.³⁸⁴ »Mezi průmyslníky ve Vídni,« píše Herm. Kuhn, »tvoří podle kriminalistiky židé největší díl, který stihne spravedlnost, ačkoliv jde o nich hlas, že mají největší obratnosti jí uniknouti. Díky židovskému tisku, který křesťanské zásady napadá, není důvěry ani poctivosti v obchodech. Veliký židovský časopis »Presse« má zásadu: Stejné právo pro všechny; avšak stejné právo dáti lidem, kteří zapírají všechny zákony mravnosti, křesťanské morálky, znamená stvořiti upíra pro ty, které zdržuje křesťanský zákon od podvodu a krádeže.«³⁸⁵ Lékárník, který ve válce 1866 ošidil padělanými léky celou pruskou armádu, tento zločinec, který chtěl učiniti bez pomoci naše ubohé raněné, byl německý žid. A co jest v pravdě v tom velice rozkřičeném obchodu mezi židy a Rumuny? Profesor Desjardins obíral se touto otázkou ve zvláštním spisu a dostává se k tomuto výsledku: »Každému nestrannému, kdo moji brožuru čte pozorně, dostane se důkazu, že v Rumunsku teprve před několika lety se zařídilo přes 400.000 židů (1828 jich bylo 25.000, 1844 již 55.000, 1854 ale 160.000, 1868 podle samého Cremieuxa 400.000, podle D. více a podle rumunského komorního soudu přes 500.000) a většinou chtějí podle rodu, zvyků, mravů, ducha a řeči zůstat v zemi cizími; ti, co nejvíce a všemi prostředky vykořisťují zemi; oni se přičiňují obházet zemské zákony a vyhnouti se povinností občanským; oni jsou nevědomci, pověřčiví, lakomí, lháři, lichváři, darebáky a hroznými zamazanci, takže máme obavu o veřejné zdraví. Nemá však podílu na zaříze-

³⁸² »Allg. Preuss. Zeitung« No. 169., 20. VI. 1847.

³⁸³ »Allg. Preuss. Zeitung« 19. června 1847.

³⁸⁴ Sidonia von Bork, 3, 211. Leipzig 1848.

³⁸⁵ Le Monde 17. list. 1866. Úplná zpráva o panství židovském v Rakousku vyžaduje celého foliantu. Mnoho zajímavého materiálu podávají poslední ročníky Wiesingerovy církevní noviny (»Kirchen-Zeitung«).

ních vládních religiesní motiv.«³⁸⁶ Rumunská komorní zpráva, kterou uvádí tentýž židovský list, vyslovuje se rovněž tak. »Invasé židů v Rumunsku,« praví komora, »nabyla v posledních letech mohutných poměrů, že jest obyvatelstvo země tím zděšeno. Toto obyvatelstvo vidí se zaplaveno nepřátelsky smýšlející zvláštní rasou, která domorodým jest cizí a jejím interesům naproti. Toto tiché dobytí naší země vyvolala v ekonomii státu veliké, denně rostoucí poruchy, a těchto vetřelců jest již přes 500.000. Jejich původ, **jejich morálka**, jejich tvrdošíjně izolování se oddaluje je od Rumunů. Zařídili si monopol, který zničil obchod a malý průmysl. Kapitály, jež jinak v rumunských rukách nesly ovoce, jsou národu odňaty. Bez nejmenšího ostychu oddali se židé lichvaření, čímž tisíce bohatých rodin vyrabovali a uvrhli v bídu. Lichva a monopolisování kapitálů přivodily peněžní krizi, jež tísní zemi již tolik let. Sama bída národa jest využitkována nesčíslnými prostředky nenasytné židovské zřetelnosti; neboť nouze vynáší těm, kteří jsou tak ukrutní, že ji využívají. Žid zmonopolisoval peníze, totéž učinil s jídlem a pitím, a to mělo strašné následky za času všeobecné nouze a nejvíce trpěla pracující třída touto hrabivostí, jež užívala tisíců padělků a tisíců míchanic ke škodě veřejného zdraví. 2000 roků charakterisuje se žid dějinně duchem nejostřejších výsadních práv. Donuceni, poddali se židé na oko autoritě nežidovského státu, aniž by se stali podstatnou jeho částí. Oni nemohou z jejich duše vyhostiti ideu židovského státu. Proto se nestane žid nikdy Polákem, nikdy Francouzem, nikdy Angličanem, on zůstává věčně židem jako jeho praotci biblického času. Oni nemohou míti s křesťanskými národy společenství, neboť jsou v e v š e m jejich opakem. Ve velkém jako v malém jsou všude zárodkem zkázy a zhouby, neboť jejich tendencí jest postaviti se na zříceninách jiných. Vděčnosti k národům, kteří je pohostinně přijali, neznají, neboť oni je považují za usurpátory (násilné uchvatitele.³⁸⁷) Proto užívají všech prostředků, aby dosáhli moci nad celým světem, myslíce, že mají k tomu právo podle starého zákona. Židé nemohou se dovolávati tolerance tím méně, protože jejich náboženství jest potlačením všech ostatních; neboť židovství odsuzuje k nenávisti a k věčnému pronásledování ty, kteří k němu nepatří; udržuje věčnou válku proti vzneseným mravním ideám, jež tvoří základ naší občanské společnosti.«³⁸⁸ Jsme daleko toho, schvalovat nespravedlnost i vůči trestuhodným židům; říkáme s papeži: usvědčte žida, kde spáchal zločin, žádejte zpět, co vám vzal; jest nedovoleno, vzíti mu, co mu právem patří, trestati ho nad výměru nebo docela jeho život, nevzal-li sám někomu života, prostřednictvím soudce připravit na šibenici. Ptáme se však: co zavinilo rozhořčení Rumunů, co jiného než lichva, podvodnost židů? Jmenované židovské listy popíraly i to; talmud praví: aby byl pokoj, můžeme lháti a žid Bédarride napsal 1861: Israel nelichvaří, p o - n ě v a d ě l i c h v a ř i t i n e m ů ž e ³⁸⁹ — přirozeně, nepodvádí a nekrade i podle talmudu, protože může od nežida vždy vzíti to, co jeho (židovo) jest.

³⁸⁶ Archives isr. p. 197, 1868.

³⁸⁷ Řím jest naším rájem, říkali židé ve středověku. Pius IX. dovolil židům, aby se v Římě i mimo ghetto usadili. Žid Mires tenkrát: Vděčností jsou židé zavázáni papežům, zavázáni Piu IX. S největší drzostí křičel pak židovský list Arch. isr. 1. VI. 1867 do světa: »Vděčnost! Nepronásledovali nás papežové? Neexistuje ghetto ještě dnes?« Ptáme se s celým křesťanstvím: Kteří papežové? A ghetto existuje ještě dnes, protože židé sami nechtějí mimo ně bydleti; srovnej Question juive p. 18. Paris 1866. Že se vystavěly vůbec židovské čtvrti (ghetto), praví Renan, bylo nutností ze zásad talmudismu; srov. Arch. isr. 16. června 1868.

³⁸⁸ Arch. isr. p. 410. atd. 1868.

³⁸⁹ Les Juifs 2. éd. p. 430. Paris 1861.

»Židi«, praví i advokát Hallez, »zachovali si jejich nacionální mravy, nepoškozené mravy, jež jsou docela neslučitelnými s životními podmínkami naší společnosti.«³⁹⁰ Židi, tak psaly hist. pol. listy 1848, jsou kazateli smilstva a revoluce. Kapitola »Smilstvo« pokud se týče tak zvaných vzdělaných židů, spracoval pamětihodně J. Gross-Hoffinger. On líčí bohaté židovské bankéře, spekulanty bursovní atd. z Vídně, jak oni pořádají zřejmou honbu na hezká děvčata. »Jejich vlastní ženy,« praví Hoffinger, »jsou jim příliš dobré, než aby je obětovali chlípnosti. Oni je chrání a nezamýšlejí jejich svedení a zneuctění a hledají proto mezi národy, které se zdají býti určeny jejich pacholky, ty nejčistší a nedotknuté panenky. A když se nasytila nevinností celá ta židovská aristokracie, teprve pak přenechávají své ubohé oběti chudému křesťanství, a ty upadnou do propastí nejsprostší prostituce. Šlechta má ještě kromě neřestí také zbytky zděděných ctností, jest dobročinná a zachovává obětem své rozkoše zbytky lepších citů; ale žid odhazuje svou obět a šlape ji nohama.«³⁹¹ »Ty chudší třídy židovské však,« praví se jinde, »vynikají v provozování kuplířství,« tak v Hamburku. Nejoplzlejší knihy, mědirytiny atd. prodávají zde židé; jeden z těchto nejprohnanějších uličníků prý se dal za špehouna policii, že mu tento prodej dovolila.«³⁹² Jak velice na některých místech jsou oddány prostituci nižší třídy Judovy, bylo před tímto příležitostně uvedeno.

A o revoluci, na její protěžování židy 1848 se ještě pamatujeme, prohlásil žid Disraeli:³⁹³ »Mohutná revoluce, která se v Německu připravuje, vyvinuje se vlivem židů,« Rougeyron činí 1861 tutéž důkladně doloženou poznámku: »Jsou v Německu revoluční živly,« píše, »ty jsou strašné, a k těm patří především židovstvo s jeho publicisty, filosofy, básníky, řečníky, bankéři; ono je revoluční docela; ono vytvoří den, který bude strašným pro Německo, ale přijde pravděpodobně jiný den, který bude strašný pro ně.« Toussenel píše ve svém díle:³⁹⁴ »Finanční feudalismus, aby oznámil lidem nominální vlády svou vůli, založil oficiální journal: Journal des Débats. Jest žurnálem vysoké banky, pánů z Israele v třídě Bergère a Laffitte, nikoli zámku residenčního. Odvážil se vytisknouti, že každé ministerstvo má platiti Journallu des Débats ohromnou válečnou kontribuci. A skutečně, byli ministři velcí, jako Villéle, kteří se chtěli sprostiti obtížného protektorátu tohoto listu. Ale Villéle byl svržen koalicí, ve které Débats hrály velkou roli; ministerstvo Martignac bylo přinuceno listu Débats nedoplatky Villéleovy za tři léta doplatiti. Thiers se pokusil vzbouřiti se proti despotismu; avšak mocný článek smetl smělce k zemi, že prosil o odpuštění a mír uzavřel s pokladníkem listu; politování tohoto činu bylo přijato.

Quizot a Duchatel provedli nejmenší rozkazy listu Débats; možné se vykoná, nemožné se slíbí. Montalivet byl více než servilní. Débats ovládali ministerstvo vnitra; Montalivet naplnil veřejná místa písaři Débats, Montalivet naučil veřejné mínění, Débats jako orgán dvorní považovati, jeho redaktoři figurovali pode jménem vychovatelů královských princů. A tento list chrání dvůr, dokud se dvůr podrobuje nárokům mocných pánů z tříd Bergère a Liffitte; jinak ne, a jeho oddanost k dynastii dále nesahá. Již mnohé dynastie pochoval tento list za svého života. List Journal des Débats jest uznán v Evropě za skoro

---

³⁹⁰ Des Juifs p. 262. Paris 1845.

³⁹¹ Osudy žen str. 40. Lipsko 1847.

³⁹² Odhalená tajemství prostituce v Hamburku. Str. 84. Lipsko 1847.

³⁹³ Coningsby p. 183. London 1844.

³⁹⁴ De l'Antechrist p. 28. Paris 1861. — Les Juifs roi de l'époque sv. 2., str. 6. atd. Paris 1847.

oficiální. Může si dovoliti cara ruského tahati za nos. Není korunovace v Rakousku, není jí v Anglii bez mimořádného vyslance listu Débats. Jděte do veřejné knihovny, do Collège de France, do Sorbonny, potkáte redaktora listu Débats; kasační dvůr, státní rada, vyslanectví, veřejné vyučování, všechno jest ressortem tohoto listu. Pan z Broglie nařídil, aby byly konsuláty rezervovány čekatelům školy »Ecole des Consuls«. Ale toto nařízení nemělo nikdy platnosti; skutečnou školou, jedinou školou konsulů jest Journal des Débats. Tento list má konsuly v Bagdadu, v Alexandrii, v Jerusalemě, v Janově atd. A nesmíme při tom zapomenouti vyslance v Cařihradě.«

Po tomto všem řečeném, můžeme porozuměti, jak důstojně jest representována Francie v cizině! Kdo bude ještě žasnouti, že Francie v očích světa stala se velmocí druhého řádu a ještě stále dále se menší.

Tento zájezd do dějin neztratil nic na zajímavosti, ale jaká pak cesta se neurazila od Toussenela k Drumontovi.

Snad pochopíme nyní toto slovo Disraeliho: »Svět jest řízen docela jinými lidmi« praví anglický ministr,³⁹⁵ než myslí ti, kteří nevidí za kulisy. Ruská diplomacie, plná tajností, před kterou bledne celá Evropa, kdo ji organizuje a vede? — Židi. Ve Španělsku, v Paříži a jinde je tomu také tak. — »Nová messiášská říše« praví³⁹⁶ k dalšímu objasnění Cremieux jako president od roku 1860 celou zeměkouli obepínající Alliance israélite, »nový Jerusalemský musí povstati na místě císařů a papežů, neboť praví talmud, všechny národy země a co je na ní, patří Israeli. 1866 zemřel v Bruselu žid Bérend, volný myslitel, Nadrabín z Belgie, Astrac, při pohřbu řekl světu srozumitelné slovo: »Bérend mohl být volnomyšlenkářem a zůstat židem. Proto mohla vrchnost bez obtíží u jeho hrobu jako u hrobu bratra, přítele, souvěrce státi: Israelité, volní zednáři, volnomyšlenkáři oplakávají ho rovnoměrně.«³⁹⁷ Tím nás poučuje Israel sám, a že Cremieux jest velmistrem franc. lože a zároveň presidentem Alliance israélite, víme dávno. Odkud tato svornost mezi Judou a loží? Odpovídáme opačně se tázající: odkud ty vavříňové věnce, které uvíjel Juda za starého času arianismu a dnešní doby, jako na př. v Archives israélites pag. 463 (1867) Voltairovi, Volneyovi, Garibaldi? Právě křesťanství a křesťanský stát nenávidí oba stejně.

Rovnost všech lidí, stejné právo pro všechny, tak zní ta krásná zásada; pročez rozdělení a proto nejdříve zabavení majetku, svržení brzdících mocností ve státě a církvi pomocí revoluce; co následuje, jest rozdělení kořisti mezi loupežníky, při čemž ti vyplenění vyjdou na prázdno. Potom bude Cremieuxův, presidenta oné Alliance, nový Jerusalemský na místě trůnů císařů a papežů státi. Ubohá lože, která chce panovati a stala se prostředkem, obnoviti panování Judy! Při příležitosti jedné brožury uveřejnily ony hist. polit. listy³⁹⁸ vzdechy jednoho muže o moci Judově v loži; pohlédl za kulisy a byl pohněván. »Moc, které nabyl Juda volným zednářstvím, stojí v zenitě; ona jest stejně mohutná proti trůnu i oltáři. Ačkoli vyloučení z určitých loží, židi sedí ve všech ložích světa. V Londýně jsou dvě židovské lože, které drží nitky všech revolučních živelů, žijících v křesťanských ložích. Hlavou lože jest Juda, křesťanské lože jsou slepí panáci, které přivádí Juda do pohybu aniž by oni většinou o tom věděli. Jedna řídicí lože, utvořena docela ze židů,

---

³⁹⁵ Jinde str. 183.

³⁹⁶ Archives isr. p. 651. 1861.

³⁹⁷ Archiv. isr. p. 927. 1866.

³⁹⁸ 50. sv. str. 427. atd. (1862).

nachází se též v Římě; i ona jest jedním z revolučních tribunálů, který neznámými předáky ovládá ostatní lože. — V Lipsku jest tajná židovská lože po čas trhu permanentní, křesťan nemá přístupu; v Hamburku a Frankfurtu mají přístup jen tajní vyslanci; tato poslední má název: »Absolon u třech kopřiv,« jméno ukazuje na věc, kdyby velící jen pochopili, že lože jen k tomu pracuje, zrevolucionovati národy v zájmu židovstva! Kéž by pochopili slovo Burkeho: »Přijde čas, kdy knížata státi se musí tyrany, protože jejich poddaní stali se rebely ze zásady.«³⁹⁹ Síně zednářské to byly, praví Börne, kdež pod ochranou tajemství⁴⁰⁰ šlechtí ze všech tříd učili zásady, jež byly v nízké společnosti jako kacírství pod trestem zapovězeny. Žid Mendizabal byl duší revoluce v Portugalsku 1820, způsobil dobytí Oporta a Lisabonu a přenesl 1830 revoluci do Španělska, svým mocným volnozednářským vlivem; touto volnozednářskou revolucí vyšvihnul se za ministrpresidenta ve Španělsku. A ten židovský velmistr Cremieux stal se ministrem spravedlnosti francouzské republiky v r. 1848, když byla lože, jak Lamartine a Gamier-Pages doznali, revolucí r. 1848 jako ty dřívější v r. 1789 a 1830 způsobil.⁴⁰¹ Nechce-li tudíž »Novožid« o pohádkách a pošetilostech talmudských, více věděti, pochopíme přece bez námahy, že idea světové nadvlády pevně lpí v jeho hlavě. V tomto snažení, k jehož docílení jsou podle talmudu dovoleny všechny prostředky, může ostatně talmudský žid novodobému židu ruku podati. Jak by to bylo jinak vysvětlitelno, že na onom velikém židovském koncilu v Lipsku ze dne 29. června 1869, kde velkorabíni z Turecka, Ruska, Německa, Anglie, Francie, Nizozemí, Belgie atd. byli přítomni a reformní židé a orthodoxní tvořili dvě frakce, rovnováhu sobě udržující, jak by to bylo jinak vysvětlitelno, že zde byla formulována jako společná these věta: »Synoda uznává vývoj a uskutečnění moderních ideí jako těch nejjistějších záruk pro přítomnost a budoucnost židovstva a jeho dětí.« To jest tak jasno, jak jest to možno; křesťanské ideje nejsou tohoto způsobu, ony jsou pro přítomnost a budoucnost, jako byly pro minulost, ony nejsou od včerejška, jsou skoro 2000 let stáří, docela tak starými jako svět; neboť Kristus nesvrhl Mojžíše, on ho vybuodoval a doplnil. Jako jest pravda všude jen jediná, jako dvakrát dvě pro školáka, a pro učitele, pro kupce jako pro ministra, pro papeže a císaře, pro minulost a přítomnost a budoucnost jen čtyři a nic jiného než čtyři znamená, tak musí stávatí jen jedno mravní pravidlo pro člověka, které má nárok na pravdu. Není dvojité spravedlnosti, není lásky k bližnímu, není dvojité ctnosti s dvojitou tvář a mírou. Když tedy křesťan slyší z úst židovských chválu moderních ideí, pak ví, že slyší chválu revoluce, která někdy ohrožuje trůn a oltář. Nadbytkem poučil ho také výslovně sám Juda, vychvaluje v hlavním orgánu Aliance israélite 1867 revoluci z 1789 s její rovností a bratrstvím jako hvězdu Judovu, který tmu nad hlavami israelskými vyjasnil a více ještě vyjasní.⁴⁰² Také internacionála káže rovnost všech a k vůdcům internacionály patří žid Marx v Lon-

³⁹⁹ Hořejší jest resumé z celku vyplněného překrásných detailů; srov. také le Monde 5. list. 1862.

⁴⁰⁰ Vysílají snad tito uchovávači pečatního tajemství ony jako preláty cestující židy, kteří brzo tu, brzo tam se vynořují v posledních letech u církevních knížat, aby »dělali obchody«? Biskup dr. Stahl ve Würzburku sňal masku, 1844, židovi Meirovičovi, který u jeho stolu seděl jako kardinál Altieri — aby se dověděl jistých věcí, o kterých podle mínění židova dr. Stahl musil věděti. Srov. H. v. Scharf-Scharfenstein: Das entlaorte Judentum der Neuzeit II. 53. (Zürich 1871).

⁴⁰¹ Hist. pol. B1.

⁴⁰² Unívers. isr. 5. září 1867.

dýně.⁴⁰³ Tuto rovnost revoluce s jejími velikými prostředky podvod a krádež, vražda a s jejich zvonícím štítem »stejně právo pro všechny« jmenujeme také mezi křesťany zajisté velkou moderní ideou; ne proto, jakoby již talmud nebyl označil obelstění, vydrancování a zabití nežida dovoleným a ctnostným, nýbrž poněvadž celé zástupy ne-židů tuto ideu od 1789 s horoucí horlivostí vůči všem boháčům, jakož i řádným a pravým křesťanům obhajovali, kázali a v hrůzu vzbuzujícím způsobu uskutečňovali. Vzpomeňme jen na 1789, a na pařížskou dnešní komunu. Uzavíráme-li tudíž svoji práci úsudkem o talmudském židu, platí tento úsudek zároveň všem nepřátelům pravdy, všem, kteří sice talmudským učením nenakloněni, přece však v slově a skutku adoptují pod rouškou krásných frásí nebo otevřeně jeho mravní zásady v celku nebo z části.

Konečný úsudek.

Úsudky Kantovy – Fichteho – Herderovy – Klüberovy – Schopenhauerovy –
Meinzelovy – Juliána Schmidta. –

Itinerarium Philippi a Trinitate⁴⁰⁴ podává zprávu o cestě jednoho žida a více křesťanů. Jeden byl druhému věrným společníkem, všichni si navzájem pomáhali a ulehčovali. Žid dojat láskou křesťanů, řekl jednomu průvodci při loučení: »Ty víš, kolik důkazů přichylnosti jsme si prokázali na této cestě. Věz však, že nenávisť, která mě v srdci pálila, stejně byla veliká. Odměnou za tvoje služby dávám ti radu: Nikdy židovi nedůvěřuj, ať by bylo přátelství sebe větší, které Ti prokazuje!«

Avšak toto slovo pochází z »tmavého« středověku; poslechněme tedy »osvícené« mudrce nového věku. Kant praví:⁴⁰⁵ »Palestinci, mezi námi žijící, ocitli se jejich lichvářským duchem, také pokud se týče toho největšího množství, v zasloužené pověsti podvodu. Zdá se sice podivným, myslet si národ podvodníků; avšak zrovna tak podivným jest to také, národ samých kupců si myslet, kterých daleko největší část, vázána starou pověřčivostí, nehledá občanské cti, nýbrž chce ji nahraditi prospěchem z přelstívání národa, u něhož hledá ochrany a docela samých mezi sebou.

Nu, nemůže to také jinak býti u celého národa sestávajícího ze samých kupců, kteří nejsou produkujícími členy společnosti; proto nemůže jejich starými stanovami schválená ústava, ačkoli oni sice výrok: »Kupče, otevři oči« za nejsvrchovanější zásadu jejich morálky v obchodě činí, bez nekonsekvence býti zrušena. Místo marných plánů, tento národ s ohledem na tento bod podvodu a čestnosti moralisovati, chci raději udati moji domněnku o původu této prazvláštní soustavy (totiž národa samých kupců).« Ke Kantově poznámce o obchodu chci zde jedno místo talmudu uvést. Toto zní:⁴⁰⁶ »Není horšího zaměstnání jako zpracování polí; Má-li kdo sto stříbrňáků v obchodě, může každý den požívat masa a vína; dá-li 100 stříbrňáků do polností, tak může jísti jen zelí a sůl.«

---

⁴⁰³ V. Scharf-Scharffenstein, das geheime Treiben etc. des Judentums. 2. Auf. No. 53. Weisbaden 1872.

⁴⁰⁴ 6. 8.

⁴⁰⁵ Antropologie in pragm. Hinsicht. 4. Auf. S. 127. Leipzig 1833.

⁴⁰⁶ Tr. Jebam. 63. 1.

Fichte praví:⁴⁰⁷ Skoro ve všech zemích Evropy šíří se mohutný, nepřátelský stát, který s ostatními žije ve stálé válce a který v mnohém strašlivě tíží občany; jest to židovstvo. Nemyslím, že ono proto, že tvoří zvláštní a tak pevně sevřený stát, nýbrž proto, že tento stát jest založen a zbudován k nenávisti celého lidského pokolení. Stává se tak strašlivým. Od národa, který ve všech národech vidí potomky těch, co ho z jeho horoucně milované otčiny vypudili; národa, který se ztratil k drobnému obchodu, jenž tělo ochabuje, duši pak pro každý šlechtný pocit zabíjí; národa, až do duše praotce nás všechny od sebe odlučuje —; od toho národa mělo by se něco jiného očekávati, než co vidíme: že ve státě, kde neobmezený král mě moji otcovskou chatu nemůže vzíti a kde se mi dostane práva proti všemocnému ministrovi, první žid, jemuž se toho zachce, že mě beztravně vykořistuje.« A všechno toto vidíte, nemůžete toho zapíratí a mluvíte sladká jako med slova o toleranci, o lidském a občanském právu? A nechcete viděti, že židé bez Vás jsou občany mohutnějšího a pevnějšího státu než všechny státy na světě, a že když jim dáte občanské právo ve Vašem státu, že oni požívají dvojité ochrany a že pak Vaše spoluobčany docela udusí.

»Lidská práva musejí míti, ačkoli jich nám nepřiznávají« (jak jste to viděli v taludském zákoně).

»Ale dáti jim občanská práva, k tomu bych neviděl jiného prostředku než ten, v jedné noci jim všem hlavy uříznouti a jiné jim nasaditi, ve kterých není ani jedné židovské idee. Abychom se před nimi chránili, nevidím zase jiného prostředku, než jim jejich zaslíbenou zemi vydobýti a všechny je tam poslati.⁴⁰⁸

Herder ve svých »Ideen zur Geschichte der Menschheit«⁴⁰⁹ píše: »Jako Egyptanů báli se židé moře, a bydlili odedávna raději mezi jinými národy; znak jejich národního charakteru, proti kterému již Mojžíš mohutně bojoval. Krátce, jest to národ, který se výchovou zkazil, protože nedosáhl zralosti politické kultury na své půdě a tím také nepravého pocitu cti a svobody. Ve vědách, kterými se zabývaly jejich výborné hlavy, ukázala se vždycky zákonná příchyllost a pořádek místo úrodné svobody duševní a ctností patriotů je zbavil stav jejich odedávna. Národ Boží jest cizopasná rostlina na kmenech jiných národů, pokolením schytralých vyjednávačů na celé zemi, kteří nikde netouží po vlasti.« A opět praví Herder:⁴¹⁰ »Židy považujeme zde jen jako cizopasnou rostlinu, která se navěsila na všechny evropské národy a méně nebo více ssála jejich šťávu. Po zániku Říma bylo jich jen málo v Evropě; pronásledováním Arabů přešli sem ve velikých houfech. Že donesli k nám vyrážku, je pravděnepodobno; horší vyrážkou bylo, že oni ve všech barbarských stoletích⁴¹¹ jako penězoměnci, vyjednávači a říšští pacholci stali se hanebnými nástroji lichvaření a za vlastní zisk tím posilovali barbarsky pyšnou nevědomost Evropanů v obchodě.« A na konec praví Herder:⁴¹² Ministerstvo, ve kterém platí žid za všechno, domácnost, ve které má žid klíče od garderoby a pokladny, departement nebo komisariát, ve kterém židé dělají hlavní obchody, universita, ve které židé jako do-

---

⁴⁰⁷ Beiträge zur Berichtigung der Urtheile über die franz. Revolution, in Sämmtliche Werke 6. Bd. S. 149. Berlin 1845.

⁴⁰⁸ Tamže str. 150.

⁴⁰⁹ 3, 91.

⁴¹⁰ Tamtéž 4, 41.

⁴¹¹ Středověk jest míněn.

⁴¹² Tamtéž 4, 157.

hazovači a půjčovatelé peněz studentům jsou trpěni, to jsou pontské močály, které se musí vysušit. Neboť podle starého přísloví »Kde je zdechlina, slétají se orlové a kde je hniloba, hýbe se to hmyzem a červy«. Tak píše Herder, tento výkvět »humánních« lidí. — A rovněž ono nepodezřelé péro známého právního filosofa Klübera zvěčnilo toto: »Židé,« praví on,⁴¹³ »jsou politicko-náboženskou sektou pod přísným theokratickým despotismem rabínů. Tvoří dědičně zapřísáhlou společnost pro všední život a obchod, pro vlastní vzdělání lidu, pro kastovního rodinného ducha. Ducha židovského poznáme všeobecně podle kostelní církevní domýšlivosti; židé se domýšlejí, že jsou vyvolenci Božími, povznešení nade všechny nežidy (gojimy), fysicky a duševně od nich rozdílní a že tito musejí býti docela vyhlazeni. Rozum to dokazuje a zkušenost potvrzuje, že kastovní duch, nejvíce ten politicko-náboženský, nesnese se s dobrem státním a obecním. Židovstvo však až po tuto dobu zakládá v politickém, náboženském a fysickém ohledu kastovního ducha, jemuž rovného nenajdeme v celé křesťanské Evropě. Tento poměr činí nezbytně stálý antagonismus mezi státem a židovstvem. Dáti židovstvu, jak ono před našima očima žije, plné státní občanství, plně stejná práva s ostatními občany, bylo by tolik, jako ono zlo (onen antagonismus, který stát, když nezničí, tak přece stále trápí a oslabuje) proměnit v nezhojitelnou rakovinu.« Proto žádáme svobodné, neodvolatelné a jisté odřeknutí se, odstranění a štítění se talmudismu atd.

Filosof Schopenhauer ale praví:⁴¹⁴ »Věcný žid Ahasver není nic jiného než personifikaci celého židovského národa. Poněvadž se na Spasiteli a Vykupiteli těžce prohřešil,⁴¹⁵ nemá se sprostiti života na zemi a svého břemene a při tom bez domova ve světě blouditi. Toto jest právě přečin a osud malého židovského národa, jenž skutečně podivuhodným způsobem skoro od 2000 let ze svého bydliště vypuzen, ještě stále žije a bez domova bloudí,⁴¹⁶ zatím co tolik velkých a slavných národů vedle kterých takový po-

---

⁴¹³ Übersicht der diplomatischen Verhandlungen des Wiener Congresses 3, 390.; vgl. dessen Deutsches Bundesrecht 4. Aufl. § 516., Note 4.

⁴¹⁴ Parerga a Paralipomena 2, § 13.

⁴¹⁵ Je známo, že od nějakého času Juda zapírá, že by byl ukřižoval Krista. Jest zajímavým, co se Napoleonovi III. přihodilo. On řekl v předmluvě k životu Caesarově: »Nešťastní národové, kteří nechápou velké ideje Caesarovy, Karla Velikého, Napoleona I. Oni to dělají jak židi, kteří ukřižovali svého mesiáše.« O tom napsal Cremieux 27. února 1865 otevřený list do Opnion nationale, v němž mimo jiné jest toto: »Jak Napoleon III. napsal tuto větu? Židé ukřižovali Krista! Kde pak vzal skladatel historický důkaz této these? Jak to, psáti z katolického stanoviska předmluvu o Caesarovi! Náboženské vypínání učiniti historickým axiomem! Žijeme v čase, kdy se náboženství a kult musí uzavřít do svědomí a v církvi se pohybovati musí. Že však kníže tak nebezpečné slovo napíše; že on opětně světu denuncuje zaslepení židů; že on obnovuje onu hroznou a strašnou obžalobu, pro kterou tekla židovská krev (všichni zavraždění židé nečiní tolik, jako od židů jen v persii zabití křesťané) proudem, to jest velice nešťastnou myšlenkou.« Také rabi Kroner praví, že židé Krista neusmrtili, neboť rozsudek smrti vyřkl Pilát a jej vykonali římsí vojáci; tážeme se: Je-li odevzdán nevinný soudcem následkem nespravedlivé obžaloby popravčímu, kdo je vlastně vrahem, pravou příčinou vraždy, žalobce se svými falešnými svědky nebo soudce? Nemodlíme se tudíž správně pro perfidus Judaeis?

⁴¹⁶ Také Schopenhauer poznává tu prst Boží; při této příležitosti ještě jednu poznámku: Kristus prorokoval, že židovský chrám v Jerusalémě bude navždy zbořen. Vyplatilo by se Judovi, co zkoušel Julian Apostata, ještě jednou zkusit! Juda má moc, má peníze, vládne nad knížaty; tedy vzhůru, vystavte ten chrám a podaří-li se to, jest prorocství Nazarénovo zvráceno, jeho božskost marným šilenstvím a my všichni (?) chceme se státi židy.

koutní národ nemá se ani uváděti, jako Asyřané, Peršané, Medejci atd. na věky zanikly a zcela zmizely. Tak můžeme tohoto bezzemka nalézt mezi národy na celé zeměkouli, nikde doma, nikde cizincem, zachovávatí při tom s bezpříkladnou tvrdošíjností svoji národnost; rád by také někde se zakořnil, aby se dostal k území, bez něhož je národ míčem ve vzduchu. Až potud žije cizopasně na jiných národech a jejich půdě, jest ale nicméně roznícen živým patriotismem pro svůj národ, který dokazuje nejpevnějším svazkem, podle něhož všichni za jednoho a jeden za všechny se zaručují... Proto jest to velice povrchním a mylným náhledem, považujeme-li židy pouze za náboženskou sektu; když pak docela, tuto chybu podporující, označujeme židovstvo výrazem vypůjčeným z církve, jako »židovské vyznání«, pak jest nesprávným, úmyslně k omylu svádějícím výrazem, který by neměl býti dovolen. Spíše je správněji: »židovský národ«... Že na židovském charakteru lpící známé chyby, mezi nimi podivuhodné scházení všeho toho, co vyjadřuje slovo verecundia (stydnost),⁴¹⁷ ta nejvíce vynikající, ačkoliv jest nedostatkem, který ve světě **více zmůže než snad nějaká pozitivní vlastnost**: že tyto chyby jsou hlavně připsati útisku (?), omlouvá sice, ale neruší jich. Rozumného žida, který zříkaje se všech bajek, báchorek a předsudků a vystupuje křtem ze společnosti, která mu nepřináší ani úcty ani prospěchu, musím rozhodně chváliti.«

Menzel praví:⁴¹⁸ »Kdyby bylo i možno znovu zříditi výhradnou židovskou říši, těžko by se chtěli oni kletbou ve světě roztroušeně žijící z tak pohodlně a bujně mezi nimi rozprostřeného křesťanského těla, z něhož se tyto pijavice do kulata nassály, na holou skálu jejich otčiny navrátiti.«

Julian Schmidt praví:⁴¹⁹ »V obchodním oboru literatury, v žurnalistice, tvoří židé nyní nesmírnou většinu. Proto ona citlivost, přijde-li řeč o židovstvu. Skoro to tak vypadá, jako by byli židé ještě vyvoleným národem a chráněni privilejem proti útokům, které si jiný národ musí nechat líbit. Proti Němcům užili Börne, Heine a jejich (židovští) souvěrci celou škálu nadávek od »národa služebníků« až k »noční stolici« a proti křesťanství neméně; osmělíme-li se pochybovati, že Shylock byl mučedníkem, **lomí rukama všechna žurnalistika nad nedostatkem osvěty a tolerance**. Haníme-li zvláštnosti židovského národa, jest to útokem na svobody vyznání a svědomí, kritisujeme-li náboženské obřady, jest to výsměchem národa mučednického.«

Krátký přehled a rozluštění otázky.

Ačkoli se nemůže početí nemorálních a zločinných předpisů rabinismu vyčísti, můžeme je přece lehce seskupiti do několika kategorií a v málo slovech vyjádřiti obsah talmudských učení.

Ze všeho, co jsme v této knize uvedli, vysvítá s nezvratnou jistotou:

1. Že žid není vázán povinností lásky k bližnímu a spravedlností oproti nežidům.
2. Že žid naopak hřeší, zachovává-li zákony lásky k bližnímu a spravedlnosti, aspoň v těch případech, kdy může nežidovi beztravně způsobiti škodu.

⁴¹⁷ Talmud praví: »Tři věci jsou nestoudné: Israel mezi národy, pes mezi čtyřnohými zvířaty, kohout mezi opeřenci.« Tr. Beza 25. 2.

⁴¹⁸ Lit. Bl. 1857, 316.

⁴¹⁹ Geschichte der neuen deutschen Litteratur, 3. Bd.

3. Že má žid právo, a může-li, i povinnost každým způsobem škoditi nežidovi a docela, zvláště křesťanovi a je zničiti; jak skrytým způsobem, tak veřejným násilím. Tohoto principu má se držeti: »Jejich život jest v tvých rukou a tím více jejich majetek«.

4. Že, je-li žid soudcem, že musí ve všech sporech s nežidy nechati vyhrát žida a nestačí-li zákon, aby tohoto cíle bylo dosaženo, že se musí utéci k úskoku, ale tak pozorně musí postupovati, aby nemohl býti prozrazen, což by bylo judaismu nepohodlným.

5. Že žid považuje nežida jako kus dobytka: že následovně přísaha židova při sporech s nežidy ho k ničemu nezavazuje a že, je-li žid přinucen přísahati, má právo v mysli svou přísahu pomocí výhrady nebo fráze, která smysl převrací, učiniti neplatnou, že ale také tu má býti opatrným, aby se nenechal přistihnouti při křivé přísaze, která jest zakázána, když je nebezpečí, že by mohl býti přistižen.

6. Že má žid právo nežidů použítí k ukojení svých vášní, že nečiní cizoložství, i třeba když je ženatý, když zneužije nežidovky, neboť manželství mezi nežidy jest přirovnati soužití dobytka.

7. Že jest z božské látky (substance) jako syn z bytosti svého otce; protože on všechny své tužby a přání může si dopřáti, že mu k omluvě stlačí výmluva na špatnou povahu lidskou, která ho sprostňuje odpovědnosti; že musí především zůstat židem, neboť přichylnost k židovství omlouvá všechno, i povrchní přestoupení ke křesťanství nebo k islámu.

8. Že každý žid s výjimkou Karaitů, kteří ponejvíce na Krimu bydlí, se může podle těchto zákonů řídit, ať již z libůstek nebo z náboženské potřeby.

9. Že jest moderní žid sprostěn skutečně často od jistých observací, které jsou jemu nepohodlnými a nám lhostejnými, jako jestli oni světí ten nebo onen den nebo zamítají ten nebo onen pokrm.

Ale že ve všech hlavních bodech, zvláště v těch, které se dotýkají majetku, prostředků k jeho nabytí, poměru k nežidům, světové nadvlády, reformní žid kráčí ruku v ruce s židem orthodoxním, talmudským, kteřížto poslední tvoří ostatně nesmírnou majoritu židovského národa.

Že talmudismus není nikdy jako nemorální nebo zločinný reformními židy zavržen, nýbrž že ledabyly se o něm mluví jako o zastaralém, málo praktickém a málo příznivém k vyplnění židovských zaslíbení a že následovně talmudismus se vším, čím je on nebezpečným a škodlivým, ještě dnes jest na živu, jako kdysi před tím.

Jsou-li tyto skutečnosti zjištěny, přicházíme nuceně k závěru, že jest stejně nespravedlivým jako nebezpečným poskytnouti účasti na dobrodiní obecného práva lidem, poslouchajícím tohoto tak rozdílného zákonodárství; je-li tudíž reforma spravedlivou, nezbytnou a nutnou, pak je to revise zákonů národů nepřátelských, jež těmto lidem dříve do naší společnosti otevřely.

Nechme jim lidské právo, jak praví Fichte, ačkoli oni sami nám jich nepřiznávají, ale odepřeme jim občanská práva.

Nevypovězme jich s tohoto světa, protože jsme jich nestvořili, ale odstraňme je z našeho národa, pro který se nehodí.

Vypovězme je z našeho politického a občanského života; jest nejvyšší čas, a nestačí-li toto opatření, vypovězme je z našeho území, které jsme zdělili po našich otcích, abychom je zanechali našim potomkům a ne abychom je hloupým způsobem piratům lidského pokolení darovali.